

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

En „sop-tur“ er en herlig høstfornøielse! (Se artiklen inde i bladet.)

Naar skogene staa i sin fagreste høstpragt, og luften dirrer af klarhet, da er det tiden at dra ut og samle sop. Merkelig nok er denne sport eller friluftsspredelse — hvad man nu vil kalde den — litet utbredt her i nordn, og dog kan man vanskelig tænke sig et tidsfordriv som i den grad forener det nyttige med det behagelige. Se paa billedet her! Faar man ikke lyst til at være med derinde blandt de slanke, solpittede granstammer og samle kurvene fulde av de pene, maleriske sopper? Og tænke paa alle de delikate maaltider som blir resultatet av en slik sopp-utflugt! Men man risikerer at bli forgiftet av disse sopper, indvender den forsigtige læser. Vi svarer: Ikke, naar man gaar frem med omtanke og paapasselighet. Læs artiklen inde i bladet om spiselig sop; den gir en klar redegjørelse for en mængde interessante eksemplarer indenfor sopfloraen, og den er tillike en god veileder, naar det gjælder at bedømme de forskjellige kjendtegn som udmerker disse „Skogens nomader“.

Nutidens undervisning er korrespondenceundervisning efter Norsk Korrespondenceskoles metode.

Dette bevises bedst av den store fremgang vor skole har hat i de forløpne aar, hvilket fremgaar av nedenstaaende statistik:

Indmeldte elever i skoleaarene				
1914—1915	1915—1916	1916—1917	1917—1918	1918—1919
125	256	1150	4200	ca. 9000

Desuten vil vi minde om at **Norsk Korrespondenceskole** nu bygger paa 5 aars erfaring, — at skolen har de dygtigste lærere og de **eneste lærere i landet** som gjennom erfaring har indsigt i korrespondenceundervisning — samt at saavel vore elever som fagfolk yder vor skole den mest uforbeholdne ros og anerkjendelse.

Vor undervisning er nu delt i 4 avelinger:

A. Merkantile avd.:

Leder: Skolens direktør.

Dobbelt bokholderi.
Norsk handelskorrespondence.
Handelsregning.
Skrivning med rundskrift.
Stenografi.
Norsk I. Norsk II (ny rettskrivning).

C. Sprog avd.:

Ledere: Overl. cand. mag. M. Gran og cand. mag. A. Steen.

Engelsk sprog.	Engelsk handelskorrespondence.
Tysk sprog.	Tysk handelskorrespondence.
Fransk sprog.	Fransk handelskorrespondence.
Norsk I.	Tysk stil.
Norsk II (ny rettskrivning).	Engelsk stil.

B. Tekniske avd.:

Ledere: Ingeniørerne Eugen Lund og Einar Olansen.

Praktisk regning.	Konstruktions- og projektionstegning.
Matematik.	Fagtegning for tømmermænd
Mekanik.	— » murere.
Bygningslære.	— » snekkere.
Elektricitetslære.	Bygningstegning.
Maskinlære.	Maskintegning.

D. Landbruks avd.:

Leder: Agronom Birger Ree.

Jordbrukslære I.
Jordbrukslære II.
Husdyrlære.
Havebrukslære.

Norsk Korrespondenceskole

har saaledes noget at byde **alle**. Det vil derfor sikkert interessere alle mænd og kvinder i landet at se hvad vor skole har utrettet i de forløpne aar, og hvad vi nu kan tilbyde av moderne og praktisk undervisning til rimelig pris. Vor nye store prospekt og plan for 1919—20 med vedlagt ill. aarsberetning sendes enhver paa forlangende gratis og franko. (Benyt hosstaaende rekvisition eller send et brevkort).

Korrespondenceundervisning passer utvilsomt for alle uanset alder eller livsstilling. Utvidede kundskaper gir utvidet livssyn og større livsglæde. Det viktigste av alt er dog dette: **Kundskaper er den eneste vei i vore dage hvis man vil naa frem til social position og økonomisk uavhengighet.**

Skriv derfor i Deres egen interesse efter prospekt og plan straks.

Norsk Korrespondenceskole, Kristiania.

Direktør: Ernst G. Mortensen.

Kontor: Handelsbygningen, Drammensveien 22-24. Boks 447

Rekvisition.

Herved utbedes Norsk Korrespondenceskoles illustrerte prospekt og plan 1919—20 (6. skoleaar), gratis og franko tilsendt.

Navn.....

Adresse.....

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 35

28 august 1919.

43 aarg.

Fra rokokotiden. — Efter Karl Gampenrieders maleri.
Photogr. Union, München.

Ved haveporten, scene fra rokokotiden.

(Til ovenstaaende billede.)

Med sit faste, klare penselstrøk hensætter den maler, hvis straalende farver har frembragt ovenstaaende billede, øieblikkelig beskueren til hine tider som bare ligger et par hundre aar tilbage og dog forekommer nutidens mennesker saa

fjerne, at de næsten synes at høre eventyret til. Da forment livet sig omtrent hver dag som en fest for dem som — vel at merke — var paa livets solside, og skjønhetsdyrkelsen feiret store triumfer i de dager. Først og fremst gav det æstetiske livssyn som hine tiders mennesker av hele sin sjæl bekjendte sig til sig utslag i klædedragten, saa at denne i malerisk form og utsmykning naadde et høidepunkt som senere tider vel har kunnet beundre, men neppe overgaa. Men ogsaa paa bygningskunstens og mange andre av livets om-

raader viste tidens skjønhetsdyrkende interesse sig, og der blev ikke sjelden ofret store kapitaler paa at fremstille en saa nydelig smiejernsgitterport som den der ses paa billedet her, eller paa en portechaise som den, der skimtes bak porten og som bæres av paryksmykkede tjenere, og i hvis silkeutstyrte indre den vakre dame netop har hat sin plads. Med den franske revolution sank denne skjønhetsstilbedende tid i graven for aldrig mer at gjenopstaa, ialfald i den skikkelse som man ser en aabenbaring av paa billedet her.

Leola Dales skjæbne

Av Charles Garvice.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat)

„Fornærme er et sterkt ord Leola,“ mumlet han med beundringsværdig ro. „Jeg optraadte slik som jeg trodde det var rigtigst under disse omstændigheter — og jeg gav ham hans avsked. Jeg kunde jo ikke gjøre andet, eftersom De selv hadde git mig fuldmagt til det.“

Det var ubetænksomme ord for de lød som en haan.

Blodet for op i Leolas ansigt.

„Det gjorde jeg,“ sa hun og hendes haand knuget sig fastere om stolen, „fordi jeg var en taape! Jeg trodde alt hvad De fortalte mig og jeg blev et redskap i Deres hænder! Deres haan er min letteste straf! Fortsæt, Sir, hvis De sætter pris paa at fortælle mig hvorledes Deres fornærmelser blev modtaget.“

Filip Dyce sprang op, han ansigt var likblekt av vrede.

„Men De kan spare Dem ulei- ligheten,“ sa Leola med bitende haan, „for jeg har hørt det alt sammen. De gik forvidt, Mr. Dyce.“

Filip Dyce tørret sveden av panden.

„Leola, er De vanvittig?“ fremstøtte han.

„Nei,“ sa Leola med et bittert smil, „men jeg har været det, for jeg trodde Dem!“

„Hvad betyr dette?“ ropte han. „Hvad er der hændt, siden De er blit saa forandret? — Jeg forlot Dem for faa timer siden — forlot Dem for at utføre Deres ønsker efter bedste evne og jeg vender tilbake —“

„For at finde at jeg er kommet til fornuft!“ avbrøt Leola ham heftig. „For at finde at jeg har opdaget, hvor skjændig jeg er blit bedraget!“

„Av hvem?“ mumlet han, idet han vætet sine tørre læber og kjæmpet for at bevare

„Nu,“ sa han etterat ha lukket døren efter tjeneren, „nu vil jeg gjøre noget som ingen sakterer i verden vilde gjøre, men husk paa at jeg gjør det baade for hendes og Deres skyld. De sier, De vil gi alt hvad De eier for at vinde hende?“

„All hvad jeg eier,“ sa Filip Dyce.

„Godt. Da vil jeg si Dem, Filip Dyce, jeg har fundet dette i det gamle skap i biblioteket!“

Den gamle mand tok et dokument op av brystlomme og brettet det ut.

Filip Dyce stirret paa det.

„Naa,“ sa han med glimrende efterlignet forbauselse, „hvad er det?“

„Det er Sir Godfrey Lormes testamente!“

„Sir Godfreys testamente!“ gjentok Filip Dyce.

„Ja — Sir Godfreys testamente eller en forfalskning,“ svarte den gamle mand rolig.

XXXIX.

„Sir Godfreys testamente eller en forfalskning,“ gjentok Mr. Ford.

Filip Dyce stod rank foran ham og stirret.

„Har De fundet det i biblioteket?“

„I det gamle skap ved kaminen. Det var i en hemmelig skuf, hvis mekanisme vistnok bare var kjendt av Sir Godfrey og mig.“

„Og — dette testamente? Hvad indeholder det?“ spurte Filip Dyce lavt. „Har De læst det?“

„Jeg har læst det. Det var ikke forsegleet og jeg læste det. Jeg var Sir Godfreys — og jeg er Miss Dales juridiske raadgiver. Jeg og min far og hans far før ham har været familien Lormes venner og raadgivere,“ sa den gamle mand stolt.

„De hadde fuldkommen ret til at læse det,“ sa Filip Dyce og bøide hodet.

„De spør mig om dets indhold?“ sa den gamle mand med undertrykt bevægelse. „Kan De ikke gjette det?“

„Jeg — kan ikke gjette det,“ sa Filip Dyce eftertænksomt. — „Det var jo engang — tilføide han, „at — at jeg kanskje næret visse forhaabninger —“

„Ja,“ avbrøt Mr. Ford ham, „alle trodde at De skulde bli arving til Lorme. Nuvel, Filip Dyce, hvis dette testamente er egte, saa er De arving til Lorme abbedi og alt hvad Sir Godfrey eide.“

Filip Dyce for sammen og stirret maalløs paa saksføreren. Saa gik han tilside og bedækket sine øine med haanden som om han var helt overvældet.

Mr. Ford betragtet ham skarpt et par øieblik, saa sa han:

„Nu forstaar De, hvorfor jeg sa at imorgen vilde det kanskje være forsent at faa istand en forsoning mellem Dem og Leola Dale?“

„Si mig hvad De mener?“ sa Filip Dyce lavt.

„Jeg mener,“ sa den gamle mand i sterk bevægelse, „at hvis alt var i orden og De og Leola forlovet, saa vilde dette bare bety litet. Saa kom dere jo begge to i besiddelse av Lorme. Men —“ han la sin haand paa Filip Dycens arm — „hvis hun faar vite

indholdet av dette testamente, før De faar forsonet Dem med hende, saa vil hendes stolthet hindre hende i at det nogensinde blir godt mellem dere igjen. De vil ha vundet abbediet, men ha mistet Leola.“

Disse ord syntes at gjøre sterkt indtryk paa Filip Dyce. I dette øieblik spilte han ikke komedie.

„Miste hende!“ sa han lidenskapelig. „Jeg vil heller miste ti abbedier! Hun maa ikke faa vite dette!“

„Hun maa vite det!“ sa Mr. Ford og slog med haanden paa dokumentet. „Jeg burde ikke skjule det for hende en time — ikke et minut! Det er min pligt at gaa like til hende og si: 'Se hvad jeg har fundet! Det skal bevises, om det er egte eller uegte —“

„Hun maa bli det!“ sa den gamle mand ivrig. „Ellers vil hun jo — hvis dette testamente viser sig at være egte — vende tilbake til den fattigdom hvori jeg fandt hende! Merk Dem det. Dette dokument indeholder ingen indrømmelser til hende — og hun hefter i virkeligheten for alt hvad hun har brukt siden hun tok abbediet i besiddelse. Hvilken situation for en saa stolt kvinde som Leola!“

Filip Dyce gik frem og tilbake paa gulvet.

„Dette maa holdes hemmelig til imorgen,“ sa han.

„Jeg skal holde det hemmelig i fire og tyve timer,“ sa den gamle mand, „men saa ikke en time længer.“

„Inden den tid maa jeg være forsonet med

hende,“ sa Filip Dyce. „Jeg elsker hende av hele mit hjerte og hele min sjæl, og hvis det viser sig at være rigtig med testamentet, vil jeg med glæde bytte alt bort for hendes kjærlighet. Men si mig — hvad er Deres mening om dette dokument?“

Mr. Ford saa skarpt paa ham.

„Mr. Dyce, jeg er Miss Dales saksfører. Jeg ønsker ikke at uttrykke min mening.“

„Tillater De mig at se det?“

Mr. Ford betænkte sig, saa aapnet han dokumentet og brettet det ut.

„Jo,“ svarte han, „jeg kan ikke indse at der under disse omstændigheter er nogen hindring for det.“

„Det er skrevet paa pergamentpapir —“ sa Filip Dyce og undersøkte med godt paatat nysgjerrighet dokumentet.

„Ja — paa pergamentpapir. Sir Godfrey hadde alltid endel av det hos sig.“

„Det er skrevet med hans haandskrift,“ sa Filip Dyce eftertænksomt.

„Ja,“ sa Mr. Ford, „og det er meget kortfattet. Det overlater abbediet og alt hvad han eier til Dem.“

„Hvem er vidnene?“ spur-

te Filip Dyce.

Mr. Ford la sin haand paa dokumentet for at hindre Filip Dyce i at vende bladet.

„Vent litt!“ sa han. „Jeg ser en utvei til at faa dets eglhet konstatert. Bor denne Sline her paa stedet endnu?“

„Jeg tror det,“ sa Filip Dyce. „Han har faat sin opsigelse, men han bor endnu i inspektorboligen. Han er ikke noget særlig paalidelig vidne — han drikker.“

„Det vet jeg,“ sa Mr. Ford og ringte, „men hans vidnesbyrd er allikevel av betydning. Send bud efter Mr. Sline og bed ham komme hit straks, da jeg ønsker at tale med ham,“ sa Mr. Ford til den indtrædende tjener.

„Jeg er blit saa ophidset,“ sa Filip Dyce, „jeg gaar utenfor et øieblik og røker en cigar.“

Mr. Ford bøide hodet, og etterat ha trukket en stol bort til bordet begyndte han at studere dokumentet nøie.

Der gik en halv time. Filip Dyce slentret røkende frem og tilbake paa balkongen, og den gamle saksfører sat fordypet i tanker med hodet støttet til haanden. En tjener kom med lys og faa minutter efter meldte han Siines ankomst.

En eiendommelig audiens.

Fredrik den Store hadde en gang uten nogen egentlig anledning avskediget en general. Denne var en meget tilbakeholdende mand som ikke hadde videre begrep om hoffets sæder. Han visste ikke hvorledes han skulde gaa tilverks for igjen at bli tatt til naade av kongen, og forgjæves gik hans venner i forhøn for ham, kongen svarte dem alle temmelig avvisende, og tilsidst maatte generalen opgi haabet om at faa sin plads i hæren tilbake.

Da haendte det en dag, at kongen under en spaseretur pludselig stod ansigt til ansigt med generalen, der besluttet sig til at benytte sig av tilfældet og begyndte at tale til kongen. Men Fredrik II. vendte ham morskt ryggen uten at si et ord og gik videre. Da ropte generalen:

„Tak, Deres majestæt, takker al'er ydmygst, nu ser jeg, at Deres majestæt ikke lenger regner mig blandt Deres fiender!“

„Hvad mener han med det?“ spurte kongen ufrivillig forbauset og vendte sig om.

„Det er da liketil,“ svarte den tapre soldat, „Deres majestæt vendte mig jo ryggen, og det er sikkert, at Deres majestæt aldrig vilde vende ryggen til en fiende.“

Fredrik den Store lo, og generalen blev tatt til naade igjen.

men jeg har fundet det og hvad vil De gjøre nu? — Det burde jeg gjøre, jeg kjender min pligt — og naar jeg ikke gjør det, saa er det for hendes og Deres skyld, Filip Dyce. Hun skulde ha været Deres hustru —“

„Ja.“

Luther prædiker paa Wartburg for kurfyrst Frederik den Vise av Sachsen.

Photgr. Ges., Berlin.

Luthers liv var som bekjendt rikt paa dramatiske begivenheter. Et av de mest interessante avsnit er hans „tilfangetagelse“ paa tilbakeveien fra den berømte riksdag i Worms 1521 og hans derpaa følgende „fængsels“-ophold paa Wartburg hos hans trofaste beskytter, kurfyrst Frederik den Vise av Sachsen. I kapellet paa Wartburg prædiket Luther ikke sjelden for kurfyrsten og hans folk, og han talte da gjerne ut fra de avsnit i bibelen som han netop hadde oversat til tysk, og hvortil han hadde manuskriptet liggende foran sig paa bedepulten. Den kunstner, hvis pensel har skapt ovenstaaende billede, viser netop Luther ifærd med at prædike for kurfyrsten og hans nærmeste.

stændigheter — stik imot sine egne interesser. Da han hadde forlatt Cicely, red han i retning av London og holdt sig til landveien, indtil han møtte en av folkene fra farmen. Til denne mand overgav han hesten med ordre om at bringe den tilbake til stalden; saa fortsatte han veien videre tilfots. Men henimot aften dreide han ind paa en sidevei og gik tilbake til Lorme, og uten at bli set av nogen naadde han den gamle mølle.

Aftenen var kald, og Cyrils hjerte var tungt, men tanken paa Leola holdt ham oppe, og han fandt litt hvile efterat ha tullet sig ind i sit reiseploid. Han hadde sovet paa værre steder end her i den gamle mølle og han hadde ofte lagt sig med en tom mave og bare faat litt beskøit og en drik vand, naar han hadde vaaknet igjen.

Da han vaaknet her var solen staat op, og hele abbediet laa badet i morgenlyset. Han sprang op og gik bort til vinduet og saa længe og opmerksomt paa den gamle bygning, hvis graa, gamle murer gjemte hans skat. Saa gik han nedover den skrøpelige trap og vasket sig i elven. Han hadde litt kjeks og et litet stykke skinke fra den foregaaende aften og han klatret saa op i møllens første etage, hvor han satte sig ved vinduet og spiste sin frokost, uten at ane at flere folk var sendt ut for at lete efter ham og at Leola ventet paa ham med aapne armer.

„Jeg har tre problemer at løse,“ sa han til sig selv. „Hvem har skrevet de anonyme brever? Hvem har løpt bort med Polly Marsden? Og hvem er Mrs. Thompson i Suffolk Street i Kingsland?“

Netop i dette øieblik sendte Leola Mrs. Tibbels tilbake til farmen og var selv paa veien til møllen. Nogen tunge skyer var trukket op over horisonten og samlet sig mer og mer, og en pludselig stilhet i naturen forkyndte at et uveir var ivente. Leola la hverken merke til skyene eller den ildevarslende stilhet; hun skyndte sig videre for at lete efter den fremmede som kanskje kunde gi hende nogen opplysninger om Cyril. Og imens var det en tredie person som nærmet sig møllen fra den motsatte side.

Like frad en dag da man hadde opdaget Sline ved mølledæmningen, hadde den gamle mølle utøvet en særlig tiltrækning paa ham. Han var der tidlig og sent, enten han var omtaaket eller ædru — mest det første. Denne morgen hadde den tiltrukket ham med en sælsom magt. Han hadde drukket meget den foregaaende aften efter samtalen med Mr. Ford og hadde til sin frokost nydt adskillig av sin yndlingskonjak. Nu gik han over broen og i retning av dæmningen.

(Forts.)

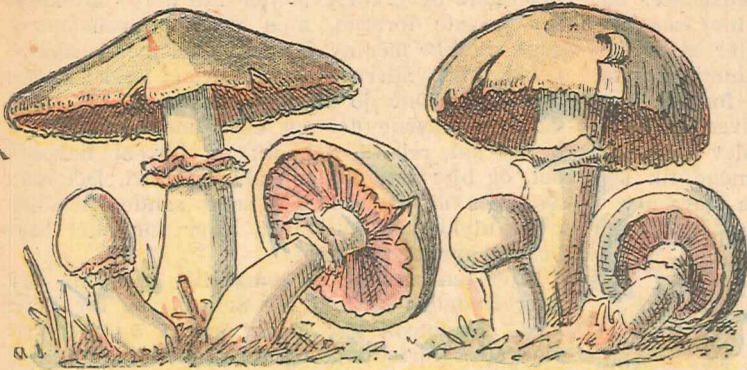
Jeg ligger i skogen . . .

Jeg ligger i skogen og stirrer mot blaet, og over mig vugger sig traet, som straaet, og himlen bak duvende grener jeg ser. Og bladene skinner som straalende silke og bæver og vaier paa smidige stilke og væver om træerne de knitrende klær.

Da gripes mit sind og en underlig tanke; for all dette duvende, delige, blanke har draget mit blik og mit hjerte paa sig. Nu ser jeg at himmelen solblaa sig hvælver høit over den løvpragt som dirrer og skjælver, — og da ser den dirrende løvpragt jeg ei.

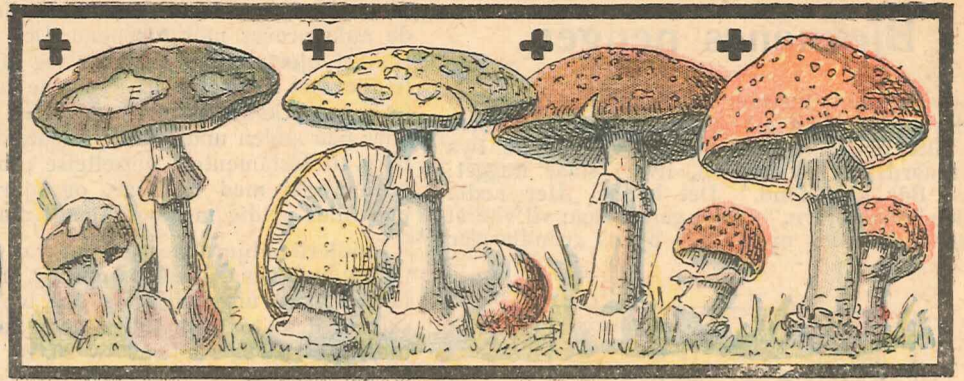
Ti mumler det alvorstungt stille i sundet: — Fæst blikket paa jorden, og himlen vil svinde; — fæst blikket paa himlen, og verden blir slør. Ti ser du paa jorden, vil himlen du miste; men fæster paa himlen du blik til det sidste, du ledes til liv i en verden som dør.

Ewald Sundberg.

1. Aker-champignon.
Psalliota arvensis.

2. Mark-champignon.
Psalliota campestris.

3. Grøn fluesop. *Amanita phalloides.*
4. Kuleknoldet fluesop. *Amanita mappa.*
5. Brun fluesop. *Amanita pantherina.*
6. Rød fluesop. *Amanita muscaria.*

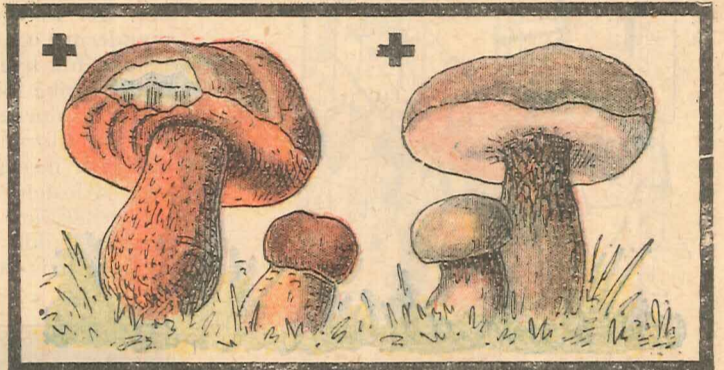
7. Spiselig herresop eller stensop.
Boletus edulis.

8. Rufotet rørhat.
Boletus scaber.

9. Filtet rørhat.
Boletus subtomentosus.

10. Indigo-rørhat.
Boletus luridus.

11. Galde-rørsop.
Boletus felleus.

12. Rabarberparasolsop.
Lepiota rhacodes.

13. Paryk-blækhat.
Coprinus comatus.

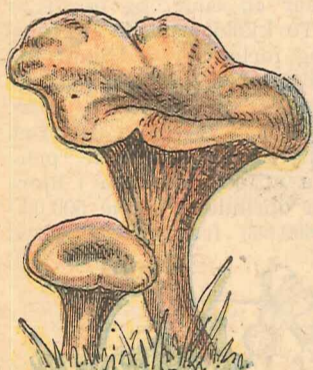

14. Veismakende melkehat.
Lactarius deliciosus.

15. Skjægget melkehat.
Lactarius torminosus.

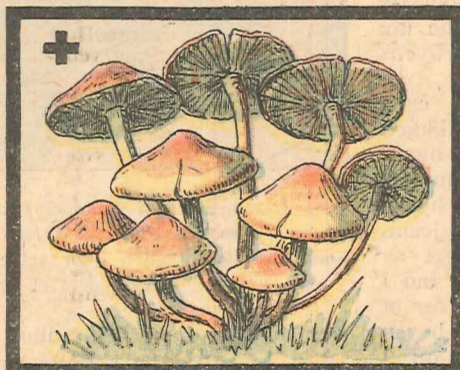
16. Manddraber-melkesop.
Lactarius turpis.

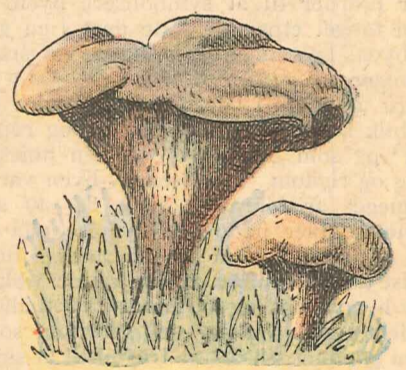
17. Spiselig vingesop.
Cantharellus cibarius.

18. Orange-vingesop.
Cantharellus aurantiacus.

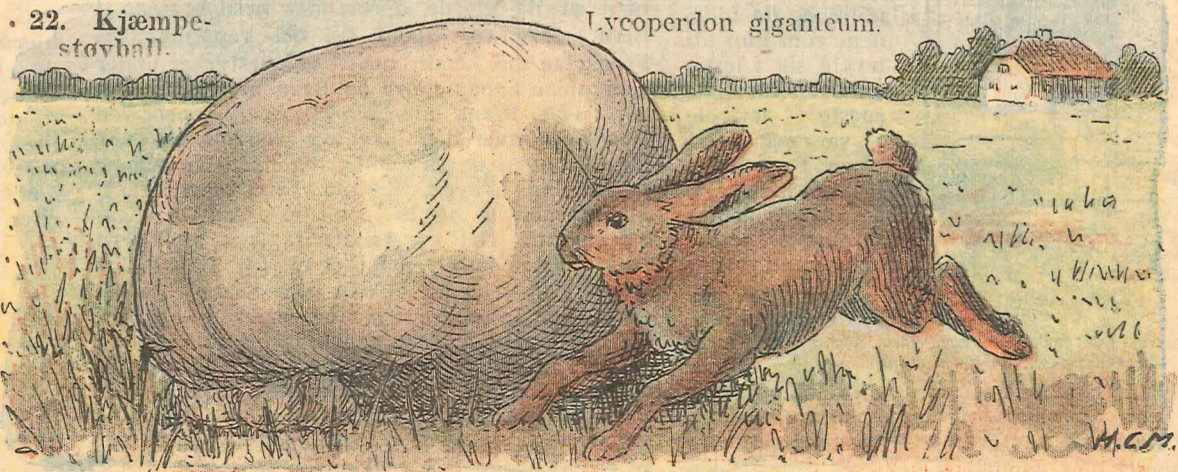
19. Knippe-svovlhat.
Hypholoma fasciculare.

20. Almindelig pigsop.
Hydnum repandum.

21. Fingersop.
Clavaria formosa.

22. Kjæmpestavball.
Lycoperdon giganteum.

Bjørnenes penger.

Den som tilfots nærmer sig Bern langs den store landevei fra nordvest og som kommer forbi den lille by Muri Stolden, ser ved denne bys kirkegaardsport en veisten, hvori staar hugget: „Erst Bär hier fand.“ Det betyr: „Her nedla de den første bjørn,“ og det gamle sagn vil vite at denne bjørn blev nedlagt av byens grundlægger

Elleve mulæsler, belæst med guld og sølv, drog ut av Bern, og de hadde bjørnenes penger med.

Berthold av Zähringen. Da han hadde anlagt byen, skulde han ha et navn til den, og han besluttet å opkalde den efter det første dyr, han og hans jagtselskap stotte paa utenfor byen. Det blev en bjørn, og derefter fik byen navn (Björn = Bär = Bären = Bern). Der ses ogsaa bjørner i Berns vaaben, i brøndenes stenkant, i urene, paa veggene, i laarnfloiene, men det er allikevel ikke bjørnen som har git byen navn. Da Berthold av Zähringen hadde anlagt byen, og denne skulde ha navn, kaldte han den straks Bern til minde om at nogen av hans forfædre hadde været markgrever av Verona i Italien, og dette Verona blev i gamle dager altid av germanerne kaldt Bern. Først efterat byen hadde faat navnet, optok man bjørnen i vaabnet, og likesom Rom paa kapitol holdt etpar ulver i bur til minde om, at Romulus og Remus, Roms grundleggere, var blit ammet av en ulvinde, saaledes vilde borgerne i Bern nu ogsaa ha etpar bjørner til at symbolisere byen. Man fik ogsaa fanget etpar og satte dem i en grube ute ved byens fæstningsvolder, og de var snart byens yndlinger.

Bern dannet i det 18. aarhundre en egen republik som kaldte sig „Staden og republikken Bern“ og som naadde op til den høieste blomstring og rigdom. Styrelsen av byen var imidlertid meget aristokratisk, bare 30—40 av byens rikeste familier hadde indflydelse paa regjeringen, og man skulde ha en aarlig indtægt av mindst 20,000 thalere for at kunne vælges ind i et av byens raad og av mindst 500 thalere for at ha stemmeret. Det var dette forhold som bevæget en gammel, rik dame i byen til at sætte op et

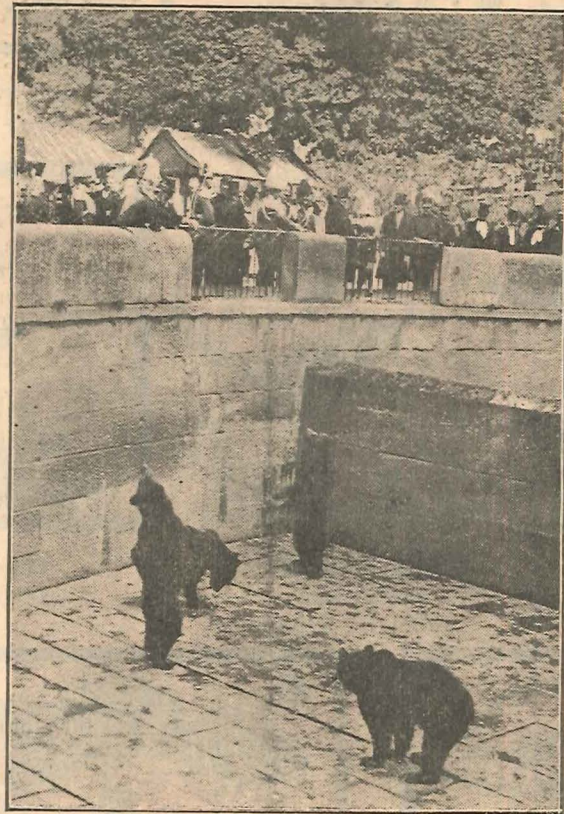

Det var et overraskende syn, som møtte fangevogteren, da han kom ind i cellen.

ogsaa af kunne vælges ind i byens raad. Da testamentet blev aapnet og bekjendt, gjorde den

gamle frøkens slegtninger straks indsigelse, og de anla proces mot bjørnene. Der blev saa beskikket bjørnene en sakfører, og efter at denne hadde ført bevis for at bjørnene umulig kunde ha „bestukket, besveket, med list foranlediget eller paa anden underfundig maate overtalt testatrice til testamentets opsættelse“, blev slegtningene avvist med sit krav, og bjørnene fik sig paa fuldt gyldig maate tilkjendt den store arv.

Imidlertid, bjørnene som nu var blit valgbare til republikkens raadsforsamling, maatte anses for at være umyndige, og der blev derfor beskikket dem to formyndere som skulde forvalte bjørnenes aarlige indtægt av 20,000 thalere. Formynderne blev valgt mellem Berns rike aristokrater, og disse bygget nu bjørnene en bedre grube, og sørget ogsaa for mat og drikke, samtidig med at de ansatte en oppasser som gik med guldknappet stok og kaldte sig kammerlener. Der blev ogsaa bygget et pent hus til formynderne, og for at bjørnene ikke skulde staa tilbake for byens andre store skatydere og indflydelsesrike folk, blev der der etpar ganger hver vinter i bjørnens navn git baller og selskaper. Det var bjørnene der stod som indbydere, men det maa dog straks sies, at de ikke selv viste sig ved festen. Dette varte i næsten hundre aar, og generation efter generation av bjørner i gruben hadde kunnet glæde sig ved den store rigdom, hvis de hadde forstaat det. Saa hændte

Alle fremmede som kommer til Bern, skal ut for at se bjørnene. Undertiden har de sine store dager som her paa billedet, hvor selve keiser Wilhelm avlægger dem et besøk.

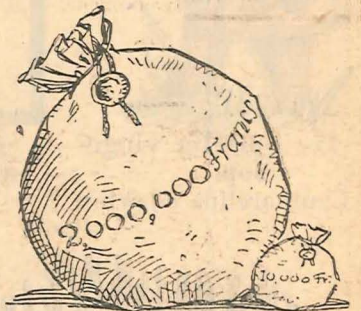
der imidlertid en begivenhet som pludselig berøvet bjørnene hele deres formue.

Henimot det 18. aarhundredes slutning var den aristokratiske styrelse av republikken Bern blit en stor del av befolkningen, særlig bønderne i den nuværende kanton Vaud, saa sterkt imot at de gjorde oprør mot aristokratene i Bern. Man fik hjelp fra det republikanske Frankrike som sendte nogen troppestykker under generalene Schaumburg og Brun mot Bern. Det var i 1798. Berns lille hær kjæmpet tappert ved Neueneck, men den blev avgjørende slaat ved Straubrunnen og Grauholz, og franskmændene rykket ind i byen. Kanton Vaud blev erklært for uavhengig, og Bern mistet ogsaa Oberland og Aargau. Det var imidlertid ikke alt. Bern hadde længe været en meget rik by. Den hadde endog været saa rik at den hadde kunnet laane ut penger til andre byer og stater i Europa. Det visste den franske republik, og da man der trængte haardt til penger, tømte man Berns skatkammer for alt, hvad der fandtes. Elleve mulæsler belæst med sækker med guld- og sølvpenger drog ut av Bern. Blandt disse penger var ogsaa bjørnenes. Deres formyndere hadde nok

protestert og erklært at det var deres myndlingens private formue, men det tok franskmændene sig ikke nær av. De drog bort med pengene. Hvad formyndernes hus angaar, saa kunde franskmændene jo ikke ta det med sig, men da formynderne paa en eller anden maate fik bevist sin ret til det, fik de lov at beholde det, og bjørnene eide nu absolut intet. Det maa dog sies at de viste sig som sande filosofer i sin ulykke og fattigdom. Der var intet som helst at merke paa dem.

Efter fem urolige og vanskelige aar kom der atter fredelige forhold for Schweiz og for Bern med. Napoleon gav landet en ny og mer demokratisk forfatning, og da man i Bern atter hadde faat litt penger i kommunekassen besluttet man saavidt mulig at erstatte borgerne litt av den skade de hadde lidt under krigen, da byens kasse blev tømt. Bjørnene skulde ogsaa ha nogen av disse penger igjen. Byen gav noget, en privat indsamling gav mer, og paa den maate fik man samlet 20,000 thalere. For pengene kjøpte man en landeiendom som blev forpaglet ut for 700 thalere, og disse 700 thalere utgjorde heretter bjørnens aarlige indtægt. Fra at ha været millionærer sank de ned til bare at ha saavidt til livets ophold, fra at være valgberettigede til det store raad, var det knapt at de hadde stemmeret. Og endda fik de ikke lov til at beholde hele denne indtægt. En begivenhet reducerte den ned til halvdelen.

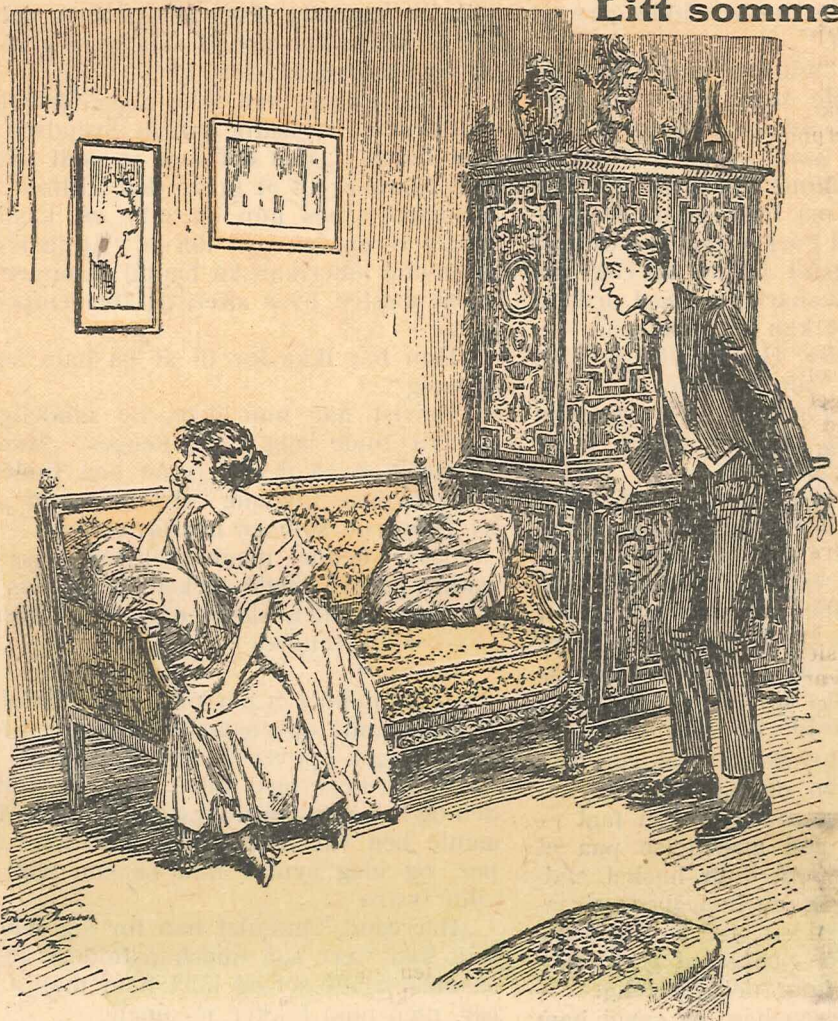
Bjørnens grube laa like ved byens fængsel, og i dette sat en gang en dødsdømt mand. Det var lyktes ham at faa fat paa en jernstang, og natten før han skulde hænges, forsøkte han at slaa hul paa sin celles mur for at kunne flygte. Han arbeidet saa sveden randt av hans pande, og pludselig hørte han at det ogsaa skrapte paa den anden side av væggen. Det var, mente han, sikkert en anden fange som ogsaa vilde flygte, og han fordoblet sine anstrengelser og fik endelig hul paa muren. To væsener saa paa hverandre: et likblekt ansigt, badet i sved, og et stort, brunt, laaddent hode. Den stakkars fange holdt paa at besvime av skræk, men han tenkte at bjørnene vel ikke kunde være værre mot ham end menneskene, og sprang ind i bjørnegruben. Herfra lyktes det ham virkelig at flygte. Bjørnen gik ind i fangecellen, og her laa den behagelig paa halmen, da fangevogteren kom. Det var et saa overraskende syn at fangevogteren rædselsslagen av skræk sprang sin vei og glemte at lukke døren efter sig. Bjørnen fulgte efter, den kom ut paa Grønttorvet som i en haandevending blev tømt for mennesker, og den gjorde sig til gode med alt, hvad den fandt av frugter og grønnsaker. Aldrig hadde den faat et slikt herremaaltid. Men alt faar en ende, og bjørnens glæde fik det ogsaa. To kjække smede tok den med tænger i ørene og førte den i triumf tilbake til fængslet. Begivenheten hadde imidlertid vist at bjørnegraven ikke var sikker, og man maatte bekjempe sig til at bygge en ny. Det kostet da 15,000 franks, og for at skaffe pengene maatte man opta et prioritetslaan i bjørnens bondegaard. Fra oprindelig at eie 500,000 thalere eller over 1.800.000 franks, var deres formue nu smeltet sammen til bare at være 15,000 franks. De har altsaa nu bare en aarlig indtægt av ca. 700 franks, men da de bor husfrit i en stor, lys og luftig bjørnegrav, og da der falder mange gaver av til dem, har de ingen nærings-sorger. Der kommer ikke en fremmed til Bern uten at har eller hun skal ut og hilse paa byens bjørner

Fra to millioner franes er bjørnens formue nu sunket ned til bare at være ti tusen.

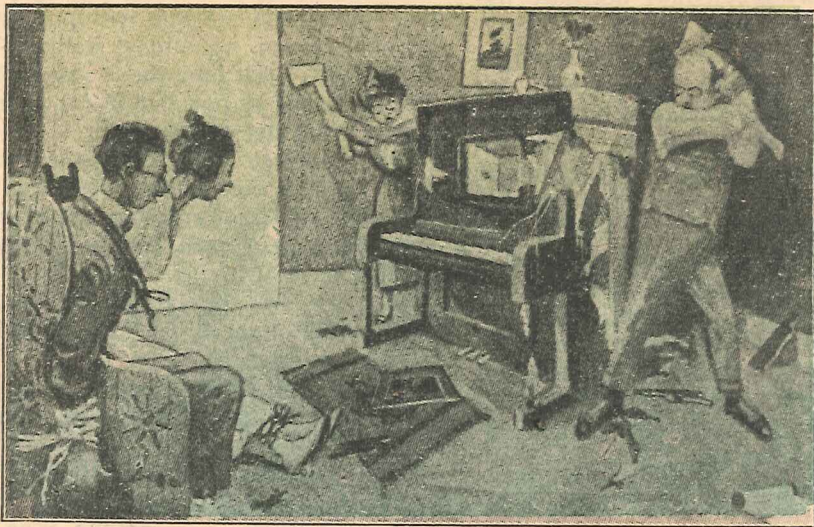
Litt sommerhumor.

Han: „Hvad er der dog iveien, lille skal? Hvorfor graater du?“
 Hun: „Aa, jeg er saa ulykkelig! Jeg drømte inat, at du kysset Agnes!“

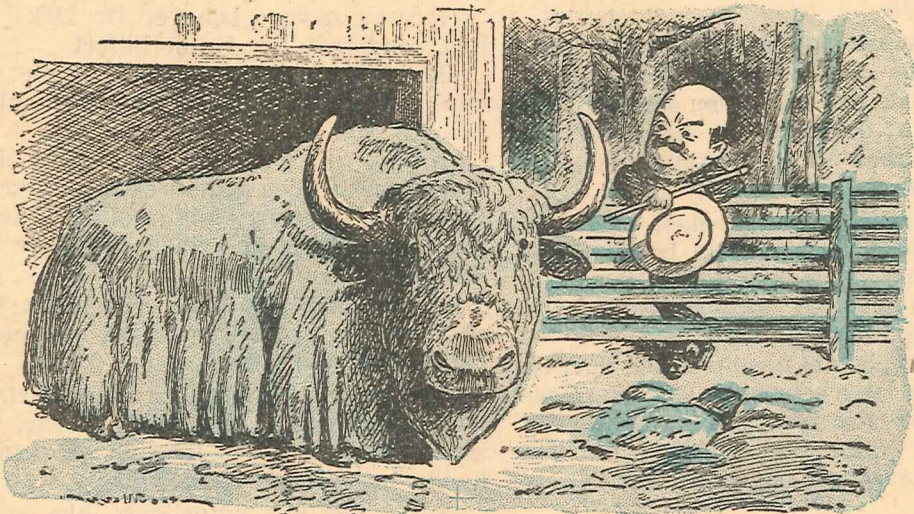
Hvert aar paa den tid, da onkel Jakob skal ha sin have gravet, sætter han det rygte i omløb, at hans avdøde bedstefar har nedgravet en skjult skat der paa stedet.

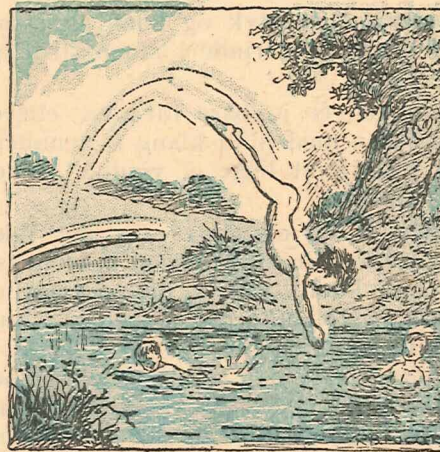
Hvad mange kunde ha lyst til at gjøre med pianoet hos de som bor over dem.

Lordag aften, naar mor putter en i vandet.

„Jeg gad egentlig vite, hvad dyret der har i haaret for at faa del til at vokse saa frodig!“

Og søndag morgen, naar man selv besørger det.

Onde tunger.

Av Harald Madsen.

Fornemt tilbaketrukkent fra den øvrige husrække, med et litet haveanlæg foran sig, raket stiftelsen iveiret som en konge midt i fattigkvarteret. Dens trappetakete frontspidser sat paa dens hode som geviret paa en kronhjort og den brede sten-trap foran den høie, gotiske gatedør gav hele bygningen et præg av gammel, herregaardsagtlig værdighet.

En nydelig, men kold maaneskinsaften laa der i et aapent vindu oppe i en av de øverste etager av denne stiftelse en gammel kvinde.

Den skarpe vind slog ind mot hende og der gik en sterk sitren av kulde gjennom hendes spinkle legeme; hun trak det hvite uldsjal tettere omkring sig og lænte saa hodet fremover i en stilling som om hun lyttet. Pludselig kom der et uttryk av levende energi over hele hendes fine skikkelse. Hun la hodet paaskakke som folk gjør det, naar de vil opfange en viss lyd bedre og laa længe saaledes spændt og lyttet. Saa suknet hun stille ut i natten og gled atter tilbake i sin tidligere stilling. Straks efter hørt der tunge trin mot stenbroen, og en mørk, litt foroverbøiet mand kom tilsyne i maaneskinnet nede paa gaten. Hans gang var litt usikker, da han gik mot den lille grind som førte ind til haveanlægget foran stiftelsen. Han sparket den op med foten og stod et øieblik efter like under det vindu, hvori den gamle kvinde laa. Hun hørte hvorledes han smaabandte, fordi han ikke kunde finde gatedørsnøklen — hvorledes denne saa med en klingende metallid faldt ned paa stenflisen; hun saa ham bøie sig ned efter den, hørte hans hænder skure bortover stenflisene og hørte ham saa endelig famlende og usikker sætte nøkelen i laasen.

Det varte længe, før han kom op. Hun stod med døren paaklem og hørte hvorledes hans tunge trin gav gjenlyd i de lange ganger, og hendes hjerte banket av angst for at nogen av beboerne skulde høre ham famle sig opover trappen paa den tid av døgnet. — Men hvad var det? Der gik et nervøst ryk gjennom hende. Flimret der ikke noget lyst dernede paa trappegangen? — Aksel pleide jo aldrig at stryke av fyrstikker! — Saa — nu blev det slukket igjen; men nu lød det som om en dør blev lukket! — Bare han ikke hadde møtt nogen. —

„Godaften, mor! Hvorfor har du ikke lagt dig?“

Hans stemme var tyk og hans øine saa i skjæret fra lyset derinde i stuen stive og glasagtig ut.

„Aa, klokken er jo bare litt over elleve, Aksel,“ sa hun med mild klang i stemmen. „Jeg fik lyst til at ligge i vinduet i det klare maaneskin.“

I hendes væsen og miner var der ikke den mindste antydning til nogen bebreidelse over at han kom hjem i denne tilstand. Hun visste jo det ikke nyttiget noget — hun hadde jo ogsaa prøvd det — en gang.

„Jeg møtte hende, den gamle, gule Hampenine dernede i gangen,“ sa Aksel, mens han sat og tok av sig klærne, „denne frøken Svendsen — hun strøk av en fyrstik for at jeg rigtig skulde se hende, men det er sandelig ikke noget at se paa! Saa gul som en citron og saa ediksurs — fy!“

„Aa, Herregud — aa, Herregud,“ klaget hans mor — „saa var det hendes dør, jeg hørte! At det ogsaa akkurat skulde være hende! Hun er visst ikke noget godt men-

neske! Hun kunde kanskje finde paa at gjøre os noget ondt.“

„La hende gjøre ondt saa meget hun vil — den hønen,“ fræste Aksel, mens det kom litt liv i hans tunge øine. „De kan jo ikke gjøre værre end at kaste os ut herfra. Og hvad saa! Saa kommer du væk fra alle sladdersøstrene og saa leier vi os en pen, liten leilighet ute ved Parkveien. For du kan tro, mor,“ han klappet hende kjærlig paa kindet, „jeg skal nok snart faa noget ordentlig at bestille — det kan du stole paa.“

Moren suknet stille. Hun hadde jo hørt disse ord saa ofte — aa, saa ofte.

„Det saa galt ut for mig, hvis jeg kom herfra; det vet du jo godt, Aksel, husleie kan vi ikke betale —“

„Aa — det gaar nok, mutter,“ sa Aksel sløvt, og en stund efter laa han paa chaiselonguen og snorket i en tung søvn, mens hans gamle mor laa vaaken i sin seng i det lille værelse ved siden av. Hendes tanker begyndte at bevæge sig i denne frygtelige, vanvittige hvirvel, hvori de hver aften vandret rundt: Hvorledes var Aksel blitt saaledes og hvorledes skulde det hele ende?

Hun tænkte paa hvorledes han var som gut. Saa snil og pen og opvakt. En udmerket avgangseksamen hadde han faat — og straks efter en god ansættelse paa et stort handelskontor. Aa, hun husket endnu saa tydelig den dag, da han glædesstraalende kom hjem med sin første maanedsgage. Bare det hadde vedblit at gaa saaledes! Men ak, saa kom det frygtelige! — Forlystelsesfeberen grep ham og suget ham ned i sin malstrøm. Nat efter nat turet han rundt i daarlig selskap og om dagen forsømt han sit arbejde. Saa fik han avsked fra sin plads og saa blev det naturligvis rent galt fat med ham.

Langt om længe hadde saa hans far faat ham overtalt til at reise til Amerika, og kort efter var faren, som hadde sørget for færdelig over sønnens utskielser, død. Ak ja, ak ja, der var saa mange ting at tænke paa! — Fra Amerika hadde Aksel sjelden skrevet hjem, og efter fire aars forløp stod han en høst atter i hendes stue — her i stiftelsen, hvor hun dengang bare hadde bodd et halvt aars tid. Nu hadde han altsaa gaat saaledes omkring uten beskjeftigelse i over et aar. Han var ovenikjøpet blitt forfalden til drik. Aa, Herregud — at hendes egen pene, opvakte gut skulde bli et slikt stakkars, ulykkelig væsen!

Det gamle morhjerter holdt paa at briste av sorg.

Næste dag var det søndag. Aksel var gaat ut, og fru Holm gik og gjorde sig istand til at gaa i kirken.

Da hun tok paa sig sin gamle plysjaape, undret hun sig over hvor pen den egentlig endnu var trods den var ti aar gammel. Ja, det var godt at det gamle tøy holdt, for det blev jo ikke raad til at anskaffe nyt.

Saa tok hun salmeboken og gik.

Nede ved grinden stod frøken Svendsen i samtale med den dame hun bodde dør i dør med. Hun hilste høflig paa de to damer, men skyndte sig forøvrigt forbi uten at indlate sig i samtale med dem.

Damene gjengjældte hendes hilsen med en venlighet som tilsynelatende var overmaade stor; at den imidlertid ikke var ærlig ment, derom vidnet de ord som fløt fra deres læber, saasomt fru Holm var ute av hørevidde.

„Hun er nok stolt, den gode frue —“ sa frøken Svendsen skarpt og saa efter den omtalte med et ubehagelig blik.

„La De merke til den plysjaapen hun hadde paa sig?“ sekunderte den anden. „En

slik er sandelig ikke billig; men det har hun raad til, en anden maa være glad over at ha en liten klædesjakke.“

„Hun trenger vist ikke nogen friholig — den fruen,“ fortsatte frøken Svendsen med ond tunge. „Men det kan jo godt være at hun kommer til at miste den,“ tilføyde hun skadefro, „hvis hun da ikke vil kaste sin laban av en søn paa døren. At tænke sig, at denne amerikanske bandit kommer fuld hjem næsten hver aften og forulemper damene —“

„Hun har ikke lov til at ha ham boende hos sig.“

„Neivist har hun ikke, og sandelig om jeg vil finne mig i det længer. Man vet jo aldrig hvad denne fyren kan finne paa i sin drukne tilstand. Det er ogsaa andre av beboerne som er misfornøide —“

Under denne menneskekjærlige samtale hadde parret naadd kirken, over hvis portaal luet i gylden skrift de ord av Herren: „Elsker hverandre.“

En formiddag et par uker efter forlot stiftelsens gamle opsynsmand sin bolig i første etage og gik opover de brede trapper. Han hadde et brev med blaa konvolut i haanden og han gik meget langsomt opover. Hans gamle ben var ikke glad i alle disse trapper, og idag syntes han benene slet ikke vilde lystre.

„Herregud,“ mumlet han for sig selv, „at folk kan være saa ondskapsfulde. Jeg har saamen baade set og hørt ham mange ganger, men man lukker jo øinene —“

Endelig naadde han op og stanset utenfor fru Holms dør. Han stod længe og famlet med brevet i sine gamle, nervøse hænder. Det var da ogsaa et frygtelig kjedelig hverv han hadde faat. — Saa tok han sig sammen og banket paa, og efterat det var blitt sagt: „Kom ind!“ gik han ind i værelset.

Han kunde se paa fru Holm at hun straks visste hvad det gjaldt.

„De kommer formodentlig for at si mig op?“ sa hun med tonløs stemme.

Han følte sig overmaade lettet ved at det ikke var ham som hadde behovd at begynde.

„Ja, ser De, kjære fru Holm,“ sa han med venlig stemme, „det er jo dette, De vet — med sønnen —“

Fru Holm nikket automatisk. Opsynsmanden satte sig ned og sat taus et øieblik.

„De maa ikke ha ham boende hos Dem om natten — det vet De jo —“ han gjorde et hurtig tilløp — „damene maa bare ha en datter — ellers ingen — ja, og saa er det nogen av beboerindene som har klaget til bestyrelsen —“

„Deres navner behøver De ikke at si mig,“ indskjøt fru Holm bittert.

„Ja, det er stygt,“ sa den gamle mand med eftertryk og sat og saa effertænkstomt hen for sig.

„Naa — nu har de altsaa gjort det og idagmorges fik jeg dette brev fra bestyrelsen, hvori man opfordrer mig til at meddele Dem at De maa flytte til nyttaar, hvis ikke Deres søn —“

Længer kom han ikke; fru Holm hadde reist sig op og stod nu rank og med tilbakekastet hode foran ham.

„Ja, saa flytter jeg,“ sa hun kort.

Opsynsmanden som godt visste, hvor smaat hun sat i det, lot som om han ikke hadde hørt denne bemerkning.

„Se — der blir naturligvis ikke tale om at De flytter,“ sa han, „for De vælger vel at la sønnen flytte. — Han er jo i den alder, hvor man pleier at sørge for sig selv. — Han skulde forresten skamme sig den døgenigten.“

„Ikke et ord mer!“ utbrøt fru Holm, og hendes ellers saa trætte øine lynte mot ham. „Ikke et ord mer om min søn vover De at si, forstaar De!“

Den skikkelige opsynsmand som hele tiden hadde følt den største medlidenhet med hende, saa sig i dette øieblik sint paa hende. Hans ansigt blev strengt og han reiste sig op og sa:

„Naa, De er stolt og tar det paa den maaten — ja, saa farvel — — nu vet De alt-saa hvad De har at rette Dem efter.“

Dermed gik han.
Fru Holm sank sønderknust sammen i sin lænestol. Saa nu var det altsaa kommet — det, hun egentlig hadde ventet saa længe — —

Hvorledes skulde hun klare sig i fremtiden? Hendes lille livrente kunde saaviddt dække utgiftene til deres meget beskedne husholdning; men husleie — —! Selv om hun kunde betale, saa kunde hun vel ikke faa nogen leilighet, ikke engang en ussel en-værelsesleilighet i en fattigkaserne var der vel at opdrive — —

Aksel tok det til at begynde med paa sin sedvanlige sløve, likegyldige maate: Aa, det gik nok allikevel! Hun maatte jo være glad over at komme bort fra denne sladreanstalt!

Men det varte ikke længe, før han begyndte at tænke: Hvad skal dog enden bli?

Det kom især over ham om morgenen, naar han vaaknet, og bedøvelsen var borte og den nye dag grydde. Eller det kunde hændes, naar han om aftenen sat blandt vennene og skulde til at løfte sit glas, at han saa pludselig sank sammen i tanker. Omgivelsene forsvandt da for hans blik og han saa bare indad, ind i sit eget fortvilede hjerte, hvor det samme tomme billede atter og atter tonte frem: en gammel, hvithaaret mor som sat i sin stol og saa frem for sig med en uendelig kummer og sorg malet i sine trætte, glansløse øine — —

Han hørte samtidig en stemme som marte og alvorlig, men allikevel kjærlig talte inde i ham: „Ja, saaledes sitter din gamle mor alltid nu,“ sa stemmen. „Hun er blitt gammel før tiden, for hun er jo slet ikke saa gammel; men hun er blitt gammel av at vente. Vet du hvad hun venter paa? Paa at hendes søn skal vaakne — vaakne og ryste søvnen og de stygge drømmer av sig og riktig engang se med aapne, ædruelige øine, hvorledes landet ligger omkring ham — —“

Da grep han sig uvilkaarlig til hodet som om han virkelig hadde sovet og vaaknet nu. Han saa sig forvildet omkring, men et øieblik etter hadde han samlet sine tanker. Han reiste sig op, tok sit tøy, sa kort farvel og gik saa med faste, sterke skritt ut av døren.

„Nu har han igjen sit tilfælde,“ lo vennene, mens de saa efter ham og rystet paa hodene.

Men Aksels „tilfælde“ gjentok sig hyppigere og hyppigere og tilsidst holdt det ham helt borte fra vinstuen.

Han gik i en lang bue utenom den kjelder, hvor han hadde begravet saa mange gyldne arbeidsdager, og tilsidst savnet han hverken drikkevarerne eller selskapet.

En morgen, da han skulde bort paa et aviskontor med noen billetter, han hadde skrevet, saa han sin gamle skolekammerat, den rike og ansete grosserer Blom, nede paa gaten. Aksel vendte i en fart hodet og vilde som vanlig skynde sig nedover en sidegate, da Blom i et nu var over ham.

„Nei, min gode ven, denne gang undslipper du mig ikke!“ ropte han og saa Aksel

ind i ansigtet. „Det har bedrøvet mig at du i den sidste tid har gaat avveien for mig. Aksel, hvorfor har du gjort det? Vi holdt da en gang saa meget av hverandre!“

Aksel stod og saa forlegen ut.
„Du vet det godt, Richard,“ hvisket han. „Jeg skammer mig — — du er kommet saa godt frem, mens jeg — —“

„Ja, du har unegtelig sakkett litt agterut, Aksel, men endnu er der tid for dig til at komme paa plads som det heter i veddeløpsproget — —“

Han tok et brev op av lommen, og idet han saa paa det, fortsatte han:

„Du skriver fremdeles din gamle, pene kontorhaand, ser jeg — ikke spor av rysten,“ tilføjde han med et smil — „og regnemaskinen i hjernen har forhaabentlig heller ikke tat skade — —“

Aksel saa uforstaaende paa ham.
„Ja, ser du, Aksel, denne billett her har du selv skrevet som svar paa et avertissement som jeg hadde i avisen forleden dag, og hvori jeg søkte en bokholder istedfor gamle Hansen som har lagt sig til at dø — —“

Nu forstod Aksel ham og hans hjerte begynte at banke.

„Ja, ser du, kjære Aksel, Vorherre har været med dig, da du skrev den billett. — Men kom op til mig paa kontoret imorgen, saa skal du se at alt skal bli godt igjen — —“

Da Aksel Holm næste formiddag kom ut av porten til grosserer Bloms store, elegante handelsgaard, straalte hans øine som to store, lyksalige barneøine.

At tænke sig at det virkelig var lyktes — lyktes ham at erobre livet tilbake igjen! — Det var ingen drøm; det var virkelighet: Fra imorgen, var han bokholder med en udmerket gage hos den store, landskjendte grosserer Richard Blom. Han maatte gni øinene for at bli klar over at han var vaaken.

Han rettet sig iveiret og gik med hurtige og spændstige skritt bortover gaten. Han sugel den friske luft til sig som et menneske der har været paa dødens treskel en liten stund og saa allikevel har faatt lov til at leve. —

Han gik og tænkte paa at nu var det altsaa forbi med hans morgenskræk. Nu kunde han som andre glade og arbeidsunne mennesker gaa tillidsfuldt til sin gjerning i den gryende dag — —

Da moren fik vite nyheten, tok hun ham om halsen og kysset ham.

„Aa, min kjære gut, saa har Vorherre altsaa hørt min bøn! — Ja, jeg visste jo at der vilde hændes noget — jeg har hat det paa fornemmelsen i den sidste tid — —“ hun hulket navbrutt; av lykke og glæde graat hun, for sorgens taarer hadde hun brukt op for længe siden, men glædens hadde hun endnu i behold — dem, hadde hun aldrig tænkt at hun skulde faa bruk for.

„Saa viste Richard mig et litet, pent solværelse ved siden av kontoret,“ fortsatte Aksel. „Der kan jeg godt faa lov til at bo, sa han, da det ikke blir benyttet. Er det ikke storartet, kjære mor? Saa er der ingen som behøver at ha ondt av mig mer. Og saa kan du bli her i dit lille, hyggelige hjem.“

De satte sig i sofaen, og Aksel tok morens haand.

„Ja, kjære mor, det er netop det med dit lille hjem som har gjort utslaget. Da de kom hit og vilde kaste dig ut av din fribolig, for min skyld — den bolig som du har gaalt saa mange, mange skritt paa

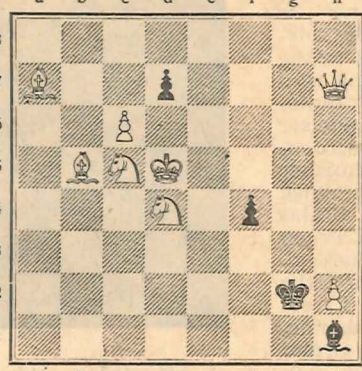
net jeg først rigtig. Jeg bet tændene sammen til i en rasende kamp at erobre livet tilbake, og Gud ske lov, jeg har seiret.“

Moren trykket hans haand fast, men svarte ikke. Hun sat og tænkte paa at de onde tengers verk — det som slette eller kanskje tankeløse mennesker hadde sat iscene for at skade hende — det hadde altsaa faatt en saadan vending at det istedet var blitt til lykke og velsignelse for hende og Aksel.

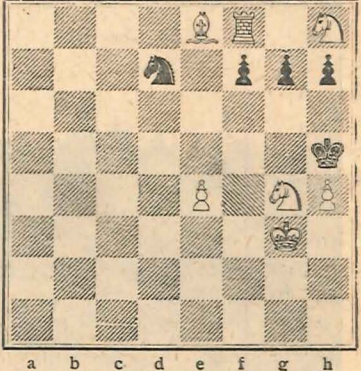
Saa underlige er Guds veier.
Hun trak Aksel tæt ind til sig og lot hændene gli gjennom hans mørke, tætte haar. Men hun kunde bare si: „Min kjære, kjære gut!“

Litt hodebrud.

Schakoppgave nr. 1703.
Av Einar Larsson, Malmø. (Original.)
Sort: K, L, 2 B = 4 br.
Hvit: K, D, 2 S, 2 L, 2 B = 8 br.
Hvit begynner og gjør mat i 3 træk.

Schakoppgave nr. 1709.
Av R. Prytz, Hølerup. (Original.)
Sort: K, S, 3 B = 5 br.
Hvit: K, T, 2 S, L, 2 B = 7 br.
Hvit begynner og gjør mat i 2 træk.

- Løsning av schakoppgave nr. 1705.
1. Th5 - b5, Sa8 - b6. 2. Tb5 - b2.
1. f6 - f5 †. 2. Tb5 - e5 †.
- Løsning av schakoppgave nr. 1706.
1. Tf6 - f5.
- Løsning av utgaaden i forr. nr.:
1, 2, 3, 4 Maja.
4, 5, 6 Aar.
5, 6 Ar.
6, 7, 8, 9, 10 Rhone.
9, 10, 11, 12 Nero.
11, 12, 1 Rom.
- Løsning av gaaden i forr. nr.:
Savona — Avon.

- Tre beregningsoppgaver.
1.
En mand, som staar paa en dampskibsbro ved et sund, horer et dampskib gi avgangssignal paa den motsatte side. Noiaagli en time etter legger skibet til hvor han staar. Naar nu lydens hurtighet ansettes til 1100 fot i sekundet og skibets gjennemsnittshurtighet til 10 fot, hvor bredt er saa sundet?
2.
Man spurte en gammel mand hvor gammel han var, og han svarte: „Jeg er endnu i de 100 aar. Summen av de to cifre i min alder utgjør 13, men ombytter man de to tal, forringes aarenes antal med 27.“
Hvor gammel var manden?
3.
En manufakturhandler kjøpte tepper, hvis samlede antal oversteg 72. De bestod av to sorter; den ene sort kostet 31 og den anden 21 kr. stykket. I det hele maatte han betale 1770 kr.
Hvor mange tepper fi kham av hver sort?

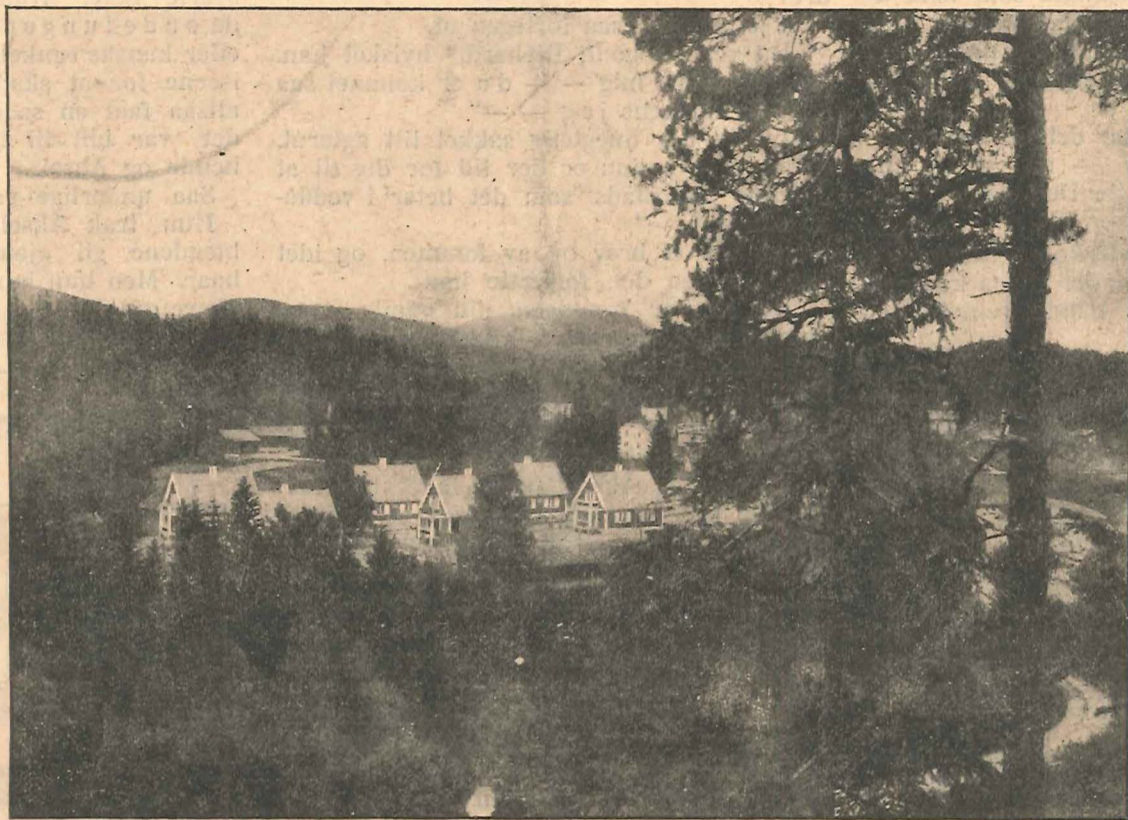

NYT FRA ALLE LAND.

Redigert av Kristian H. Holtvedt.

Polens gesandt i Norge. Polen som efter verdenskrigen atter er traadt ind i de selvstændige staters række er nu i fuld gang med at ordne sine diplomatiske forbindelser rundt om i verden. Ogsaa til Kristiania er der kommen en polsk minister: grev Ceslas Prussynski. Det er en mand i 30—40 aars alderen. Han har ikke tidligere været i vort land. Foreløbig bor legationen paa Grand hotel, indtil den kan skaffe sig en passende ministerbolig.

I bolignødens tid. Nybyggede arbejderboliger ved Løkeberg i Bærum. De 6 huser i forgrunden er tomandsboliger, og hver leilighet er paa 2 værelser og kjøkken. Det er Norsk Maskinindustri som har sat igang dette nybyg, som i det hele vil omspænde bortimot 1000 maal.

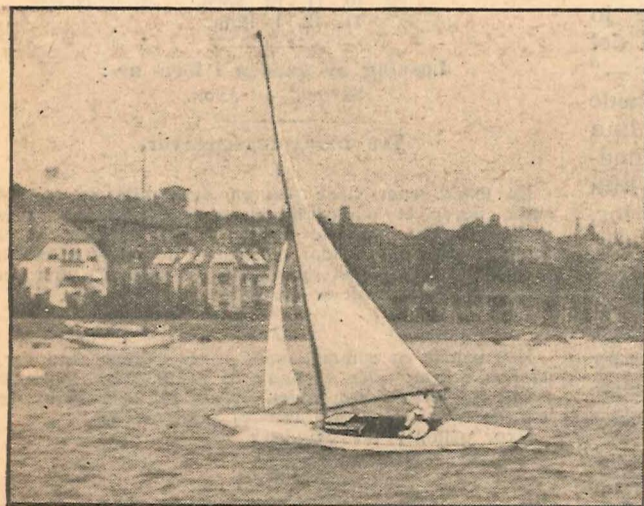
Generalmajor Strugstad som for etpar maaneders tid siden gik av som generalstabschef efter at ha indehat denne ansvarsfulde stilling i de vanskelige aar fra 1. aug. 1914 døde forleden av kræft 68 aar gml. Med ham er en av landets dygtigste officerer vandret bort. Siden han i 1873 blev løjtnant har han gjort en solid karriere og herunder indlagt sig store fortjenester av vort forsvar. Fra 1903 til 1905 var han forsvarsminister.

Skurongen er nu igang over Østlandet, og saavidt man kan se tegner aaret udmerket. Billedet her er hentet fra Kristiania kommunes eieendom Nedre Sogn i nærheten av byen. Mens for ettalrik mandskap med hver sin sigd skar kjørnet og bandt det sammen, kan etpar mand med hester og selvbinder nu greie en storgaard paa et par tid.

Kristiania har faat en ny folkerestaurant som har slaat godt an. Den ligger paa Hammersborg tæ ved Trefoldighetskirken. Det er folkekjøkkenet her man har omdannet for formaalet. Bygningen er nærmest en uttallende barakke, men lokalet er ganske fikst laget om til et hyggelig etablissement som kan greie sine 1000 middagsgjester.

Kronprins Olav med sin baat „Teddy“ som deltar i de serieseilaser som efter initiativ av kongen isommer har været arrangert for 22 kv. meterer — en klasse for seniors og en for juniors. Seilasene har faat udmerket tilslutning. — Fot. Skarpmoen.

En værdifull alterkalk. I Vestre Slidre kirke i Valdres som nu tænkes restaurert findes bl. a. antikt inventar ogsaa en sølvforgylt kalk fra ca. 1350.

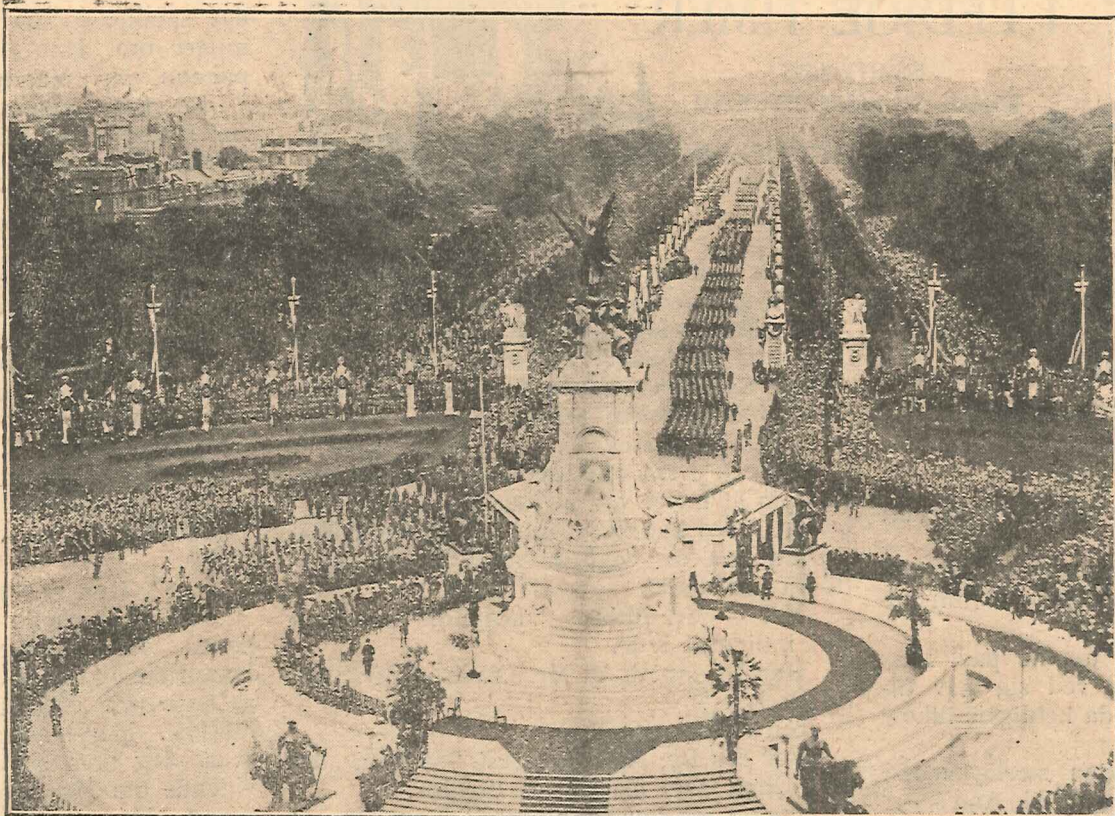
Fra den store brand i Rakkestad i Smaalene forleden. Den begynte i et stort lager av møbler og materialer og la i løpet av etpar timer ogsaa et cykkelverksted, et avistrykkeri og en privatbolig i aske. Man var praktisk talt uten vand og slukningsmateriel. — Fot. Olsen.

Balkanspørsmålene rykker i forgrunden.

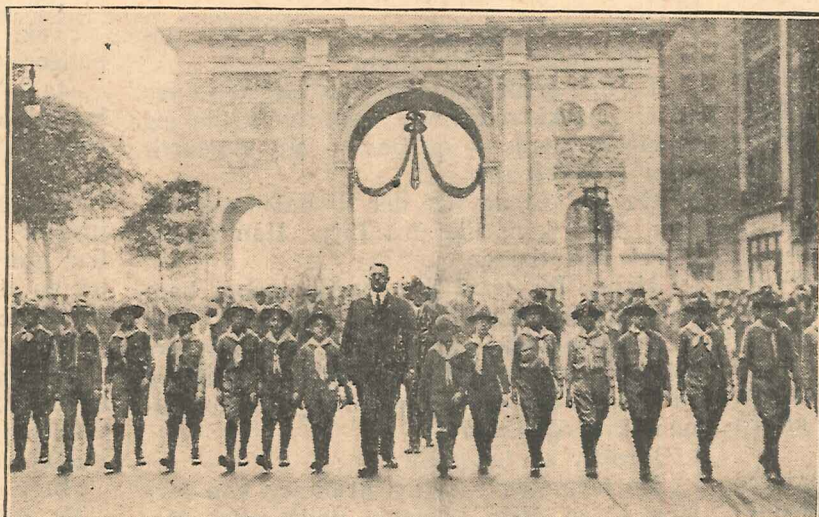

Det ungarske røre. Da Bela Kun maatte vike pladsen for de alliertes tryk fik Ungarn en kortvarig overgangsregjering med en mand ved navn Beidel som præsident. Folkekommissæren sakfører Agoston var dog regjeringens egentlige chef. I løpet av faa dager tok imidlertid utviklingen en noksaa uanet vending.

Efter den interessante epilog til det tyske krigsdrama som blev utspillet i den tyske nationalforsamling gjennem de sensationelle avsløringer under den store opvask mellem ministeriet Bauer og dets motstandere flyttedes begivenhetenes brændpunkt over til en anden kant av den europæiske skueplads: det urolige Ungarn. Og dermed var Balkanspørsmålets ordning rykket sterkt i forgrunden. Da grev Karolyi som siden vaabenstilstanden ifjor høst hadde fort styret i Ungarn opgav røvet og nedla magten i proletariets hænder, tok Bela Kun og hans fæller fat paa den opgave at omdanne det gamle kongerike til en kommunistisk stat efter den russiske sovjetrepublikks mønster. I bortimot et halvt aars tid drev han paa med eksperimenterne, men landet kom sig ikke paafote dermed. Tvertom. I det indre blev forholdene stadig mer fortvilede, i det store og hele stod folket forstaaelsesløst overfor sovjetstyret, selv proletariatet evnet ikke at bringe de nødvendige ofre for de nye idéer og misnoien med sovjetstyret og de terroristiske metoder som maatte til for at opretholde det vokste.

Da Englands seierrike tropper drog i procession gjennem London. Man ser her troppene marsjere frem mot mindesmerket over dronning Victoria. Syv millioner mennesker var paa benene for at hylde soldatene og matrosene og deres officerer.

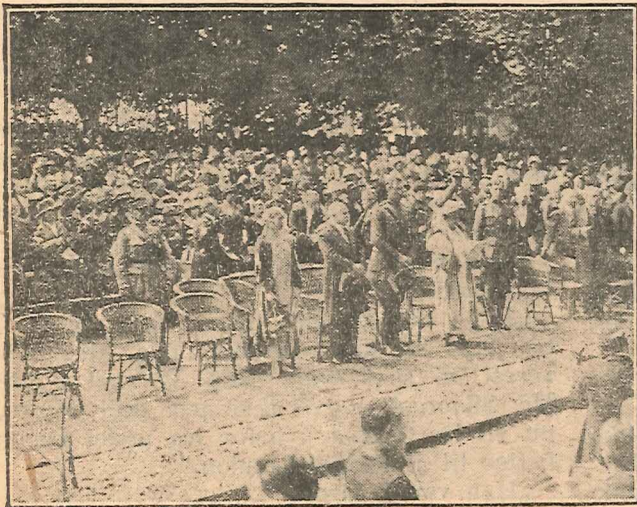
Speiderne i New York ønsker en million nye civile, passive og voksne medlemmer til sine korps, og av hvert av disse medlemmer ønsker de 2 dollars om aaret. Som et led i propagandaen for dette formaal arrangerte de en procession gjennem New York, og de fik raadmanden Edwards til at gaa med sig i spidsen for toget.

Den bulgarske minister Theodorow som er kommen til Paris for at faa istand en lempelig fred med de allierte. Theodorow har alltid været ententevenlig, og et av hans maal er at søke at opnaa at Bulgarien ikke stænges ute fra Det ægæiske hav. Mottagelsen i Paris var dog mer end kjellig, og det lovet ikke godt.

Hertil kom de aktioner som ententen lot iverksætte gjennem rumænernes og tsjeko-slovakernes angrep paa Sovjet-Ungarn for at faa has paa den ungarske bolsjevisme. Tilslut maatte Bela Kun og hans fæller fortrække som en direkte følge av et kraftig ultimatum fra ententen. Man forsøkte sig nu med en regjering under præsidium av en mand ved navn Beidel, men hvis ledende kraft vistnok var folkekommissæren, sakfører Agoston. Denne regjering dannede et kortvarig overgangsled fra den skibbrudne sovjetregjering til — habsburgeren erkehertug Josef som til almindelig overraskelse blev Ungarns diktator og omgav sig med en demokratisk regjering under ledelse av den tidligere departementschef i krigsministeriet Stephan Friedrich som ministerpræsident. Imidlertid benyttet de rumænske og de tsjeko-slovakiske tropper sig av sovjetregjeringens sammenbrud til at marsjere mot Budapest. Rumænerne som i saa maate optraadte paa eget an- og tilsvarende uavhengig av ententen kom først og salte sig fast i hovedstaden, og de fik anledning til her at optræ som seierherrer.

Da belgierne feiret sit fædrelands befrielse.

Billedet tilvenstre er hentet fra Liège, hvor præsident Poincaré indfandt sig for at overrække byen æreslegionens kors. Man ser her fra venstre til høire marskalk Foch, dronning Elisabeth av Belgien, Poincaré, kong Albert, madame Poincaré og kronprinsen av Belgien. Billedet er tat under avsyngelsen av den belgiske nationalsang. Paa billedet tilhøire ser man skolebarna i Liège gruppert om de seierrike franske og belgiske faner og om to allegoriske figurer som symboliserer Frankrike og Belgien mens de synger Belgiens nationalsang. Paa midtbilledet ses kong Albert, præsident Poincaré og den belgiske kronprins i Antwerpen foran fronten av franske alpesoldater.

En snare av guld.

Av

I. I. Bell.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

Den pause som fulgte nu blev avbrutt av den unge pike.

„Kjender De nogen grund til at vi ikke skulde reise til St. Ann's?“ spurte hun rolig.

„Det var netop det jeg tænkte paa, Miss Silverest,“ svarte han, og ved sig selv tilføide han: „Dum er hun da heldigvis ikke!“ Saa vedblev han:

„Nei, jeg har ikke nogen særlig grund til at ikke De skulde reise til St. Ann's — han bøide sig frem og dæmpet sin stemme: „Miss Silverest, Deres fætter har skjænket mig fuld, ubegrænset tillid. Vil De tillate mig at be Dem om at gjøre det samme?“

Dorothy svarte ikke straks. Hadde hun været en mand, vilde hun sandsynligvis være kommet med nogen inkvisitoriske spørsmål. Men da hun var en kvinde, studerte hun det ærlige, melankolske ansigt, mens hun lyttet til den rolige, behagelige stemme.

„Ja,“ svarte hun tilsidst, „jeg vil stole paa Dem.“

„Tak,“ sa han alvorlig — „og for nu at vende tilbake til spørsmålet St. Ann's —“ vedblev han hurtig — „saa si mig om De netop har besluttet at reise dit?“

„Min far gav sit samtykke til det igaar aften.“

„Saa haaber jeg at Deres reise ikke er — og ikke vil bli — omtalt til nogen anden end Mr. Arnold paa kontoret?“

„Aa —“ utbrøt hun, „jeg har desværre allerede omtalt det. Jeg fortalte det til doktoren for en time siden.“

„Læger sladrer ikke,“ sa Mr. Phin fortrøstningsfuldt.

„Men jeg fortalte det ogsaa til en veninde igaar aften — men det var det vel ikke noget galt i?“

Mr. Phin sukket.

„Undskyld, men jeg maa be Dem si mig navnet paa denne veninde —“

„Miss Lorimer — Miss Enid Lorimer. Hun er en gammel veninde av os — og har været hos os i mange aar. Men hvis De ønsker det, skal jeg telefonere til hende og be hende om ikke at tale om det til nogen.“

„Nei, gjør endelig ikke det. Har De omtalt til nogen at Mr. Starforth er i St. Ann's?“

„Nei, det har jeg ikke. — Mr. Phin —“

„Naa?“

„Hvad kan det gjøre at jeg har fortalt det til Miss Lorimer?“

Mr. Phin betraktet hende fast et par øieblik; saa sa han med et sælsomt smil:

„Tillid for tillid, Miss Silverest — men De maa love mig ikke at bli forskrækket. Jeg staar i begrep med at — hm — at puste litt til ilden —“

„Aa, gjør det!“ sa hun saa ivrig at Mr. Phin mot sedvane følte den største lyst til at le.

„Hvis det er spænding, De ønsker,“ sa han meget venlig, „saa er det mulighet for det i de følgende uker. Men tænk ikke paa det nu. De husker kanskje en aften i oktober, da Deres fætter foretrak at forlate dette hus gjennom bakdøren —“

Dorothy rødmet let.

„Det var Dem som hadde advart min fætter om at huset var iagttat, sa hun.

„Ja. Men kan De si mig hvem som hadde fortalt den der iagttok huset at Mr. Starforth var der?“

„Nei — Mr. Phin —“ begyndte hun i en litt indignert tone.

„Har De omtalt til Mr. Glade at Mr. Starforth kom?“

Hun stirret paa ham.

„For ser De, Miss Silverest,“ sa han, „det var Glade som passet paa utenfor.“

„Jeg — jeg har ikke fortalt ham det —“ stammet hun bestyrtet.

„Hvem fortalte De det til?“

„Til ingen anden end Miss Lorimer — men hvorfor skulde hun ha fortalt ham det?“

„Hun kan naturligvis ha omtalt det ganske tilfældig,“ sa Mr. Phin.

„La mig tænke mig om,“ mumlet den unge pike. „Klokken var vist omkring et, da jeg ringte til hende — og Dav — Mr. Starforth kom klokken fire —“

„Og Mr. Glade var der i nabolaget før fem. Han kom like fra City. Han hadde været hos damen.“

„Mener De da at hun hadde fortalt ham det tidligere paa dagen?“

„Sandsynligvis omkring et, for han forlot kontoret kort efter og spiste frokost og tilbragte de næste to timer i restaurationsbillardværelse.“

Dorothy sa langsomt:

„De fermoder — efter hvad jeg kan forstaa — at Miss Lorimer underrettet Mr. Glade om det faa minutter efterat jeg hadde fortalt hende det?“

„Miss Silverest, ligger det ikke nær at formode det? Tror De ikke at hun har telefonert det?“

„Men selv om hun har gjort det, Mr. Phin — hun og Glade har været gode bekjendte i flere aar. Der vilde ikke være noget merkelig i at hun ringte ham op i en eller anden anledning — og tilfældigvis omtalte Mr. Starforth.“

„De er haade retfærdig og trofast,“ sa Mr. Phin, „og jeg beklager meget at jeg har beviser som kanskje vil saare Dem. Den foregaaende aften fulgte Mr. Glade Miss Lorimer til hendes hjem, og før han forlot hendes dør, sa han: „Saa stoler jeg paa at jeg faar vite alt om ham —“ og hun svarte: „Javist, Ashton, skjønt jeg synes, det er frygtelig falskt!“

„Aa. De er jo ubegripelig,“ utbrøt Dorothy.

„Mine assistenter,“ sa Mr. Phin, „er ikke ufeilbarlige, men de er flinke og kloke.“

„Men hvorfor — ja, hvad skal jeg kalde det —“

„Hvorfor de utspionerer?“

„Ja — hvorfor utspionerer de Mr. Glade — og hvorfor ialverden utspionerer han Mr. Starforth?“

„I Mr. Starforths interesse,“ svarte Mr. Phin langsomt — „det synes nødvendig at holde øie med Glade. Hvorfor Glade gjør det samme — har jeg endnu bare gjætinger om. Har De aldrig set hans kompanion, Mr. Mandrake?“

„Jo, elpar ganger i St. Ann's for to somrer siden.“ Der gik pludselig en skjælvn gjennom den unge pike. „Mr. Phin!“ hvisket hun. „Jeg har faat en saadan frygtelig tanke. Hvad har min fætter at gjøre med Mandrake og Glade?“

„Jeg formoder at han allerede har fortalt Dem om sin fars fiender — alt undtagen deres navner.“

Dorothy sænket hodet.

„Har De gjenkjendt ham som hans fars søn?“ spurte hun.

„Endnu ikke.“

Hun rettet sig iveiret.

„Men hvorfor da —“

„Kanske De kan si mig det, Miss Silverest.“

„Jeg?“ Hun saa hjælpeløst paa ham.

„Ved at fortælle mig hvad De vet om Deres fars forretningsforbindelser med Mandrake og Glade. — Jeg ber Dem om ikke at anse mit spørsmål for nærgaaende og taktløst. Meget avhænger kanskje av Deres svar. Jeg maa si Dem at jeg allerede er vidende om Mr. Starforths laan til Mr. Silverest. Mr. Starforth har ikke fortalt mig det; jeg har gjættet det selv. Kan De si mig hvem som fik pengene?“

Ut fra hendes bleke ansigt søkte de mørke øine hans. Endelig svarte hun:

„Det gjorde Mandrake og Glade.“

„Tak. Skylder Mr. Silverest dem endnu penger — en stor sum?“

„Ja — og den skal betales tre — aa nei — knapt to maaneder fra idag. — Mr. Phin, hvis De har faat mig til at forraade min far —“

„Det forbyde Gud!“ sa han lavt og trak pusten dypt. „Miss Silverest, jeg tror, De har gjort Deres far saavel som Deres fætter en stor tjeneste. De har git mig nøkler til gaaden som jeg har jaget efter.“

Hun betraktet ham uforstaaende.

„Jeg mangler endnu mange nøkler,“ vedblev han, „men denne lukker op en laas som jeg hittil ikke har kunnet dirke op. Indenfor finder jeg en teori —“

„Bare det?“

Mr. Phin smilte.

„Det er denne,“ vedblev han. „For det første at Mandrake og Glade har laant Mr. Silverest penger som de haaber han ikke kan betale tilbake —“

„Aa — hvor meningsløst —“

„Tillat mig at gaa videre. Ifølge deres tidligere bedrifter vilde det ikke være Mandrake og Glades første forretning i den genre — om end kanskje den største. For det andet betalte Mr. Silverest dem til deres forbauselse en stor sum. For det tredje har de hørt om hans nevø som er kommet fra Vancouver og bor paa et stort og dyrt hotel — og de gjør sine slutninger. For det fjerde frygter de for at denne nevø muligens skal redde Deres fars kredit —“

„Men hvorfor — hvorfor vil de ruinere min stakkars far?“

„Ja — det mangler ogsaa jeg en nøkkel til! Men vi skal nok finde den, Miss Silverest, vi skal finne den! Vi skal redde Mr. Silverest — tvil ikke paa det! Nuvel, nu vil De forstaa hvorfor jeg nødte Deres fætter til at forlate London.“

„Han var i fare!“

„Man kan ikke vite det.“

„Men De sendte ham til St. Ann's! Sæt nu at den frygtelige, gamle Mandrake — aa, jeg likte ham ikke allerede for to somrer siden — eller Mr. Glade —“

„Ingen av dem kan forlate London uten mit vidende. Men kanskje Deres fætter har opdaget noget i St. Ann's — han har forresten allerede git mig en rettesnor —“

„Fortæl mig det!“

„De faar jo se ham imorgen eller iovermorgen.“

„Men bør vi reise til St. Ann's nu da Mr. Glade sandsynligvis har hørt fra — fra den usling?“

„Nuvel, hvad mener De om at merke Deres kufferter Bournemouth eller Torquay — meget almindelige steder at besøke i denne sæson — og indby den entreprenante, unge dame til at komme hit iaften for at si farvel til Dem? — Kufferterne kan jo staa ute i hallen —“

Dorothy smilte svakt og sa:

„Det lyder stygt, men jeg tror, hun vilde bli bedraget, uten at jeg hadde sagt mange usandheter —“

„Det vilde lede dem bort fra sporet — i det mindste for en stund.“

„Jeg skal gjøre det! Jeg vil ikke at far skal plages med Glades tilsynekomst, hvis det kan undgaas.“

Kort efter tok Mr. Phin avsked uten at ha set Mr. Silverest. Samtalen med Miss Silverest hadde gjort en sammenkomst med ham unødvendig — kanske endog upraktisk.

XIV.

Kvinden med fiskeansigtet.

Postbudet i St. Ann's hadde ikke behovd at ha et særlig skarpt blik for at opdage Davids glæde, da han overrakte den unge mand to brever, av hvilke bare det ene var maskinskrevet. Men allikevel var David betænkelig med at aapne konvolutten med den ukjendte haandskrift. Han kjendte Dorothys karakter tilstrækkelig til at føle sig overbevist om at hun ikke vilde ha skrevet uten i en meget viktig sak, og han kunde ikke tænke sig en saadan sak uten i forbindelse med hendes saker og hans bekymringer. Det var ikke, fordi David følte sig mindre ivrig efter at hjelpe den gamle mand; men han var fornuftig nok til at kunne indse, hvad det vilde koste Dorothy at søke hans hjelp.

Man kan derfor forestille sig hans letelse og glæde, da han læste følgende:

„Kjære fætter David!“

Jeg er ingen ynder av at forskaffe mine venner gladelige overraskelser, og derfor skriver jeg for at meddele Dem at far og jeg om kort tid kommer til St. Ann's. Jeg har faat far overtalt til at ta en liten ferie og han har ikke lyst til at reise andre steder. Vi reiser herfra imorgen tidlig, men gjør ophold i Edingburg og reiser saa videre til St. Ann's næste dag og ankommer sandsynligvis om eftermiddagen. Jeg har telegrafert efter de værelser, vi har bebodd før.

Nu maa jeg fortælle Dem at Mr. Phin var her idag. Han kom for at tale med far, men talte med mig istedet. Vi talte længe sammen, og da De har sagt mig at De har den mest ubegrænsede tillid til ham, tok jeg ikke i betænkning at besvare hans spørsmaal, hvilket han gjengjældte med at besvare mine. Jeg kan ikke tvile paa hans paalidelighet og tilforladelighet — men hvor ubehagelig hans profession maa være! — Naa, jeg vil foreløbig ikke si mer, undtagen at jeg har faat vite noget om en meget komplicert situation, hvori alle synes at være i komplot mot hverandre. Fætter David, jeg maa tilføie et litet raad: Tillat

ikke Deres gode hjerte at komme paatvers av Deres dømmekraft. Deres pligt mot Deres egen far og Dem selv maa altid staa i første række. Alt andet maa ikke ha nogen betydning for Dem.

Med venlige hilsener — i en fart

Deres kusine Dorothy Silverest.“

Mr. Phins brev var kort, men lovet snart flere opplysninger. Det omtalte bare sammenkomsten med Miss Silverest. Sluttelig paala Mr. Phin ham vedblivende at holde øie — „skarpt øie“ — med Castle House.

Der var heller ikke gaat en dag, uten at David hadde underkastet huset en diskret undersøkelse under sine geologiske ekspeditioner — men resultatet av hans undersøkelser hadde været nul. Med undtagelse av den lille røksky og de aapne vinduer, naar veiret var pent, saa huset ut som om det var ubeboet.

Det var begyndt at bli koldt ved kysten, og David frøs under sine geologiske undersøkelser og længtet efter noget som kunde bringe mer varme i kroppen. Han tænkte derfor paa et arbeide som han hadde været vant til i New Zealand og som kunde forenes med hans nuværende arbeide og baade gi ham mer motion og varme. I St. Ann's hadde han ingen vanskelighet med at skaffe redskaper og materiale til sprængning av stener.

Den foregaaende dag hadde han utsøkt sig en sten til sit første eksperiment og hadde boret et hul hvori sprængstoffet skulde lægges. Han hadde været meget opsat paa denne operation; men da han nu gik langsmed kysten var hans tanker langt borte fra sprængning av stener og det dertil hørende sprængstof.

Stenen laa paa bredden og paa et sted, hvorfra man kunde overse Castle House, men i sikker avstand fra det. Ved høivande kunde stedet bli oversvømmet. Vandet steg, og det faldt David pludselig ind at han burde skynde sig. Idet han paaskyndet sine skridt, fangedes hans øine av noget skinnende grønt som laa mellem endel tang som hadde ligget fra sidste gang, da vandet hadde naadd saa høit op.

Det var et kort — ruter seks — som at domme efter mønsteret paa baksiden var kommet fra samme spil kort som det tidligere. Han grep det ivrig, men det salte vand hadde gjort det aldeles blødt, og alle merker, det kanskje hadde hat, var utslettet. Men han puttet det i lommen med den tanke at sende det til Mr. Phin. Opdagelsen av dette kort hadde imidlertid den virkning at hans oppmerksomhet igjen blev draget mot huset, og for første gang saa han et menneskelig væsen — en kvindeskikkelse — gaa tilbake fra et av de øverste vinduer.

Han gik bort til stenen, la hurtig sprængstoffet ind og la luntel tilrette og antændte den, hvorpaa han trak sig tilbake i diskret avstand, næsten helt inde under brystvernet.

Her var der næsten ingen vind, og den nedgaaende sol skinte paa den rolige vandflate. Endelig kom eksplosionen, og luften gjenglød av et brak som fik sjøfuglene til at skrike høit. Men der lød ogsaa noget andet — et menneskelig skrik.

David tok ikke nogen notis av stenens sprængning.

Han hadde vendt sig om og stod og stirret op. Oppe ved muren saa han en kvindes magre ansigt, indrammet av graat haar, stirre ned paa sig.

„Hvad —“ begyndte han, men stanset med et gisp.

Han saa at det stygge ansigt forandret sig langsomt. Dets i forveien gulbleke farve blev askegraa. Munden aapnet sig og blev

staaende aapen, idet den bevæget sig paa en sælsom mimrende maate. Øinene rullet i hodel og hele uttrykket tydet paa en ubeskrivelig skræk og rædsel.

Saa blev hodel pludselig med et ryk trukket tilbake.

Med en ubeskrivelig følelse av avsky vendte David sig om og gik sin vei. Han hadde rent glemte baade stenen og verktoiet. Et øieblik saa han at et kort med grøn ryg flagret ned og blev liggende om trent paa samme sted hvor det første var faldt. Det var ruter syv og der var ridset ned en hel del paa det — og det vilde bli baaret ut paa havet, naar det blev ebbe næste gang. Mr. Phin vilde være blit glad over at se det.

David skulde ha været ute paa havet den aften, men da tiden kom, seilte hans venner blandt fiskene uten ham. Han hadde foregit trætthet, men hans lampe brændte senere end ellers. Det var ikke, fordi han ikke kunde glemme det frygtelige ansigt; han fastholdt tvertimot tanken paa det og ransaket forgjæves sin hukommelse for at finde et svar paa det stadig tilbakevendende spørsmaal: Naar og hvor hadde han set dette ansigt før i tiden?

Hvad kvinden angik, saa flygtet hun i panisk rædsel ind i huset og faldt stønende om paa kjøkkengulvet — til stor forskrækkelse for hendes frygtsomme egtefælle — for ikke at tale om hans nysgjerrighet, hvilken hun dog, da hun kom litt til sig selv igjen, negtet at tilfredsstille. Nu brændte hendes lampe sent likesom Davids, og overbevist om at hendes mand sov trygt, anstrengte hun sig for med rystende haand at skrive et brev, en beskjæffigelse som var meget uvant for hende. Skrækken lyste endnu i hendes øine.

XV.

David frir.

David var paa perrongen da toget kom. Hans glæde ved at se Dorothy blev litt dæmpet ved at se hendes fars bleke, ældede ansigt. Men Mr. Silverest holdt sig dog tappert og hans varme hilsen gik den unge mand til hjertet.

Det var ikke i fjerneste henseende Adrian Silverests mening at utnytte den impulsive Davids ædelmodighet. Uærlighet var ham fremmed. — I øieblickets nød og svakhet hadde han laant de otte tusen pund; men den korte lettelse det bragte ham, efterfulgtes av skam og anger. Han følte at han hadde tat disse penger fra David til ingen nytte — denne David som hadde vist ham mer medfølelse paa faa dager, end hans egen søn hadde vist ham paa mange aar. Hans hengivenhet for David var egte og den vilde ikke tape sig, skjönt den var opstaat saa hurtig. Den trøtte, gamle mand saa ingen utvei ut av sine fortvilte pengeforhold; dag efter dag trak nettet sig tettere sammen om ham. Alle syntes at ville ha penger; tyve tusen pund kunde ikke engang dække hans mest presserende gjæld. Om en seks ukers tid vilde det være forbi.

Mens de kjørte til de værelser, Dorothy hadde leid, sat han taus og stirret op mot den blaa himmel med et mat blik i øinene.

David fik ikke anledning til at tale med Dorothy før næste dag. Veiret var temmelig urolig, og Mr. Silverest foretrak at bli sittende ved kaminen; men han opfordret ivrig sin datter til at gaa en tur med David.

De gik bortover den vei som førte bak Castle House. De hadde begge saa meget

at si, men det syntes dem vanskelig at faa begyndt. Tilsidst bad David Dorothy om at fortælle ham om sin samtale med Mr. Phin, og saa var isen brutt.

Som Mr. Phin hadde opdaget, var Dorothy ikke dum. Uten unødvendige ord gav hun en klar fremstilling av deres samtale. Ved aabenbarelsen av komplottet mot Mr. Silverest — saaledes som det stod for Mr. Phin — kjendte Davids vrede og avsky ingen grænser.

„Og denne person — denne Glade kommer som ven i Deres hus!“ utbrøt han ærgerrig. „Phin kan vel ikke ta feil?“ spurte han litt efter.

Hun rystet paa hodet.

„Jeg skulde ønske jeg kunde tro det; men for ikke længe siden viste Mr. Glade mig sin sande karakter, og nu kan jeg tro det værste om ham —“

„Liker De ham altsaa virkelig ikke?“ sa David med en følelse av lettelse.

„Jeg hater ham! Men jeg vet jo om fars gjæld til hans firma — og maa være vennlig mot ham —“ hun stanset og sukke.

David nikket forstaaende.

„Vet han at De er reist hit?“ spurte han, og hun fortalte ham om den list, Mr. Phin hadde utklækket. „Saa har han altsaa faat blandet Miss Lorimer ind i det, den skurken!“ sa David. „Jeg haaber, jeg en dag skal kunne kræve ham til regnskap! Men la ham bare reise til Torquay! — Det er sandt,“ tilføide han, „omtalte Phin en mand ved navn Shalbert — Edvard Shalbert?“

„Ja, mot slutten av vor samtale. Det var en av fars folk; men jeg har bare set ham en gang, da far hadde ham med sig til middag. Som jeg ogsaa sa til Mr. Phin — jeg likte ikke den manden — han var for indsmigrende og kryptende — og det sa jeg ogsaa dengang til far. Jeg har aldrig senere hørt noget om ham før nu i gaar.“

„Tror De at han ogsaa var en av Deres fars fiender?“

„Jeg vet ikke. Jeg kan ikke forstaa hvorfor far skal ha fiender. Hvorfor gaar Mandrake og Glade dog ut paa at ruinere ham?“

„Det finder nok Phin ut av,“ sa David opmuntrende og fortalte hende nu om det korth, paa hvilket Shalberts navn var klort ned. „Og her,“ vedblev han, „er et andet kort som jeg fandt paa strandbredden i gaar. Jeg har tørret det omhyggelig, men det er meget medtat; man kan ikke faa noget ut av det.“

„Det er jeg ikke saa sikker paa,“ sa hun hurtig og tok det. „Jeg har spilt bridge med samme slags kort som dette —“

„Hvor — naar?“

„I Mr. Mandrakes hus — en aften for to somrer siden. Vi spiste middag hos Mr. Mandrake og senere blev der spilt bridge. Baksiden av kortene slog mig som usedvanlig stygge. Men jeg fortæller Dem jo ikke noget nyt. Det første kort kom til Dem fra Mr. Mandrakes hus —“

„Det skal bevises!“ utbrøt han. „Det kan jo være faldt ut et andet sted og av vinden ført bort til strandbredden. De har fortalt mig noget viktig, kusine Dorothy, og jeg maa straks meddele Mr. Phin det.“

„Hvad tror De, det betyr?“ spurte hun. „La os gaa langsmed kysten og se, om vi kan finde fler.“

Heldigvis kunde han med sandhet si at det var høivande. Han vilde meget nødig at hun skulde utsættes for at se denne kvindes frygtelige ansigt — det maatte sikkert tilhøre en sindsyk person — andet resultat kunde han ikke komme til.

„Jeg vil gaa ditned senere,“ sa hun.

„Hvorledes ser huset ut indvendig?“ spurte han hurtig, og hun beskrev værelsene,

hvori hun hadde opholdt sig, da hun var der til middag.

„De var allesammen meget komfortable, men litt skumle, sa hun.

„Og forhaven?“

„Det er bare en meget liten have. Det er nogen blomsterbed like ved huset, men resten av grunden er brolagt med fliser. Mr. Mandrake fortalte at det engang hadde været en græsplæn; men naar vandet steg, blev den oversprøit av saa meget salt vand at græsset ikke vilde gro.“

„Hvorledes er Mr. Mandrake i sit hjem?“

„En overmaade elskværdig vert — det kan ikke engang jeg benegte. Stakkars far har naturligvis anset ham for en gentleman,“ vedblev Dorothy med uvant bitterhet, „for det middagsselskap var begynnelsen til al elendigheten. Det var Mr. Glade som forrestilte ham for far, mens vi bodde her.“

„Er Glade et gammelt bekjendtskap?“

„Ikke saa meget ældre end hans kompagnon. Vi saa ham første gang hos Lorimers.“

„Miss Lorimer har noget at gjøre regnskap for! Hvorfor indlater hun sig paa at spionere til fordel for Mr. Glade?“

„Hun er vel forelsket i ham og er hun det saa beklager jeg hende,“ sa Dorothy. De var nu kommet til hovedporten i den høie mur. David vilde netop se sig omkring, da hun sa:

„La os gaa tilbake. Jeg liker ikke at far er alene saa længe.“

Han forsøkte ikke paa at overtale hende til at gaa længer og de tiltraadte derfor tilbakeveien. De talte frem og tilbake om mange ting. Enhver av dem hadde nok at tænke paa, men David hadde ogsaa mer at si, hvis han bare kunde faa mod til det. Endelig sa han:

„Kusine Dorothy, det er en ting vi straks maa gjøre.“

„Hvad er det, fætter David?“

„Faa Deres far ut av Mandrakes og Glades klør.“

Kanske hun ante hvad der vilde komme, for hendes kinder farvedes røde, men hendes stemme var litt kald, da hun sa:

„Hvorledes skal det gjøres? Og hvad kan jeg gjøre?“

„Kusine Dorothy. De kan overlate det altsammen til mig.“ Og saa var det ham som blev rød.

Et øieblik hvilte hendes vakre øine paa hans ansigt. Saa sænket hun dem og sa rolig:

„Jeg kan likesaa litet foregi at misforstaa Dem som jeg er istand til at uttrykke min taknemlighet. Men det De foreslaar er umulig. Tal ikke mer om det.“

„Jeg maa! Jeg har været ræd for Deres stolthet, men jeg ber Dem om foreløbig at slaa en strek over den,“ sa han alvorlig. „Jeg ber Dem ikke om at tænke paa Deres far, for det har De gjort hele tiden, men —“

„Min far vilde si det samme som jeg har sagt.“

„Netop fordi jeg var ræd for det, kusine Dorothy, gaar jeg like til Dem. Med Deres hjelp kan saken ordnes saaledes at han ikke vet noget, før han er en fri mand.“

„Aa — aldrig.“

„Vær nu fornuftig,“ bad han. „Penger er en forbandelse, hvis man ikke kan gjøre godt med dem. — Kan jeg gjøre noget bedre med mine penger end at redde Deres far — likesom jeg haaber at rense min egen fars navn?“

„Deres egen far kommer i første række,“ sa hun lavt.

„Det har De allerede mindet mig om og

jeg skal ikke glemme det. Men der er penger nok til dem begge.“

„Hvorledes kan De vite det?“

Hans svar var meget likefrem.

„Om to dager kan jeg lægge 50,000 pund i Deres hænder, og hvis der behøves mer, kan det skaffes ved at telegrafere efter det. Og det vil ikke kunne merkes.“

De var ubevisst stanset. Til hver side strakte landeveien sig sort og øde. Over deres hoder jaget de tunge skyer henover en graa himmel. Der hørt ingen anden lyd end det graa havs brølen og drønet av bølgene, naar de brøtes mot foten av klippen.

„Er De gjort av penger?“ spurte hun med et svakt smil.

Han saa paa hende.

„Aa nei — mest av kjøt og blod!“ svarte han. Saa utbrøt han: „Men pengene er der nu tilfældigvis! I menneskehetens navn, Dorothy, ta hvad Deres far behøver!“

„I barmhjertighetens navn, David,“ utbrøt hun, „la dette faa en ende! Jeg kan ikke gjøre det. Min far vilde aldrig tilgi mig det — og jeg vilde aldrig kunne glemme det. Aa — De er ædelmodig — ædelmodig utover alle grænser — men jeg ber Dem om at være ædelmodig nok til at motta og forstaa mit avslag.“

Han hadde endnu ikke tapt modet.

„Der er en anden maate,“ sa han langsomt og litt usikkert. „De har avslaat det som en ven har tilbudt og som en ven kunde motta; men jeg tviler endnu ikke paa at De vil gjøre omtrent hvad det skal være for Deres fars skyld. For hans skyld — for min egen skyld, skjønt vel det betyr litet for Dem — ber jeg Dem, Dorothy, om at bli min hustru.“

Dette var hun absolut ikke forberedt paa trods alle de erfaringer hun hadde gjort med hensyn til hans impulsive karakter. Dette var denne hans impulsive beskaffenhet som stod klart for hende, da hun endelig kunde samle sine tanker igjen. Bare saaledes kunde hun forklare sig dette pludselige frieri. Allikevel var hun ikke sikker paa, om hun skulde føle sig dypt krænket eller høilig beæret.

„Tal ikke mer om det,“ sa hun tilsidst i en vennlig tone.

„De taler som om jeg er en gut der ikke kjender mine egne følelser,“ sa han.

„Fætter David —“

„Kunde vi ikke stryke dette ,fætter og kusine' —?“

„Naa ja, kanskje vi er venner nok til at gjøre det.“

„Kan vi ikke bli mer end venner?“

„Fætter — jeg mener David — i hvor mange timer har De kjendt mig?“

„I alle de timer har De været i mine tanker. Vort bekjendtskap er ikke sluttet under almindelige former — hvad, Dorothy?“

„Jeg indrømmer det. Men det er bare femte gang vi er sammen.“

„Hvilket ikke er min skyld.“

„Aa, kjære!“ utbrøt hun med en hjälpe-løs latter. „Jeg hadde ikke trodd, De var saa argumenterende — men skal vi ikke gaa videre?“

„Nuvel da!“ sa han med en pludselig følelse av at han kanskje saaret hende. „Jeg ber Dem bare,“ tilføide han, da de begyndte at ga videre, „om at tænke over det, jeg har foreslaa — det ene eller det andet — og la der bli gjort noget for Deres far, før det er forsent. Vil De i det mindste ikke tænke over det?“

Da han ikke fik noget svar, begyndte han at tale om andre ting. Han hadde aldeles ikke til hensigt at opgi sit forsæt. Dorothy skulde faa erfare at en impulsiv natur slet

ikke behøver at være svak eller vankelmødig. Enten ignorerte hun ham eller var uvidende om den kjendsgjerning at hun selv hadde den feil at være impulsiv — hvilket skulde bevises før Solen gik ned.

I løpet av denne eftermiddag gik hun opp paa postkontoret for at sende nogen forretningsbrev og dokumenter for Mr. Silverest. Mens hun ventet paa kvittering, kom en mand der saa ut som garnner bort til disken og la et brev og en penny paa den. Uten at tænke over det lot hun sine øine falde paa brevet og det gav et litet sæt i hende.

Brevet var med en langstrakt, uregelmæssig haandskrift adressert til „Mr. Mandrake, Esq“ til hans kontor i London.

Dorothy kastet et sideblikk paa manden og husket straks det venlige, men litt enfoldig, skjeggete ansigt. Under deres tidligere opphold i St. Ann's hadde han av og til bragt blomster og frugt til dem med hilsener fra sin herre.

Kvitteringen blev overrakt hende og hun gik ut. Han fulgte etter, og da de var kommet utenfor, vendte han sig om og sa i sin venligste tone noget om „stygt veir“.

„Det er det,“ svarte han; men saa kjendte han hende og tilføide: „Undskyld, Miss, jeg kjendte Dem ikke straks.“

Dorothy var litt tvilraadig; hun visste ikke riktig om hun skulde fortsætte samtalen med manden eller ikke; men efter en kort betænkning spurte hun, om Mr. Mandrake var paa sit landsted for tiden.

„Nei, Miss, han er i London. Jeg har netop sendt et brev avsted til ham fra min kone.“

„Besørger Deres kone korrespondancen?“ Han nikket.

„Ja, Miss, naar der er noget at besørge.“

„Staar haven godt iaar?“ spurte hun. Hans ansigt opklartest straks. Gartneriet var øiensynlig hans livs interesse.

„Ikke saa værst, ikke saa værst,“ svarte han. „Der er jo ikke meget at se nu, men —“

„Jeg beundret den meget, da jeg saa den for to aar siden. Jeg syntes det var et stort arbeide at gjøre for en mand.“

Manden saa meget tilfreds ut.

„Aa, jeg kunde gjøre mer, hvis jeg hadde mer plads.“ Han begyndte nu at bli meddelksom. „Det er noget snak, Miss, at forhaven ikke kan benyttes. Jeg skulde nok faa det til at gro, hvis bare herren vilde la mig faa lov til at prøve paa at dyrke den, men det vil han desværre ikke.“

„Undres om jeg kan faa se Deres have?“

Hans ansigt formørkedes.

„Vi maa ha tilladelse av herren til at vise den frem, og han er meget streng.“

„Han vil jo ikke faa vite det!“

„Men det vil min kone!“

„Naa, saaledes!“ sa Dorothy. „Naa, da kan det jo ikke være anderledes. Hør — hvad er det nu, De heter?“

„Dwight, Miss — John Dwight.“

„Nuvel, John. Kanske jeg skriver og ber Mr. Mandrake om tilladelse. Min far og jeg blir her et par uker.“ Dorothy tok frem en krone. „Vær saa god, John — og det vil kanskje være det bedste ikke at fortælle Mrs. Dwight at jeg har ønsket at se haven.“

„Mange tak, Miss! Jeg skal saamen ikke tale om det, Miss — jeg sier slet ikke noget, for ellers vil hun ta denne fra mig —“ Han puttet omhyggelig pengestykket ned i sin lomme.

„Farvel — aa, det er sandt, jeg hadde nær glemt at spørre Dem, om Mr. Shalbert har været her nylig.“

Han saa spørrende paa hende.

„Jeg kjender ikke det navn, Miss. Er det en ven av herren?“

Hun saa med tilfredshet at hans uvidenhets var egte, og uten at besvare hans spørsmål sa hun farvel til manden og vendte tilbake til sin far.

David kom om aftenen, men Mr. Silverest la helst beslag paa ham, saa Dorothy kunde ikke faa fortalt ham om sin oplevelse om formiddagen. Da hun næste morgen meddelte ham om sit møte med Dwight, lykønske han hende med den maate, hvorpaa hun hadde behandlet manden. Men samtidig spurte han smilende:

„Men hvad fik Dem til at tale til denne mand, da De jo visste det var en mulighet for at han vilde underrette Mandrake om Deres nærvær her?“

„Aa, det var et øieblikks indskydelse!“ svarte hun og følte sig næsten litt krænket over at David vedblivende smilte.

XVI.

Styles.

Hver formiddag fra elleve til tolv og hver eftermiddag fra tre til fire gik Style frem og tilbake i Victoriagaten med en mine som han indbildte sig at være meget forretningsmessig, men som i virkeligheten var baade febrilsk og speidende. Ingen magt paa jorden kunde ha faat ham til at holde opp med disse vandringer som vel hadde vart en seks ukers tid.

Mr. Styles speidet etter et gjenfærd. Han ønsket ikke at finde det; han visste ikke hvad han vilde gjøre hvis han fandt det. Men han maatte søke etter det. Hvorfor? Man maatte lukke opp hans hjerne og se hvad den indeholdt for at faa et passende svar paa dette spørsmål. For denne daglige omstreifen i dronning Victoriagaten formiddag og eftermiddag for at finde et gjenfærd som hadde vist sig der en gang, var saa laapelig og meningsløst som vel tænkes kan. Kanske det var for at faa motion i fri luft, men den hadde han let kunnet skaffe sig paa anden maate. Mr. Styles hadde i den senere tid forandret sig saa meget i mange henseender; men han var ikke blitt for-

rykt. De tjenester han ydet Mandrake og Glade, var saa værdifulde som nogensinde; i det mindste bar Mandrake over med leilighetsvise, smaa bommerter og fandt sig ogsaa i hans fravær, naar han foretok sine daglige vandringer. Nei — han var ikke forrykt endnu.

Klokken var fire og hans gjenfærd hadde naturligvis ikke vist sig. Bare han kunde haabe at det aldrig mer vilde vise sig — eller at det engang vilde vise sig for ham og overbevise ham om at han hadde tat feil av det med hensyn til dets identitet! Men han kunde ikke haabe andet end en fortsættelse av den frygtelige angst.

Han gik nedover en sidegate og begav sig ind i en fordringsløs drikkehal. Efter at ha faat en drik, bar han den bort til et hjørne og satte sig træt ned. Det var paatide at han gik tilbake til kontoret, tænkte han, men følte ingen uro ved denne tanke. Kontoret indgjød ham ikke nogen skræk i denne tid. Han nippet til sin whisky og vand, en drik, han hittil ikke hadde yndet. Det var egentlig en ekkel smak — men virkningen var behagelig. Han lænte sig tilbake og lukket øinene. Han var alene; han likte godt at være alene. Men netop, som han glædet sig over ensomheten, blev døren aapnet og en ung mand kom ind.

Mr. Styles hadde aldrig set ham før og han haabet bare at han ikke vilde bli længe. Mr. Styles som ikke vilde anses som en søvrig svirebror, rettet sig opp og førte med paatat livlighet glasset til sine læber.

Den unge mand blev virkelig ikke længe i lokalet. Han gik ikke engang bort til disken. Han gik like bort til Mr. Styles, la sit visitkort paa bordet og gik uten at sende ham et eneste blik.

Mr. Styles stirret paa kortet som tilsynelatende var tomt. Saa tok han det og vendte det om. Der stod noksaa pent og tydelig prentet med rød skrift:

„David Bethune.“

Hans glas faldt klirrende paa gulvet. Det varte en stund, før han var istand til at vende tilbake til kontoret.

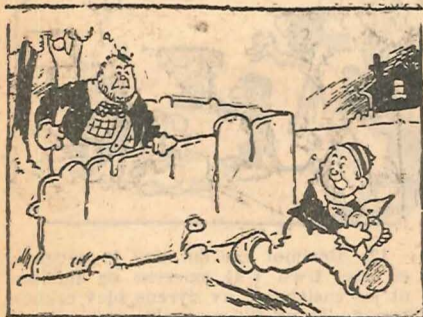
Imens gik den unge mand som hadde ventet længe nok utenfor til at høre brakket av glasset til Mr. Sylvanus Phin for at avlægge rapport til ham.

I sit privalkontor sat Mandrake og betraktet med mishag og ærgrelse et meget daarlig skrevet brev som han netop hadde aapnet, men som om morgenen, da han kom, blev lagt tilside som noget der ikke var av vigtighet.

Han saa ikke opp da hans kompagnon kom ind, skjønt han maatte anta at Glade var overbringer av meget ettertragede nyheter.

„Intet held!“ meldte Glade og lot sig falde ned paa en stol. Han hadde mistet litt av sit forekommende, venlige væsen, siden vi saa ham sidst. Samme dag var han kommet fra Torquay og maatte tilstaa at han hadde

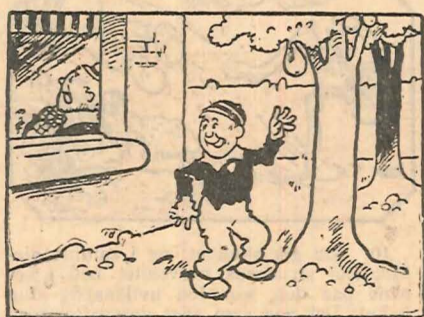
Middel mot frugttyver.

1. „Din lille tyv! Har du nu igjen været ute og rapset av mine pærer! Jeg skal dog se, om jeg ikke kan vænne dig av med denne stygge uvane!“

2. Den tykke mand som gjerne vilde ha sine pærer ifred, — hvilket man vel ikke kan fortenke ham i, — fik fat i et automobil-tutehorn.

3. Det anbragte han paa en lur maate i pæretreet, — med gummiballen vendt ned, saa at det saa ut som en pære. Saa satte han sig til at sove.

4. Men han blev snart vækket, av tonene fra tutehornet! Den lille tyv var gaat i fælden. Formodentlig kommer han ikke saa snart igjen!

spildt et par dager i denne by, og nu var hant ræt, ærgerlig og ikke saa litet betænkelig. For hvorfor skulde Silverest ha merket sin bagage „Torquay“, naar de ikke var reist dit?

Hans første tanke at Silverest hadde forlatt landet — rent ut sagt flygtet — var bliil mottal som taapelig av Mandrake. „Det vilde passe os altfor godt til at være sandt. Sandheten er at Deres veninde har baaret sig klodset ad — hun har nok røpet sin nysgjerrighet og kanske Deres med. Spør ikke mig, hvorfor Silverest's har villet lede os paa falskt spor. Gaa selv og find ut av det!“

Denne tiltale hadde ikke forbedret den unge kompagnons humør.

Nu kom han fra et besøk paa Silverest & søns kontor.

„Intet held,“ gjentok han, da Mandrake tilsynelatende ikke hadde hørt hvad han sa. „Fuldmægtig Arnold sa at den gamle mand hadde været syk og ikke maatte beskæftige sig med forretninger paa en fjorten dages tid i det mindste. Han indrømmet at han hadde hørt fra Silverests imorges, men negtet at si mig adressen. Jeg vilde ikke ha faat den, om jeg hadde budt ham hundre pund. Saa vi maa nok vente og se hvorledes saken utvikler sig.“

Mandrake nikked aandsfraværende.

„Det er en anden ting,“ vedblev Glade, „det er rent galt fat med Styles. Han er

aldrig her naa: man har bruk for ham, og han drikker for meget. Det var en grov dumhet han gjorde sig skyldig i under saken med Hillyard — den kunde ha kostet os mindst et tusen. Kan vi ikke skille os av med ham?“

„Det kan vi ikke.“

Mandrake vedblev at stirre paa det aapne brev.

„Aa — jeg vet hvad De mener — en værdig, gammel tjener — og alt slikt! Men De maa undskyldte, Mr. Mandrake, at jeg sier at det slet ikke ligner Dem! Men hvis De nødvendig vil si ham op, saa gi mig lov til at gjøre det.“

„Det kan jeg ikke!“

„Hvad mener De?“

„Naa, det er kanskje mer korrekt at si: „Det tør jeg ikke.“ — Mandrake slog med haanden paa brevet. „Dette brev,“ sa han, „er fra min husholderske i St. Ann's.“

„Mr. Mandrake,“ avbrøt den anden han, „hvad er det dog iveien med Dem? Hvad i alverden har St. Ann's at gjøre med Styles? Det gjør mig ondt, men —“

„Det har ikke saa litet at gjøre med hverandre. Min husholderske skriver — med en panisk skræk som minder om Styles for nogen uker siden — og underretter mig om — kom ind!“

„En kontorist kom ind med et telegram, rakte det til Mandrake og trak sig tilbage igjen.“

„Endelig fra Vancouver,“ mumlet han.

„Aa!“ utbrøt Glade og jagttok ivrig den anden, mens han læste. „Naa?“ spurte han utaalmodig.

Mandrake hadde skiftet farve og papiret rystet i hans haand; men hans stemme var fast.

„Dette er simpelthen en fordømt historie!“ utbrøt han.

XVII.

Mandrake tvinges til at handle.

Med et skuldertræk som vidnet om irritation og ærgrelse reiste Glade sig og gik bort til kaminen og tændte en cigar.

„Hvis det telegram er privat, saa vilde jeg ønske, De vilde si det,“ sa han, „saa skal jeg forsvinde. Mandrake, jeg begynder at bli kjed av Deres hemmelighetskræmmeri.“

„Sæt Dem ned, Ashton,“ svarte hans kompagnon uten vrede. „De maa saa gjerne læse telegrammet.“

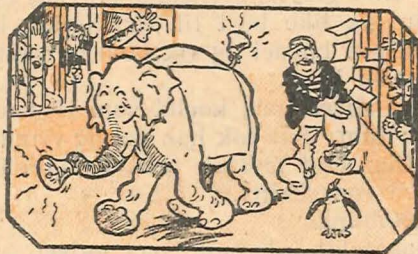
Han rakte ham det tynde papir som rystet let i hans haand.

„Det later til at telegrammet har bragt Dem i sindsoprør,“ sa Glade og saa nysgjerrig paa sin kompagnon.

Han satte sig og læste:

„David Starforth, tidligere David Bethune, junior, forandret navn ifølge en bestemmelse

Utdrag av en dyrepassers dagbok: Da dyrene løp sækkeveddeløp.

1. „Vi har tid efter anden hat adskillige sportsopvisninger her i zoologisk have, men sækkeveddeløp har vi aldrig had. Saa forleden dag bekjendtgjorde jeg at næste dag vilde der bli sækkeveddeløp med præmier, og ethvert dyr som ønsket det, kunde faa delta i veddeløpet.“

2. Da jeg næste dag stille mig op foran frontlinjen, klar til at gi avgangssignal, var det en stor og repræsentativ skare jeg saa utover. Der var marabustorken og flodhesten og klapperslangen og elefanten Jumbo og apen Monkey foruten en masse andre dyr som tegneren ikke kunde faa med.

3. Saa blev startsignalet git, og avsted bar det i tummel og støj, under huiet og latter. Publikum var henrykt, — slikt hadde de aldrig set før, — det hadde jeg forresten heller ikke og gad næsten vite om dyrene nogensinde hadde set noget lignende eller været med paa slikt.

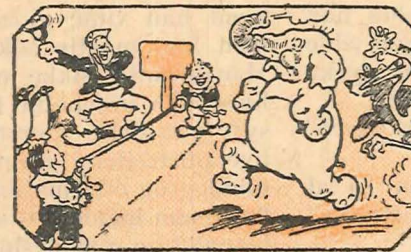
4. Hvem som kom først? Ja, jeg hadde nu nærmest tænkt mig at strudsen hadde de bedste chancer. Men der forregnet jeg mig. Klapperslangen viste sig i besiddelse av en ganske fenomenal hurtighet og tok straks teten, tæt fulgt av Monkey som dog fort blev tret og satte sig op paa slangens bakkrop.

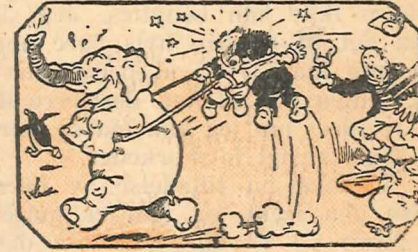
5. Der sat den noksaa fornoiet indtil slangen var nær ved maalet. Da sprang den pludselig frem fra bugt til bugt paa slangens krop, indtil den naadede frem til slangens hode. Her satte den sig makelig tilrette og smilte til publikum og til de to „maalmænd“, mine kjære søstersonner.

6. Da det rette øieblik kom, sprang Monkey med et flot set indover maallinjen lige for næsen av den forbausede og fortørnede klapperslange som nu blev bedraget for seierens løn som den ellers saa bestemt hadde gjort regning paa. Men hvem der lo, var Monkey og mine søstersonner, de filurer.

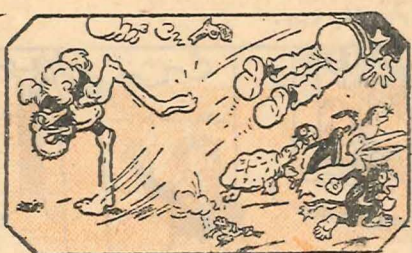
7. Som sakene stod maatte jeg erklære Monkey for seierherre, men for at sløde andre dyr tillreds, gik jeg ind paa at arrangere et almindelig veddeløp — uten sækker altsaa. Denne gang var der meget mer fart paa, og Jumbo forte troppen an, pustende som et helt lokomotiv.

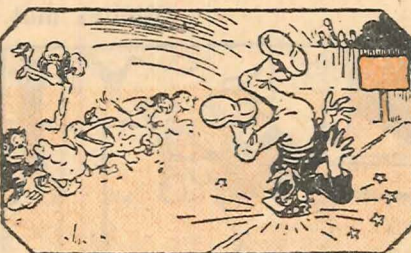
8. At Jumbo blev en flot nummer 1 kan ikke negtes, men det kan heller ikke fragaas, at han blev en kraftig nummer 1! Det maatte mine søstersonner bekjende, for Jumbo passerte maallinjen med en slik fart og styrke, at de to ugersvender blev slynget mot hverandre og støtte pandene sammen.

9. Dyrene tigget og bad mig om jeg ikke vilde la dem faa bare et veddeløp til, og medgjørlig som altid gik jeg ind derpaa. Nu er der det ved strudsen at den er meget nervøs, og da den saa at jeg hævet pistolen for at avlyse startskuddet, gjemte den av gammel vane hodet i et hul i jorden.

10. Saa gik skuddet, og i samme øieblik fløi strudsens nervositet med øiebene paa den, saa den uvilkaarlig slog bakut. Det var som sagt nervøsitet som var skyld deri, og slet ikke ondskap. Men hvad hjalp det mig? Jeg fik sandelig uten hensyn til motivene et ganske respektabelt spark.

11. Hvor kraftig sparket var, kan ses av dette billede. Man vil nemlig ved nærmere betragtning derav kunne se, at jeg kom ut paa en luftreise som førte mig utover de kapløpende dyrs række — helt ned paa den anden side av maallinjen, hvor jeg naadede jorden ved hodet ned.

12. Derimot var det mig jo uegtelig en viss trøst i al smerten og lidelsen, at jeg enstemmig av dyrene blev erklært for vinder og fik overrakt seierspokalen som præmie. Men jeg gad forresten vite, om der ikke var litt haan med i spillet fra de kjære dyrs side, — jeg syntes, jeg kunde merke det.“

i hans onkels testamente. Eiendommen er værd henimot en million dollars. Brev følger."

Han løftet sine øine med et sykelig smil. „En million dollar! Det var værre —“ „Det mindste av de to onder," svarte Mandrake, „men det vet De naturligvis ikke. Hvad som for øieblikket er av største betydning er Starforth's identitet med Bethune."

„Bethune! Aa, himmel! Styles' ven!" Styles' bitreste fiende — og vist ogsaa vor!" Mandrake løftet bydende haanden for at paaby tushet. „Det brev, jeg læste da De kom ind, var fra min husholderske i St. Ann's —"

„Hvad i alverden har hun at gjøre med denne sak?"

„Vær taalmodig! Det er et brev fra en ængstelig og forskrækket kvinde. Hun har likesom vor ven Styles set en aand — David Bethune seniors aand —"

„Saa er Bethune Starforth altsaa i St. Ann's!"

„Ja, netop." „Men hvorfor alt dette staahei for denne ene mands skyld? Hvorfor skulde han være vor — og ogsaa vort personales fiende?"

„Jeg har kanskje været for hurtig til at betragte ham som vor fiende," sa Mandrake langsomt. „Jeg har endnu ikke noget bestemt bevis for at han er det. Men jeg formoder bare at han er opdraget til at anse sin far som en hellig forurettet mand."

Der indtraadte en pause. „De fortæller mig slet ingenting," sa Glade ærgerlig.

„Jeg staar i begreb med at fortælle Dem meget som jeg ærlig talt helst ikke vilde fortælle Dem. Saken er tyveaar gammel og jeg maa ransake min hukommelse for at finde flere detaljer, saa jeg maa bede Dem om ikke at avbryte mig."

Saa begyndte Mandrake at fortælle sin forrige kompagnons historie — den ældre Bethunes fallit. Han fortalte det med tilsynelatende sorg og samvittighetsnag. Den ulykkelige Bethune som befandt sig i stor knipe paa grund av en uheldig spekulation hadde „laant" nogen obligationer som tilhørte en klient. Da det blev opdaget, hadde han bestemt benegtet at ha begaet forbrydelsen, men obligationene blev fundet skjult i hans hus. Og saa —"

Glade avbrød den pause som fulgte ved at spørre, hvem som hadde fremkaldt den skrevne tilstaaelse.

„Jeg," sa Mandrake. „Deres far vilde ha saken til døms."

Efter en liten betænkning spurte Glade: „Men hvorfor er Styles saa rædselsslagen?"

„Styles er en kryster. Bethune svor en frygtelig hevn over alle de som hadde vidnet mot ham. Paa den tid var min nuværende husholderske i tjeneste hos Bethunes og bevidnet at han hadde skjult obligationene — derfra stammer hendes skræk."

„Hvis jeg var Dem, vilde jeg skille mig av med dem begge," sa Glade ærgerlig. „Allikevel har De sagt at De ikke tør si op Styles. Ikke tør — det lyder underlig i Deres mund."

„Det er allikevel meget forstaaelig. Dreivet av en blanding av fortørnelse og anger kunde han vende sig mot os — eller i det mindste føle sig tilskyndet til at indømme at han hadde taet feil!"

Det var en slem blottelse, Mandrake gav. Glade var ikke særlig skarpsindig, men han la dog merke til det.

„Var det da nogen tvil om Bethunes skyld?" spurte han urolig.

„Er ikke det et taapelig spørsmål, naar jeg har fortalt Dem at jeg har hans skrevne

tilstaaelse? Jeg beklager at jeg ikke kan vise den frem i dette øieblik, for den ligger blandt nogen andre papirer i mit pengeskap i St. Ann's, men De skal faa se den ved første anledning — og den kommer kanske snart. Jeg synes, De maatte være helt tilfreds nu."

„Tak," sa Glade med litt av sin gamle ærbødighet, „jeg vil gjerne se den. Det gjør mig ondt at det ikke var min fars idé," tilrøide han, „men jeg vet jo at min far kunde være haard."

Mandrake nikket forstaaende. „Men," sa han, „enten nu unge Bethune, narret av sin far, er her for at prøve at hevne eller ikke, saa maa vi se den sandhet i øinene at han kan ruinere os — netop som vi har utsigt til at vinde millioner!"

„Store Gud, menneske, hvad mener De?" „Jeg skal forklare alt, Ashton. Men før jeg begynner, maa jeg gaa litt tilbake, som jeg for en fem-seks uker siden sa, vedrørende Mr. Silverst — og gjøre undskyldning for det. Jeg tar mine dengang ytre indvendinger tilbake, nu stoler jeg paa Dem. Kort sagt, jeg opfordrer Dem til at gjøre alt for at vinde den unge pike og jeg skal hjelpe Dem efter bedste evne."

„Dette blev sagt saa hjertelig at Glade blev rent bevæget. „Det er den største venlighet, De nogensinde har vist mig, Mr. Mandrake," sa han. „Jeg er ræd for at mine ulsiger er meget daarlige, men det er mit ramme alvor og jeg skal gjøre mit bedste for at vinde hende. Nu er jeg parat til at høre det værste og gjøre hvad som tilkommer mig — hvad det saa end er."

(Fortsættes.)

GO-Bang.

Et interessant gammelt spil.

(Se bladets baksider.)

Et spil bør ikke alene være interessant i sig selv, — det skal desuten ikke gjerne stille større krav til anspændelse, end der med forholdsvis lethed kan honoreres ogsaa en varm sommerdag, naar man for en stund har maattet søke ly for Solen, eller naar det er nogen, timer av en ellers litt ensformig regnveirsdag, man ønsker at faa utfylt.

Det ældgamle spil go-bang som har sin opprindelse i det fjerne Osten og som blev spillet allerede i den graa oitid, flere tusen aar før Kristi fødsel, er netop et slikt interessant og let lært spil. Paa bladets baksider vil man finde brett og brikker til go-bang, og nedenstaaende meddeles de enkle og letfattede regler for spillets gang.

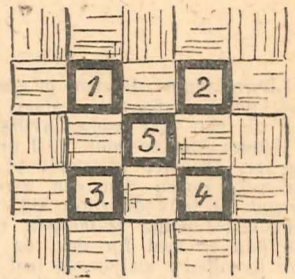
De to spillere fordeler brikkene imellem sig etter farvene, saa at den ene faar luttet røde, den anden udelukkende gule brikker, og spillet begynner med, at hver av spillerne efter tur legger en brik paa brettet, hvor han selv vil, og saaledes vedblir de at belægge brettets feltet med brikker, stadig skiftevis og stadig bare en brik av gangen. De brikker som en gang er lagt, maa ikke flyttes.

Maålet er at faa fem brikker umiddelbart ved siden av hverandre enten paatvers, paa langs eller paaskraa. Den som først har faat fem brikker av sine egne ved siden av hverandre, har vundet.

Som ved næsten alle lignende spil er der ogsaa ved go-bang visse taktiske regler som det er klokt at følge. Men denne taktik lærer bedst ved øvelse og vil som regel „komme av sig selv". Men et enkelt vink vil kanske være paa sin plass her. Da det ikke alene gjelder om selv at faa fem brikker paa rad, men da man ogsaa skal forhindre, at motspilleren faar fem av sine brikker i rekke, maa man ha sin oppmerksomhet henvendt ogsaa paa denne sidste omstændighet og saavidt mulig avskjære motspilleren fra at naa dette maal. Man maa altsaa itide gripe ind i hans planer og „stoppe" ham ved at legge

sine egne brikker iveien for ham. Denne indgripen maa iallfald finde sted, naar motspilleren allerede har tre av sine brikker paa rad, — ellers blir det lit forsent.

Som eksempel paa en maal-taktik som — hvis den kan gjennemføres av hensyn til motspilleren — hurtig vil føre en til maålet, kan anføres følgende: Man legger sine fem første brikker, efterhaanden som det er ensur til at legge ut, paa den maate og i den orden som er vist paa hosstaaende rids. Man vil nemlig da ha oppnaadt den store fordel at raade over to rader med hver tre brikker i rad, og vil motstanderen nu „stoppe", kan han bare gjøre dette ved den ene av de fire rekke-ender, og man kan da rolig bygge videre paa en av de andre, saa at det er motstanderen aldeles umulig nu at slanse en og hindre en i at faa fem brikker i rekke.

Herav følger at motstanderen taktik i et saadant tilfælde maa gaa ut paa for enhver pris at hindre, at hans motspiller faar lagt brik nummer 5 paa den i ovenstaaende rids viste midtplass. — motstanderen bør selvfølgelig selv besette denne plass.

Andre taktiske finesser vil man — som nævnt — let selv opdage ved øvelse. Men jo mer øvet man blir, og med jo dygtigere motspiller man har at gjøre, desto vanskeligere blir det naturligvis at naa maålet, trods at taktik. Hvis der ikke er brikker nok, kan man av tilsvarende kulørt papir klippe ut flere. Jo flere pladser der besettes og jo flere brikker som er ute, for der blir „maal" for nogen av partene, desto finere spil.

Løsninger paa opgavene i dr. X's afdeling i nr. 32:

114. De smaa bueskytter: Naar bokstavene i indskriften paa draperiet læses i den orden, som merkene paa skyteskiven angir, idet man først skriver op alle bokstavene med et trekantmerke over, dernæst dem med en sort firkant over osv., gir de til sammen: „En morsom kapskytning".

115. Fikserbilledet: Den unge dame staar og ser efter en mand. Han ses tilhoire for kirkevinduelt, naar man dreier billedet med hoire side ned.

116. „Hieroglyfskrift": Naar hieroglyfene tydes paa den rette maate, kommer meddelelsen i sin helhet til at lyde saaledes: „Med øinene paa stikker gik Georg op ad trappen. Her møtte han i mørket en ældre mand (eller herre). Pludselig opplystes trappegangen, da den ældre mands kinder blusset (eller flammede), og hans øineskjøt lyn. Georgs hjerte hoppet nu av glæde, og de to fløi i hverandres armer, for det viste sig, at manden var Georgs far."

117. Hvem kan læse kirgisisk: „Halvgjort gjerning skal man hverken love eller taste."

35te haandarbeide.

Barnekjole med let plattsom.

Man syr denne lille kjole av hvit linon. Den er meget let at sy, da den bare bestaar av et ret liv med kimonoærmer og et skjørt som er sat paa med et bredt hode. Den nederste kjøl-kant, ærmene, halsutringningen og de forreste kanter begrenses av en blå, hullet kant. Blomsterkransene sys med berlinettegarn

i plattsom og kontursting. De smaa blomster er lyseblaa med gul midte, de sorte blomster rosa, stikker og lader lysegrønne.

Materiale til størrelse 1-3 aar: Paategnet linon og garn, pris kr. 7.65 gjennem „Nordisk Monstertidende's broderiafdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsuddel findes i „Raadgivaren" paa side 28.

Soldiamanten.

Menneskeæterkomedie fra Sydhavet i 1 akt.

Av Niels Meyn. (Sluttet.)

Lirumlarum: Baatene er gjemt i den lille vik, hvor det knækkede banantræ staar. Der er ingen vakt ved, saa du kan selv vælge hvilken du vil.

Kjæk: Det er godt. (Til professoren: Jeg gaar ned og ser, om det er sandt at baatene er der. (Han gir professoren den ene revolver.) Pas nu paa og brand løs hvis de rører sig.

Professoren tar keitet paa revolveren, omtrent som om han er ræd for den, og Kjæk gaar sin vei. De fire kannibaler sætter sig ned i en rund ring og stikker hodene sammen. Sambolambo reiser sig atter og nærmer sig til professoren.

Sambolambo: Tillater den store, hvite mand at vi, mens vi venter, danser vore nationale danser.

Professoren: Ja, det kan jo være interessant at se, men hvis dere ligger kunster, blir dere skutt ned. Sambolambo henter en tromme, som han gir sig til at tromme paa, mens Lirumlarum danser vildt omkring med sin stenrasle, og kongen klapper i hændene i takt. Professoren ser interessert til og glemmer Ping-Pong, som imens lister sig bak hytten og med en kniv i haanden lusker bakenfor. Danser blir vildere og vildere, og Lirumlarum danser nærmere og nærmere til professoren, som intet ondt aner. Pludselig springer han frem og rammer revolveren, som han slaar ut av professorens haand. Saa trækker han sin kniv og stiller sig truende op. Kongen og Sambolambo farer ogsaa frem, og da professoren vender sig om, løfter de spydene.

Lirumlarum: Nu har vi dig! Professoren vil flygte, men Ping-Pong stiller sig iveien for ham med hævet kniv.

Ping-Pong: Nu mig slagte dig, en — to — tre!

Kalabassa: Stor middag, um-um, guf-guf!

Sambolambo: Nu hjælper der ingen kjære mor.

Kjæk (springer pludselig frem): Nei, men jeg hjælper. (Han gir Ping-Pong et ordentlig slag, saa han tumler om. Saa gaar han frem og tar revolveren.) Op med hændene her! De andre kaster vaabnene.

Kjæk (til professoren): Den klarte De ikke saa godt, professor. Men nu kan jeg glæde Dem med, at baatene ligger i behold dernede.

Professoren (ivrig): La os saa komme avsted.

Kjæk: Vent litt (Til kannibalene): Nu blir vi her og sætter ild paa hytten, hvis dere ikke betaler løsepenger, og saa steker vi dere alle fire og spiser dere til frokost.

Kongen (falter paaknæ): Nei, nei, det er saa ekkelt at bli spist. Dere skal faa en stor belønning, hvis dere vil reise med det samme.

Kjæk: La mig først se belønningen.

Kongen: Den ligger derover i gudens mave. Det er en soldiamant, som jeg har arvet efter en kjær ven, en reisende, han døde her sidste sommer. — Nu skal jeg hente diamanten. Han gaar bort mot avgudsbilledet.

Sambolambo og Lirumlarum (farer begge frem — i kor): Nei, la være!

Kongen: Hvorfor? Ministeren og troldmanden skuler til hverandre og svarer ikke. Kongen tar posen frem og aapner den, den indeholder en ganske almindelig sten.

Sambolambo (peker paa troldmanden): Det er ham som har stjaalt den.

Lirumlarum (peker paa ministeren): Der staar tyven!

Kjæk (gaar frem til de to kannibaler): Op med hændene, nu skal jeg undersøke saken! (Han haler

Op med hændene her!

begge posene frem; først aapner han Sambolambos, den indeholder en flintesten.) Dig er det ikke. (Han skyver ham overende i græsset, saa finder han diamanten i troldmandens pose.) Ha, ha, der har vi Kalorius. Anholdt! (Han slaar en kraftig haand i Lirumlarum, som skjælver av skræk.) Dere er vist to like store tyveknegter. (Til kongen:) Det er tro tjenerne du har. (Skyver ogsaa troldmanden overende.) Jeg takker for diamanten.

De to vilde reiser sig slukoret.

Kjæk: Nu kan vi dra avsted. Gaar frem og synger: (Mel.: I alle de riker og lande.) Nu slutning vi sætter paa leken, tilbake til hjemmet det gaar, vi snøt kannibalen for steken, en næse saa lang han faar.

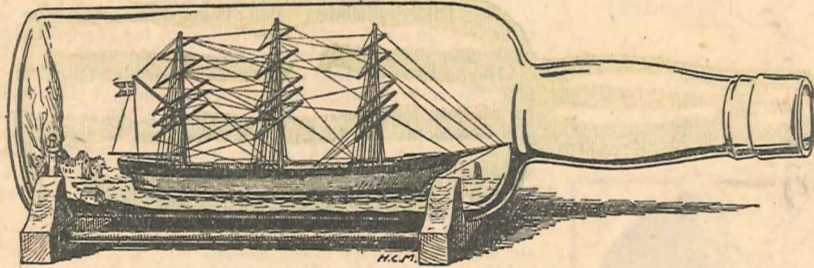
Jeg søkte min lykke og fandt den blandt sydhavskoraller og rev, som eier av soldiamanten tilsidst jeg dog herre blev.

Professoren og Kjæk (drar avsted) Til morbrød og biffkarbonade I aldrig skal faa Jonas Smæk; vi narret de kulsorte rade, nu seiler vi atter væk.

Kannibalene (i kor): Nu steken for evig er borte, vor middag forsvandt som et lyn, det trist er for os stakkars sorte at nøies med vælling og gryn.

Professoren: Blandt verdens de deiligste lande, som straalet i øst og i vest, vort hjem ved de blaanende vande, vort Norge er al'erbedst.

De gaar bort, gjentagende verset, mens de fire kannibaler kryper skuffet op i hytten.

Hvorledes man bygger et skib i en flaske.

Et interessant taalmodighetsarbeide. (Sluttet.)

Paa fig. 10 er vist toplenternes anbringelse. Bruser og toplenter til en og samme raa lages av en traad. Paa fig. 10 er vist fremgangsmaaten og tillike, hvorledes rærne maa kunne dreies i forskjellige retninger, baade opad og til siden av hensyn til den senere indsettelse i flasken. Er det en fuldrigger man lager, maa man lægge merke til at paa mesan-

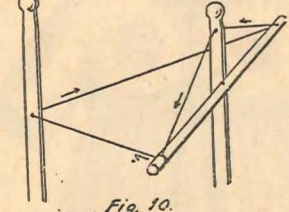

Fig. 10.

masten (den bakerste mast) har rærne sine bruser løpende gjennem stormasten i noialtig motsat orden av den ved stormasten, likesom man ogsaa maa erindre, at der fra mesanmastens rær ingen bruser fører ned til dækket.

Det kunde tænkes at malingen — især hvis man har anvendt vandfarver — under alt det foregaaende arbeide med at rigge skibet til er blitt slitt av paa forskjellige steder, og er det tilfældet maa man heller nu gjenopfriske farvene før man gaar videre. Har man brukt oljefarver, vil der sedvanligvis ikke være gaat noget slit paa disse, og en opfriskning vil da ikke være nødvendig. Naar skibskroget derefter præsenterer sig i upaaklagelig farveklædning, anbringer man flaget. Dets plads er ifølge gammel vedtægt ved agtermastens gaf-

fel. Det kan lages av papir og fastgjøres med traader, som løper gjennem agterdækkets vandrette hul paa den maate som er vist i fig. 11.

Hvis man vil, kan man paa dækket anbringe etpar kahytbygninger, som kan være litt høiere end rælingen (se fig. 12). Men man maa ikke sætte disse kahytbygninger fast paa dækket endnu, da de isaaftald vil være iveien naar mastene skal lægges ned. De maa derfor klæbes fast efterpaa.

Skibets anbringelse i flasken.

For at skibet, naar det er kommet paa plads i flasken, kan vise sig i saa pene og passende omgivelser som mu-

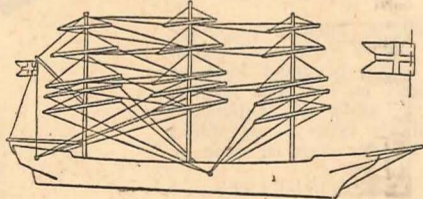

Fig. 11.

gig, kan man av cigarkassetræ skjære ut omridsene av huser, en kirke, fiskerhytter, en mølle, et fyrtaarn, træer osv. og male disse ting naturtro (fig. 13). Man vil da ha en hel liten fiskerby, i hvis havn skibet maa tænkes at ligge.

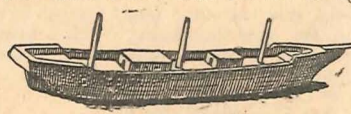

Fig. 12.

For at fremkalde illusionen av land kan man bekle en del av flaskens inderbakside med grønt kit, som man selv kan lage av vandrevet kridt, liaolje og grøn farve. Flaskens bund beklees delvis paa lignende maate med blaat kit. Kittet indbringes i flasken i form av smaa kuler ved hjelp av et redskap som er vist i fig. 3. Dette redskap brukes ogsaa, naar kitkulene skal trykkes flate, efterat de er kommet paa plads inde i flasken.

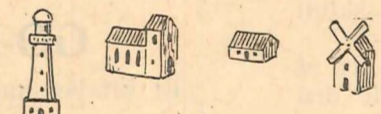
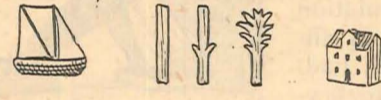

Fig. 13.

Himlen males hvit med blaa og sorte skyer. Øverst paa flaskebunden fasttrykkes saa, for kittet blir tørt, husene, møllen, fyrtaarnet og træerne, og i det grønne kit sætter man fast de andre bygninger samt nogen træer. Den lille lodsbaat anbringes i „vandet“.

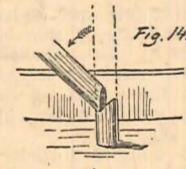

Fig. 14.

Fig. 15.

For det blaa kit er blitt tørt, skrider man til det avsluttende og mest spændende arbeide: hele fartøiets indbringelse og fastgjørelse i flasken. Underlaget, som skibet staar paa, fjernes, og traadene redes ut. For at faa skibet ind gjennem faskeløsen maa man fælde mastene. Man skjærer gjennem to trediedeler av mastens tykkelse en skraa skure nær dækket og paa mastenes forside (fig. 14) og fælder derefter hele rigningen, idet man slapper stagene i tilsvarende grad. Rærne dreies, saa de peker i skibets længderetning (fig. 15 og 16).

Det spidse verktøi, som er vist paa

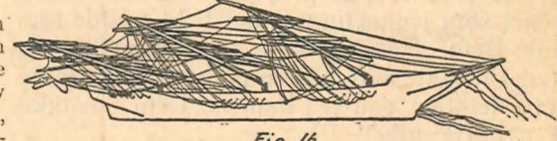

Fig. 16.

fig. 3, ombøies i ytterenden og stikkes nu fast i fordækket, hvorefter man fører skibet ind i flasken paa lignende maate, som da man anbragte husene, træerne osv. (fig. 17). Skibet stilles symmetrisk og vandret i den stilling flasken tilslut skal ha. Indførelsesverktøiet løses varsomt, og ved hjelp av det samme apparat, som blev brukt ved kitkulenes flattrykning, trykkes skibet fast i kittet ved et kraftig tryk paa den midterste del av dækket. Derefter stilles det hele bort til toring.

Naar man ikke mer behøver at fryge for, at skibet skal kunne forskyves, naar rigningen atter reises, tar man fat paa dette arbeide, idet man ved en varsom stramning av stakene en for en atter faar bragt mastene og rærne i den rette stilling. Traadene fastlimes derefter paa de steder, hvor de gaar ut, og naar limen er tør, skjæres de overfløidige traadender av. Hertil er en kniv ubrukelig, men hvis man banker sylen flat og sliper den skarp, kan avskjæringen utføres med den. Naar flæskeshalsen for pyntelighets skyld er malt

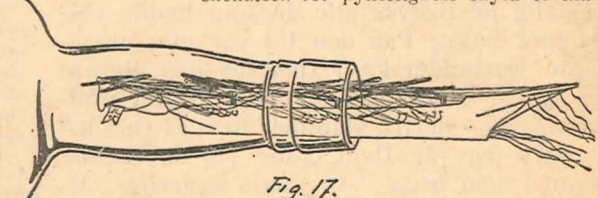

Fig. 17.

Lises eventyr. Den vilde rose var altfor vild.

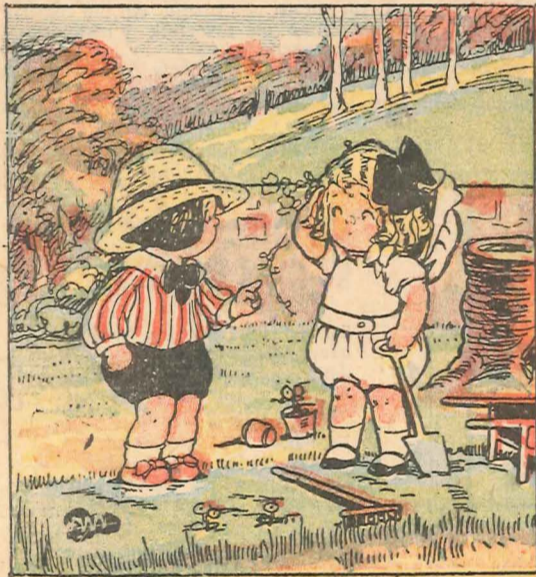
1. Lise: „Aa, mor, jeg vilde saa gjerne ha en liten have som er min egen, saa jeg kan plukke blomster likesom du.“
Lises mor: „Det kan du gjerne faa, lille Lise, be bare John om at finde et sted hvor du kan ha din egen lille have.“

2. Gartner John: „Se, her kan du faa din have, jorden er gravet, saa du behøver bare at plante og saa, og det kan jeg godt hjelpe dig med. Kan du gaa bort og hente de smaa potteplanter i din trillebør, saa planter vi dem med det samme.“

3. Lise: „Nu er de snart plantet allesammen! Hvor pene de er, — jeg tror nok at min have er den allervakreste i hele verden! Og saa er den min, ganske alene!“
Tom: „Men hvad er det Lise har fore?“

4. Tom: „Om jeg synes din have er pen? Aa, ja, saamen — men jeg har set dem som var penere. Den træstubben der er da for eksempel ikke videre pen, men jeg vet forresten noget du kunde skjule den med. Det vilde gjøre din have meget finere.“
Lise: „Aa, si mig endelig hvad det er!“

5. Tom: „Du maa ha en slyngrose.“
Lise: „Men hvor skal jeg faa den fra, Tom, — mor vil vist ikke gi mig nogen!“
Tom: „Det behøves heller ikke. Vi gaar ut i skogen, tar spade og trillebør med og graver op en vild rose, det er de deiligste vilde slyngrosor derute.“

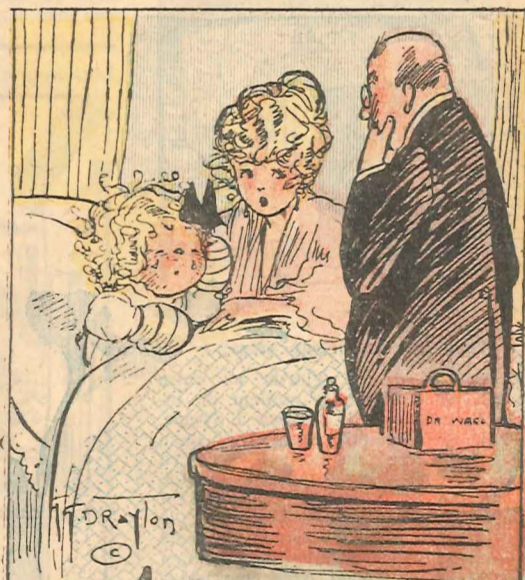
6. Tom: „Kom saa! — Piker kan slet ingenting, uten at gutter hjelper dem med det. Piker forstaar sig hverken paa planter eller dyr, men spør bare en gut saa faar dere alltid ordentlig besked.“
Lise: „Ja, du kan tro jeg er glad, fordi du vil hjelpe mig!“

7. Tom: „Endelig fandt jeg da en roseplante! Det er aldeles sikkert at det er en vild rose, for jeg er frygtelig flink i botanik paa skolen, og selv om den ikke har nogen blomster endnu, saa kan jeg godt se at det er den rigtige. — Du kan tro den vil pynte fiint i haven din, Lise!“

8. Tom: „Saa, nu er den plantet, og nu skal den ha en ordentlig mængde vand, og den skal vandes igjen i eftermiddag. — Den blir nydelig, naar den blir fuld av rosor!“
Lise: „Aa, Tom, hvor du er flink, siden du kunde finde slik en deilig plante til mig!“

9. Lises mor: „Tænk Dem, hr. doktor, Lise er fuldstændig opsvulmet i ansigtet og paa hændene, hvad kan hun dog feile?“
Doktoren: „Hun feiler akkurat det samme som Tom herinde ved siden av. Det er et forgiftningstilfælde av en vild vildvinart, som vokser her i skogene. Tom har fortalt mig om den. Om et par dager er de nok friske igjen.“
Lise: „Saa har Tom allikevel slet ikke forstand paa slyngrosor!“

Lotte „Utilfreds“.

(Forts. fra side 23.)

„Der er ikke noget saa deilig som skogen!“ tænkte Lotte-raadyr, og i hele fire og tyve timer var hun fornødt og tilfreds. Men saa hørte hun, hvorledes fuglene sang til hende: „Lotte 'Utilfreds', Lotte 'Utilfreds', oppe i luften er det allervakrest!“ Fiskene sprang op av vandet og hvisket til hende: „Lotte 'Utilfreds', Lotte 'Utilfreds', dybt i havet er det allervakrest!“ I hendes hjerte sat den gamle utilfredshet og gnaget og gnaget og gjorde hende bitter og tver.

Saa travet Lotte-raadyr tilbake til guldbillen. „Gjør mig straks til et væsen, som baade kan flyve, svømme og løpe!“ befalte hun. „Før blir jeg aldrig tilfreds!“

Da blev guldbillen for alvor vred. „Dit ønske er opfyldt, Lotte 'Utilfreds',“ sa den. „men nu ser du mig aldrig mer igjen!“ Saa svirret den bort gjennom luften til et andet land, hvor der ingen utilfredse fandtes. Og Lotte? Ja, hun var blitt til en gaas.

— Nu kunde hun ganske vist flyve, men ikke saa høit som over hegnene i hønsegården; hun kunde svømme, men bare over den lille, mudrede dam; hun kunde løpe, men langsomt og besværlig og ikke længer end tversover engen, og Lotte indsa nu, hvor dum hun hadde været.

Men nu var det forsent; guldbillen saa hun aldrig mer, og alt det hun ønsket at bli en liten pike igjen hjalp ikke. Hun var og blev en dum gaas saa længe hun levde.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Da han atter kunde le.

Av Dorothy Canfield.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

Den stedlige avis i den lille by, hvor han hørte hjemme, meddelte det saaledes:

„Vort bysbarn, den unge Louis Vasard, er vendt tilbake til sit hjem fra hospitalet. Han blev haardt saaret i hodet i slaget ved Verdun og har desværre mistet synet.“

Naturligvis hadde hans familie isinde at fortie denne temmelig likegyldige anmeldelse av hans uhjælpelige ulykke for ham, likesom de hadde foresat sig saavidt mulig at holde alt sørgelig borte fra den blinde stakkars; men tilfældigvis hørte han meddelelsen bli læst høit i kjøkkenet og følte en bitter glæde ved dens likegyldige kort-het. Han likte bedre den, sa han til sig selv, end al den „sympati“, som hadde omkredset ham, efterat han var kommet tilbake til sit hjem. Han søkte efter en benævnelse som var tilstrækkelig haanende, og fandt den endelig: Denne „klynkende sympati“ — ja, det var ordet. Han glædet sig over dets stygghet. Al hans gamle ømla-lighet stivnet til vrede.

Hospitalet hadde været et helvede — intet mindre. Uutholdelige fysiske kvaler, som stadig fornyedes. Hjemmet, hvor man kjælte for ham, pleiede ham og behandlet ham som et sykt barn — hjemmet var naturligvis intet helvede; men syk som han var, bitter og opfyldt av taus vrede over al den medynk han var gjenstand for hadde han undertiden en følelse av, at helvede maatte være det bedste sted av de to.

Den mest irriterende av alle hans ydmygelser var dog den, at man aldrig tillot ham at være alene. Hans horsel, der likesom hans øvrige

sanser var skjærpet ved tapet av synet, hørte tydelig alt det som blev hvisket borte ved døren.

„Jeg kan ikke bli her længer,“ hvisket hans tante, som en hel time hadde pint ham med sit bedrøvelige prat — „nu er det din tur til at komme ind til ham.“ Derefter hørte han sin gamle onkels slæpende skridt. Med et halvt undertrykt suk nærmet han sig nu helte-martyren. Eller ogsaa hørte han sin lille søsters uregelmæssige skridt, og han kunde tydelig merke, at hun var vrippen, fordi hun skulde gjøre hvad der vilde ha været hende en glæde, hvis hun hadde gjort det av egen fri vilje.

Han vovet ikke at protestere mot dette saa heftig som han helst vilde; for han visste jo, at hans selvbeherskelse hang i en traad, og mistet han den bare et øieblik, saa vilde han sikkert begynde at rase og skrike og be dem om at dræpe sig, saaledes som hans stakkars kammerat derover paa hospitalet hadde gjort. Derfor bet han sit raseri i sig og noide sig med meget kjølig at si:

„Dere behøver ikke saaledes hele tiden at passe paa mig. Jeg er blind — det vet jeg nok; men et pallebarn er jeg da ikke — endnu!“ Han gjorde dem helt forferdet ved at bruke saa ubeherskede ord, og de gjorde ham rasende ved at undskylde ham overfor fremmede ved stadig

Der var noget som rørte sig og fik bladene over hans hode til at rasle. Tre klare fløitetoner lød ned til ham.

at si, at han var saaledes, fordi han hadde faat et slemst saar i hodet, og det hadde skadet hans syn.

En gang sa han meget ærgerlig:

„Hvorfor tror dere, at jeg vilde skamme mig ved at dere sa det likefrem? Jeg kan da vel ikke gjøre for, at jeg er blitt blind?“

Men hvor urimelig og irritert han end var, kunde han aldrig gjøre dem vrede. Han syntes ofte, at bare han kunde faa dem til at miste taalmodigheten, saa at de tok til gjenmæle mot ham, saa vilde han føle sig lettet. Men de blev uvægerlig ved at skjenke ham den nedladende

venlighet og overbærenhet, som man anvender mot barn og syke mennesker, og han raste indvendig ved at forestille sig de talende, medynksfulde blik, hvormed de naturligvis ledsaget de venlige, overbærende ord.

Allid blev de hos ham. Selv om de lot som om de forlot ham for en liten stund, hørte han dog tydelig aandedraget av en eller anden, som var sat til at passe paa ham. Talfald indbildte han sig, at han hørte det; men han vilde ikke nedlate sig til at famle sig frem for at overbevise sig om at det var rigtig. Han blev sittende ubevægelig med sammenknepne læber og kolde og mørke miner.

Næst efter denne stadige bevogtning var der intel som irriterte ham saa meget som deres idelige anstrengelser for at opmuntre ham. Da de kom for at ta ham hjem fra hospitalet, hadde lægen jo sagt:

„Nu trenger han til at opmuntres og adspredes; dere maa endelig ikke la ham fortape sig i grublerier. Han trenger til allid at ha muntert selskap om sig.“

Der var nu hans mor — og han var saa ung, at det bare var nogen faa aar siden at han, naar verden var gaat ham imot, graatende sprang bort til hende for at faa trøst og hjelp. Hende kunde han visselig ikke beskyldes for at gjøre forsøk paa at opmuntre ham — den stakkars mor, som saa meget hun end gjorde sig umake for det, hadde endnu ikke kunnet mestre sin slemme, saa den fik en munter klang, naar hun talte til ham og samtidig saa ind i hans stakkars blinde aasyn.

Han som befandt sig paa randen av hysteri, frygtet mer end noget andet denne brutte klang i mors stemme. Aa ja, han visste det jo meget godt: de gjorde det jo altsammen i den bedste mening; men allikevel var alt hvad de gjorde en pine for ham, enten de saa talte muntert, graat, var tause eller lo. Han var som en, hvis legeme var et stort saar; saa at enhver berøring var en tortur.

Næsten hver morgen vaaknet han op med den følelse at det var ham aldeles umulig at holde ut den kommende dag — at leve den tilende. Alle hans omgivelser gjorde sine bemerkninger om hans beundringsverdige taalmodighet. „Han klager aldrig; han taler med om alling; men han faar jo ogsaa avisene læst høit for sig hver morgen,“ fortalte de til de besøkende. De saa ikke, hvorledes bitterhetens sved perlet paa hans pande, naar han hørte disse ord. —

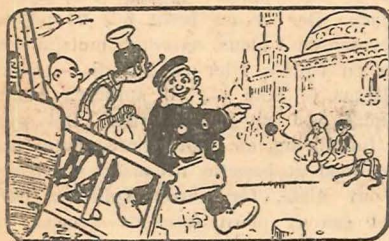
En dag hadde de tal ham med ut i det fri, ut til bænken, som stod ved enden av haven. Det var hans lille søsters tur til at være hos „den stakkars Louis“ — den lille søster, som kunde ha været saa hyggelig og til saa stor adspredelse, hvis hun hadde fulgt sine barnslige indskydelser.

Han sa til hende:

„Gaa du bare bort og lek, Celia. Hvorfor har du ikke tat din dukke med herut eller dit hoppetaug?“ Men det pligtopfyldende, snille barn, som var opfyldt av den selvopofrelsesberedthet, der hadde besat alle i huset, var ikke istand til at være sig selv. Hun blev sittende paa bænken ved siden av den store bror, holdt hans haand i sin og talte uavbrutt med paatat liv-livhet og i en affektert tone, idet hun forsøkte at efterligne de ældre. Han, som hun saaledes talte til, knep læberne sammen, trak paa skuldrene og sank hen i mørk taushet.

Men Celia var ikke mer end otte aar gammel, og i den alder er den barnslige natur ikke let

Man bør se sig godt for, før man gir sig til at ryke paa østerlandsk vandpipe.

Kapteinen og mandskapet paa det gode skib „Mary Ann“ gik iland i en østerlandsk havn for at sælge nogen egne perler, som de hadde fisket op fra havets bund.

Da de saa nogen østerlændere sitte og røke paa vandpipe, fik de gode sjømænd ogsaa lyst til at smake litt god tobak og gav rikelig med penger for at opnaa denne nydelse.

Men mens de gode sjøfolk av hjertens lyst hengav sig til denne for dem sjeldne nydelse, benyttet østerlænderne sig av teiligheten til at fjerne sig med perlene.

Men ikke nok dermed: Vandpipen avslørte sig pludselig som et bedrag — den viste sig at være en syvarmet, frygtelig blæksprut! Stor skræk og opstandelse!

at undertrykke. Paa den anden side av veien, nede paa engen, løp Jack omkring for at se paa de deilige sommerfugler. Hun reiste sig paa taaspidsene for at kikke efter ham — jo, det saa ut som han stod og betraktet en. Mon det var den pene blaa med de hvite øine, som de før hadde lett efter, men ikke kunnet finde? Hun sprang lett skridt bort, men kom saa tilbake, tok brorens haand og sa:

„Louis, bare ét minut! jeg skal straks være her igjen!“ dermed løp hun sin vei ned mot engen.

Ja, nu var han virkelig alene. Det var første gang etter — Han fuldendte ikke sætningen; for han gyste med rædsel tilbake fra ordet, nu, da bitterheten ikke bød ham bruke det.

Han reiste sig i heftig fart. Han maatte straks derfra for at finde et skjult sted, hvor han kunde bort til hende for at faa trøst og hjelp. Hende faa lov til at være alene i riktig lang tid. Han visste, at de fra huset ikke kunde se bænken — ak ja, han kjendte jo enhver tomme av terrænet omkring huset fra sin barndoms leker herute. Han visste ogsaa, at der paa den anden side av hækken var en aapen mark med en liten gruppe kastanjetrær, som stod like overfor det hul i hækken, som man kunde klemme sig igjennem.

Han gikk nedover stien. Det var første gang han var gaat saa meget som et skridt uten at ha nogen ved haanden. Hans hjerte banket heftig.

Han vedblev at følge stien, idet han følte sig frem med sin spaserstok. Ja, her var hullet i hækken — nu var han igjennem den, og nu var det bløt græs jord, hans føtter traadte paa. Men hvad var det for noget rundt og haardt, som litt etter kom under hans ene fot. Han bøide sig — fandt det, — det var en kastanje. Saa maatte han altsaa være i nærheten av trærne. Han hadde fundet vei bort til den aapne!

Han vendte sig tilvenstre. I gamle dager var der her en sækning, hvori der ramdt en liten bæk, ved hvis bredder der vokste nogen bregner saa store, at barn makelig kunde skjule sig mellom dem naar de lekte røvere. Kunde han bare finde dette sted og legge sig mellom bregnene som i barndomsdagene!

Foragtede at strække henderne frem for at famle sig frem gikk han langsomt ut i det dype mørke, som omgav ham. Etter at ha tat nogen faa skritt, var der noget som berørte hans nedhengende haand. Han bøide sig, følte etter og fornå et bregneblads kniplingsfine indskjæringer. I samme øieblik stod hans glade barndoms-tid i al sin solglans forunderlig levende for hans bevissthet. Ak, den vendte aldrig mer tilbake!

Han kastet sig ned midt i bregnene og skjulte panden mot jorden. Al hans tilkjæmpede fasthet — hans stoicisms nagende byrde kastedes nu tilside. Endelig var han blit alene. Bitre taarer strømmet fra de blinde øine og ned paa bregnene. Nu, da han var ganske alene, kunde han endelig graate — og det var ikke raseriets ætsende taarer, men sorgens mildnende graat. —

Nu var graaten forbi, den varme taarestrøm var stanset. Han laa endu paa sit aagret i bregnene som en død soldat paa slagmarken — nedbrutt og uttørret for alt — styrke, stoicisme, martyrie, ja, ogsaa for bitterheten. I øieblisset var der intet tilbake — intet andet end bevissheten om at være alene i mørket og tom for alt.

Men var han nu ogsaa helt alene? Der var noget i mørket som rørte sig og fik bladene over hans hode til at rasle. Den svake lyd naadde tydelig hans ører. Tre klare fløite-toner lød ned til ham. Det var en maaltrost, som synnet saa smaat, idet den mindedes de skjønne, svundne vaardager, og de rene toner — rene, som om de kom fra en engels røst, grep ham med forunderlig magt; det var som om de fyldte hans tomme hjerte — ja, det forekom ham næsten som det var de første rigtige toner han nogensinde hadde hørt; ialfald var det toner som forkyndte noget ganske nyt. — Han rørte sig ikke; men han holdt sit aandedræt tilbake for at lytte efter.

Fuglen sang ikke mer; men stilhet, som han før syntes det var, var det dog ikke. Idet han lyttel spændt etter fuglens sang, hørte han bladenes dæmpede hvisken, der som blide harpetoner akkompagnerte den lille bæks sagte rislen, som han nu tydelig kunde opfatte. Han følte bregnestilkene berøre sit og forstod, at det

var vinden som bøide dem ind mot ham. Han hadde endnu kastanjen i haanden — saa ubeskrivelig glad og uten mindste feil. Den svake vind løftet hans haar, blideste end nogen menneskehaand formaadde det — hans sammenknugede hjerte var nu ikke længer tomt for alle ting.

Snart blev hans unge legeme træt av ubevegeligheten. Han la sig om paa ryggen og strakte sig ut paa jorden med henderne under hodet og med øinene rettet mot himlen, som han aldrig oftere vilde faa se . . . Alle hans muskler var slappet, hvilket de ikke hadde været paa mange maaneder, og nervespændingen var ophevet. Vinden viftet sagte i lovet over hans hode, og som ved en pludselig indskydelse begyndte maaltrosten igjen at fløite sin sang.

Tonene ledet ham ind i den stund, han uforklarlig hadde længtet etter og likesaa uforklarlig hadde frygtet — den stund, da han maatte holde op med sin bitterhet og sin rasen, da han maatte ophøre med sin paatalte haardhet, da han endelig maatte være ærlig mot sig selv, da han maatte si det ord som han ikke hadde votet at si til sit eget hjerte, selv om hans stolte læber hadde uttalt det saa mange ganger — da han maatte si til sit pinte hjerte: „Jeg er en blind stakkar. Hvad betyr det at være blind?“

Han kunde høre nogen stemmer paa avstand. Det var den gamle tante og onkel som talte med hverandre.

Som en ørn steg hans sjæl op over hans av sorgen usigelig trætte legeme, svævende som den kongelige fugl og sakende med ytte skarpe blik i sorgenes dyp. Ja, hvad betydde det at være blind? Som en modig mand saa han nu virkeligheten i øinene, og han visste, at han hadde mod til det. Samlende alle sine aandskræfter begyndte han at tænke — med al sin magt, hele sin vilje, hele sin energi begyndte han at tænke, og han følte, at livet begyndte at røre sig i alle hans væsens tomme rum.

Øieblikkene svandt. Maaltrosten sang igjen, fløi saa bort i et andet trær og sang alter. De blinde øine stirret op mot himlen, saa ingen av de synlige ting og begyndte dog at skue. En svak dæmring brøt frem i mørket.

En stund etter sa han hurtig til sig selv i nervøs ængstelse for, at nøklen skulde slippe ut av hans hender:

„Vore sanser er ikke vort Jeg, og vi er ikke vore sanser. De er bare redskaper for vor forstaaelse og erkjendelse. At være blind betyr, at jeg har et redskap færre end andre mennes-

sker. En mand med en kikkert har et mer end andre; men er livet værdiløst for de andre av den grund?“

Aandeløs holdt han op med denne aandelige anstrengelse, som det voldte ham at tænke; men derefter vedblev han:

„Og vore sanser, selv de bedste av dem, er som en jordorms ubestemte instinkter i sammenligning med videnskapens instrumenter — et termometer, et mikroskop, en fotografisk plate. Men med det de skjænker os, ufuldkomne som de er, lever vi dog vort liv og gjør det nyttig for os selv og andre.“

Han tok endnu et vakkende skritt bortover den sti, som hadde aapnet sig for ham:

„Et menneske med kundskaper kan uten hjelp av mikroskop eller kikkert se mer end et vakkent menneske, som benytter begge instrumenter.“ Høit sa han meget høilidelig, som om det var en sætning av største betydning: „Den bruk man gjør av det man har — det er det som det kommer an paa.“

Der kom en pause, hvori han tænkte videre; derefter sa han rolig uten fortvilelse:

„Og hvad der angaar det rigtig at vurdere, hvad vi ser, famler vi os saa ikke alle frem i mørket? Er jeg kanskje blindere, end jeg har været før?“

Det var for ham somom noget inde i ham rettet sig — balancerte og indtok sin rigtige stilling. Det var forbi med hans kvide. Han hadde faat den rigtige forstaaelse av sig selv — av livet, saa klar en forstaaelse som han aldrig hadde hat den før. Besynderlig at den skulde komme, netop da —

Det hele vek fra ham; han tænkte ikke mer. En laa paa jorden; men nu var det ikke som en død soldat paa slagmarken, men som et barn i morens fang. Han følte moder jord ta ham i sine armer, og han lukket sine øine og overgav sig til omfavnelsen.

Lyden av stemmer i det fjerne vækket ham fra hans drømmetilstand. Han reiste sig paa albuen for at lytte. Det var den gamle tante og den gamle onkel som talte sammen.

„Se til den slemme piken dernede paa engen! Hun løper om mellem alle sommerfuglene! Hvor hjerteløse barn dog kan være! At forlate sin stakkars bror og la ham være alene; ham som trænger saa haardt til hendes selkap!“

Den blinde som laa mellom bregnene brast i latter — en gjaldende, overstadig latter, ganske uten bitterhet — uten ironi. Det var første gang han hadde ledd siden — siden han var blit blind.

Løsning paa spilleoppgaven „Først til hundre“ i nr. 34:

Stillingen var, som det kanskje vil erindres: 20—20—10—10—10—10—10 og det var spillerens (B's) tur til at trække. Hvis spilleren besætt en 5-plads, vil motspilleren (A) vinde, naar ogsaa han derefter besætt en 5-plads. Besætt spilleren en 2-plads, vil motspilleren likeledes vinde, hvis han besætt en 5-plads, for enten spilleren i neste træk besætt en 1-plads eller en 2-plads, vil motspilleren kunne naa præcis hundre. Intet av dette maa man altsaa gjøre, hvis man vil være sikker paa at vinde. Man skal derimot i første træk besætt en 1-plads. Motspilleren kan saa besætt en 2-plads, hvorefter spilleren igjen dækker en 1-plads. Motspilleren besætt etter en 2-plads. Der er nu besat ialt 96 points. Spilleren/besætt saa en 1-plads, og enten motspilleren derefter besætt en 1-plads eller en 2-plads — andre muligheter foreligger jo ikke —, vil spilleren kunne naa præcis hundre ved sit neste træk. Det gjør forsaavidt ingen forandring, om motspilleren antas stadig at følge etter med at besætt 1-pladser, saa længe der er forraad av disse, for passer spilleren bare paa selv kun at gaa et point frem av gangen, vil han være sikker paa at vinde med 99 points. s

Vademecum
giver stærke, sunde
Tænder
Tuber à 1,00.
Tandvand Kr. 2,00 og 4,00

Gigt i benene!
Et fortrinlig middel.

Den verdenskjendte professor Morse i Chicago har fremstillet elektriske indlægs-saaler, som har vist sig at ha en forbausende helbredende virkning for gigt i foter og ben. Elektriciteten faar ved disse saaler anledning til at virke paa de folsomme nerver under fotsaalen og meddeler derved benene en behagelig varme, som ogsaa beskytter mot forkjlelse og mange slags sygdommer. Saalen koster kr. 3,80 pr. par. Opgiv fotens længde. Sendes mot forskudtbetaling eller efterkrav fra eneforhandlerne for Skandinavien: **Morseagenturet**, Ruseløkkeveien 12, Kristiania.

Haarfletter
av ægte haar og i alle farver fra 9,00, 12,00, 15,00 og 20,00 kr.
Prøve av haaret indsendes. Exp. diskret mot opkrav.
Nordregt. 11. **Einar Lehn** Trondhjem.

Uhrmaker
VERLI
Armbaandsuhre. Lommeuhre.
Akersgt. 26, ved Carl Johansgt. Chr.ania.

Generende haarvekst
i ansigtet og paa kroppen forsvinder hurtigt og smertefrit med rod ved bruken av **Serrail**. De haardannende papiller dør og haaret forsvinder derved for bestandig. Uskadelig selv for den omfindligste hud. Bedre end elektrisk behandling, som ofte skader nerverne. Pris med bruksanvisning kr. 3.—
Parfumeri Ravissante,
Nørrefarimagsgade 9,
Kjøbenhavn K.

„Gillette“
Barbermaskine,
dobb. forsolvet med 12 tveeggede blade i elegant etui kr. 20. 12 reservebl. kr. 4.00.
Coward & Thowson, A/S
30, Kirkegaten 30, Kristiania.

Kalypin-pastiller
A. L.
er et virksomt og behageligt middel mod irritation i aandedrørganerne. Renser halsen, letter slimavsondringen og gjør stemmen klar og sterk. Faas paa Apotekerne.
Apothekernes Laboratorium.

DUX er den bedste sløpemaskine til **Gillette Blade**
Komplet i etui kr. 10,00
over 18,000 i bruk
Kvis ikke tilfredstillende efter 8 dages prøve tilbakebetales beløpet
FORSENDES PORTOFRI
Hovedagentur for Norge:
Marc. Hansen & Einar Clausen A/S
Vaagsalm. 3, Bergen

CYCLER,
letløpende, bedste materialer, laveste priser. Agenter antages. Forlang prisliste.
Bellin Andresen. Ekspd.: Carl Johansgt. 7, 1. Kr.a. (Indg.: Dronningensgt.)

Tangin mot Gigt
Tangin mot Jschias
Tangin mot Lumbago
Forlang
Tangin paa nærmeste Apothek

Moren: „Hvis du er rigtig artig, Alfred, skal du faa 5 ore.“
Alfred: „Nei, lille Mor, jeg kan virkelig ikke være artig for mindre end 10 ore... med de priser, vi har nu!“

„Rego“ Speratororen har ved sidste prøve paa Norges landbrukskøiskole beseiret samtlige konkurrerende maskiner.
„Rego“ leveres i 8 størrelser.
Forlang prøveberetning og specialkatalog.
S. H. Lundh & Co. A/S Kristiania. Trondhjem.

Lilleborg Kjerne-sæpe
tilfredsstiller selv den mest kræsne husmors fordringer til en god vaskesæpe.

Uten aarsak
priser ikke enhver dame **F. Paulis Liljemelkrème's** vidunderlige egenskaper: beskyttelse og bevarelse av huden.
F. Paulis Liljemelkrème efterlater ingen fettglans.
PARFYMERI F. PAULI, A/S.
KRISTIANIA.

Spar
skotøiet
ved at indgni overlær og saaler med
PINGVIN LÆDEROLJE.

Bang & Tegner & Co.
Medicinske Sæber
Exemsæbe

Tegn Deres forsikring i
„NORSKE LIV“
BERTR. C. MIDDELTHON,
FRIMERKEFORRETNING,
Stavanger, Norge.
Utvalg tilstilles samlere og handlere i Skandinavien. Samlinger kjøpes gjerne.

Alf Biercke
MALERVARER

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

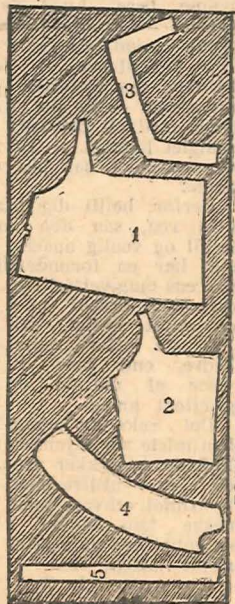
Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med 15 ore i frimerker, til „Allers Familie-Journal“, Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit, motta nedenstaaende snitmønstre utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Underliv til piker paa 14—16 aar.

Sys av fint lerret med bærestykke av broderte mellemverk og smale festlon. Sys til skjøtet med en smal linning. Der medgaar 75 cm. stof av 70 cm.s bredde. Mønsteret bestaar som billedet viser, av 5 deler.

- Fig. 1. Forstykke.
- „ 2. Den halve ryg.
- „ 3. Bærestykke.
- „ 4. Skjøt.
- „ 5. Linning.

TOJETS FOLD

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av bærestykket og ryggen langsmed stoffets bredt.

Bestillingsseddel paa
Sykurv nr. 35 Pris 15 ore.

NB. Utydelig skrift volder feilekspedition!

Taushet.

Der findes bekymringer av en saa omfindtlig art, smertelige sjælelige hændelser, ofte bare stemninger, der likesom skyggen av en sky drar over et ellers sollyst sind og som underdrar sig enhver art av meddelelse og uttalelse, følelser som mangen gang neppe lar sig fremsætte i ord, saar som maa forblø dypt i ens indre og som skjælver smertelig selv ved den mest varsomme og mest deltagende berøring. For følsomt anlagte naturer er det i saa tilfælde en stor velgjerning, naar deres omgivelser forstaar at tie og ikke med forskende, bedende blik eller ord spør efter aarsaken til den hemmelige smerte, selv om de gjør det av den største kjærlighet. En saadan taushet, en saadan venten og nolen efter det forlødende ord, er sikkert nok vanskelig, men hvor taknemlig er man ikke ofte for en saadan taktfuld, fin og forstaaende taushet!

Naar der tilføies os en krænkelser, en uret eller ialfald en formentlig uret av et menneske, vi er glad i, og naar et hurtig,

haardt og vredt ord som svar derpaa heftig trænger sig fra hjertet op til læben, saa skal vi undertrykke det og tie: tausheten taler et høiere sprog, end ord formaar det; den mildner den opblussende vrede, den taler forsonlighetens sprog, den slaar bro over den kloft som pludselig dannet sig mellem to hjerter som ellers elsker hverandre, mens det heftige, hurtig uttalte, ubetænksomme ord utvider denne kloft saaledes at de adskilte og fortorntet ikke mer kan række hverandre haanden.

Det behøver slet ikke at være saa alvorlig ment som det høres ut, dette hurtig uttalte, ubetænksomme ord som vi, saasnart det er undsluppet vore læber, vilde gjøre alt for at kunne gjøre usagt; hvor uendelig gjerne vilde vi ikke kunne skjule det med taushetens slør! Efter lange og mange aars forløp kan vi endnu ønske at vi for en hvilkensomhelst pris kunde kjøpe dette onde, uoverlagte ord tilbake der anrettet saa stor skade, og allerværst blir det, naar det hjerte, hvem vort ord saaret, har holdt op at slaa, da øn-

Prima meierismør

kan letvint og økonomisk fremstilles paa hver gaard med vort nye patent »Fama« meieri (kombinert separator og kjerne). Pris kr. 220.00.

ved den sidste officielle serieprøve ved Norges Landbruks-høiskole viste vor »Fama« separator sig at være den bedste og billigste av samtlige prøvede maskiner. Forlang katalog, uttalelser og prøveberetning.

Eneforhandling for Norge:
Bernh. Øye's Maskinforretning,
Kristiania — Bergen — Trondhjem.
Norges største utvalg i alle slags moderne landbruksmaskiner.
Agenter antages.

Vi bruker Nordström & Due's

Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

Apotheker Wolffs Haarfornyer.

Giver Haarrødderne sin naturlige Næring, styrker Haaret og stan-
ser dets Affalden. Borttager Flass og frembringer en blød, silkeagtig
Haarvækst. **Talrige Anbefalinger.** I f. Kartong Kr. 5.00. —
Udenbys Porto 50 Øre.

Wolff's Magasin, grænsen 10, Kristiania. A.

Det gaar! Det gaar! Det er gaar!

Bruk *Bibrin* itide, saa mister De ikke haaret.
Bibrin er det mest effektive middel mot flas.

BIBRINFABRIKEN · FREDRIKSVÆRN

Sportsartikler

for vinter- og sommersport.
Geværer og Ammunition.
Fabrikation av de anerkjendte
Thor- og Diamant-Cykler.
Motorcykler.
Forlang katalog over de artikler, der
interesserer Dem.

A. GRESVIG
CYKLEFABRIK — SPORTSFORRETNING
STORGATEN 20
KRISTIANIA.

Nordisk Musikforretning

Avd. I
Sogaten 2, Christiania. Tlf. 16834.

Norges største spesialforretning i trækspil.

Egte 'HB' Gera Trækspil.

Billigste priser.
Katalog sendes gratis.
„Brukte trækspil kjøpes og tas i bytte“.

„National“-Cyklen

Letløpende og solid. Rimelige priser.
Forlang katalog. Telef. 3962.
Torvgaten 29, Kristiania.

Beskyt Deres Idé ved et Patent.

Hos os faar De hurtigt,
grei og samvittighetsfuld
behandling.

Det Tekniske Finansinstitut a.s.

Aktiekapital:
Kr. 1,000,000.00.

Chr. Augustgt. 14. Telgr.adr. „Teknikerbanken“. Kristiania.
Telefon 16176.

forsikrer mod INDRUDS-TYVERI
paa gode Betingelser. Hurtigt og
greit Opgjør.
Storhingsgd. 2. Tlf. 8601.

H V O R L E D E S

skal man fjerne

Iktorner og vorter?

Dette spørsmål er ofte blit fremsat, men uten at man har faat noget tilfreds-
tilende svar. Nu, derimot kan vi anbe-
fale Dem et utmerket middel mot denne
frygtelige plage og mot om, haard hud
paa benene samt indgrodde negler.
Det heter „**Excellent**“, koster kr.
2.00 pr. fl. og faas i enhver velassor-
tert drogeri- og parfumerforretning eller
direkte fra „**MORSEAGENTURET**“,
Rus løkvelen 12, Kristiania. Uten-
bys mot postopkrav eller forskuttsbetaling
til anførte pris + porto.

Specialité:

Tilvirkning av rulle-
stole, selvkjørende
vogne og trehjulede
cykler. Illustreret
prislister gratis mot
36 øre i porto.

Rullestolefabriken, Kristianstad, Sverige.

„NORSKE FOLK“

Livsforsikring med maanetlig
premiebetaling.

sker vi saa bilttert at vi hadde
idd stille!

Naar der av andre tales ondt
om en fraværende, naar han blir
fordømt, ja, kanske fornegtet,
da skal ogsaa vi tie, hvis vi
ikke kan gjendrive det de sier.
De kunde jo ha ret, og hvis
vi ikke kan føre beviser for at
det, de sier, er usandt, saa
skal vi tie. Hører vi de andre
rope: „Sten ham“ da skal ikke
ogsaa vi boie os efter den stren-
ge fordømmelsens sten, vi skal
i det mindste tie. Naar man
baktaler eller dadler, kan taushet
være som et forsvar for den
fraværende som ikke selv kan
forsvare sig her. Tausheten ta-
ler da ogsaa ofte sit sprog og
sier: „Jeg i det mindste stem-
mer ikke med i dette“, hans
uret er kanskje ikke saa stor
at der ikke skulde kunne fin-
des en undskyldning for den,
eller at den ikke snarere skulde
være værd medlidenshet.

Hvor taknemlig vilde ikke
den fraværende være, hvis han
hadde anelse om denne barm-
hjertige, tilgivende taushet!

„Dømmer ikke, paa det at I
ikke skulde dømmes;“ er det ikke
de ord, vi daglig burde lægge
os paa sinde, naar vor tunge
ikke vil holde sig i ave, og naar
vor nysgjerrighet eller vor lyst
til at høre interessante histo-
rier om andre, bringer samtalen
hen paa emner, hvor det
gaar ulover vor næstes gode
navn og rygte? Vi som selv
nodigst av alt vil høre os ilde
omtalt eller set fra en latter-
lig eller uværdig side, vi kjen-

der ofte ikke en større glæde
end at drøfte sletningers og
paarørendes feil og mindre hel-
dige eiendommeligheter og glem-
mer helt at utøve selvkritik.

Den som forstaar at bevare
taktfuld taushet vil ogsaa lære
at se mildere og med mer for-
staelse paa andres handlinger
og vil derved opdra sig selv til
at bli et human, mildt dømmen-
de menneske.

Opad mot det høie.

Menneskehetens historie er
meget pent blit kaldt „en sø-
ken efter Gud“. Hedningene sø-
ker ham ifølge deres egen, fri
menneskekraft, i den store na-
turs virksomhet, i deres eget
livs omgivelser og forhold tror
de at finde ham; Gud er der,
hvor mennesket mener at ha
det bedste, hvor de erkjender
at det viktigste og største fin-
des; idet mennesket bygget lil-
veirs fra jorden, trodde de at
nærme sig himlen.

Menneskehetens egen, driven-
de uro tvinger aanden til at
kjæmpe videre og videre; den
er utrættelig i at øve sin egen
kraft og den fører alltid nye
folk til arbeidet, nye kræfter
som kan avløse de trøtne og
føre deres verk videre. Først
naar hele menneskehetens mid-
ler og kræfter er utviklet og
har arbeidet med den største an-
strenge og fuldendthet, først
naar den mest levende følelse
av dens utmattelse og utilstræk-
kelighet er vaaknet i den, naar

den kjække og glade tillid til
dens egen menneskelige kraft vi-
ker for længselen efter høiere
bistand, efter en kraft som ræk-
ker uendelig langt utover alt
menneskelig, først da kommer
menneskeheten som trenger til
trøst, den guddommelige aaben-
barelses naade imøte, og den
timelige aands en gang saa stolte,
men nu saa brutte kraft, bøier
sig i stille ydmyghet for den
evige Faders herlighet.

Hjemmet.

Et mildt ansigt.

I dit ansigt speiler sig din sjæl,
sier man, og forholder dette sig
rigtig, saa skal man av dit ansigt
kunne læse, hvad der bor i dit
hjerter. — Er du bedrøvet og ned-
trykt i sind, saa viser ansigtstræk-
kene din tilstand. — Er du glad og
tilfreds, saa avspeiler glæden sig i
dit ansigt. — Er du grættent og util-
freds med alt omkring dig, saa blir
ansigtet likedan. — Er du mistroisk
og ondssindet, saa blir dit blik sku-
lende.

Derfor, beflit dig paa at faa din
sjæl ren, saa den kan gjengi et
mildt og venlig ansigt. Et mildt an-
sigt har en forunderlig indflydelse
paa ens omgivelser. Gir
du dine ordrer med
et mildt ansigt, saa
blir de utført meget
bedre, end hvis du
viser et morskt og
grættent ansigt.

Det vakreste ansigt
kan miste sin skjønnhet,
hvis det uttrykker vrede
og utilfredshet,
hvorimot ethvert men-
neske kan vinde i
skjønnhet ved at vise et
mildt ansigt.

J. R.

Kast ikke undertøiet om sommeren.

Mange mennesker tror at det er
galt at gaa med undertøi om som-
meren eller de synes det er ube-
hagelig og kaster det derfor i den
varme tid. Men dette er absolut galt!
Undertøiet bestaar jo i almindeli-
ghet av uld- eller bomuldsvæv og er
altsaa en daarløig varmeleder, hvilket
altsaa vil si, at det beskytter en
mot varme som kommer utofra. Men
det anbefales at gaa med undertøi av
saa tyndt og porøst stof som mulig
om sommeren. Særlig om sommeren
bør man av renslighetshensyn ab-
solut gaa med trikotundertøi, da det
opsuger sveden og derved har en
gavnlig indflydelse paa hud-aande-
drættet.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling
bestiller undertegnede hermed materiale til haand-
arbeidet nr. 33

Pris _____ kr _____ øre.

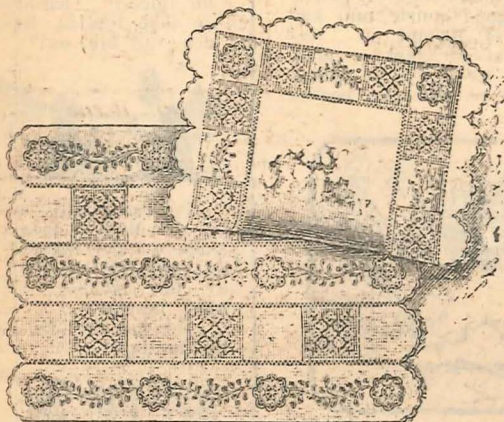
For beløp under kr. 2.00 bedes betalingen ind-
sendt i frimerker sammen med bestillingen. —
Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for
abbonenten.

Hvad der interesserer damerne.

Barnevognsteppe og .pute med hvitt broderi og indsatte heklede eller filerte firkanter.

(Hertil hører bill. 1-6.)

Av hvitt lerret lager man teppet, som er 60x83 cm. stort, og puten, der er 52x42 cm. Firkantene til teppet er 11 cm. store og uføres enten i filering eller heklearbejde efter monstrene b. 1, 3 og 6, som følger i næste nr. av bladet, hvor-

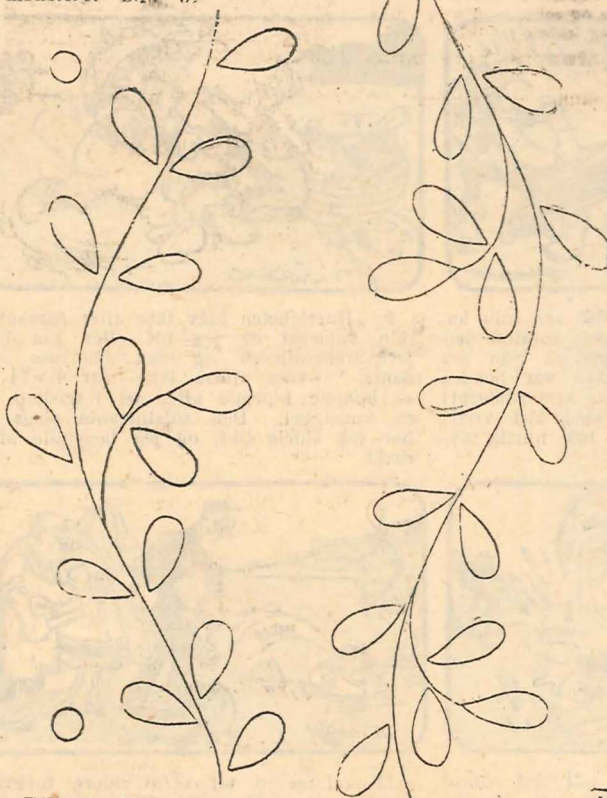
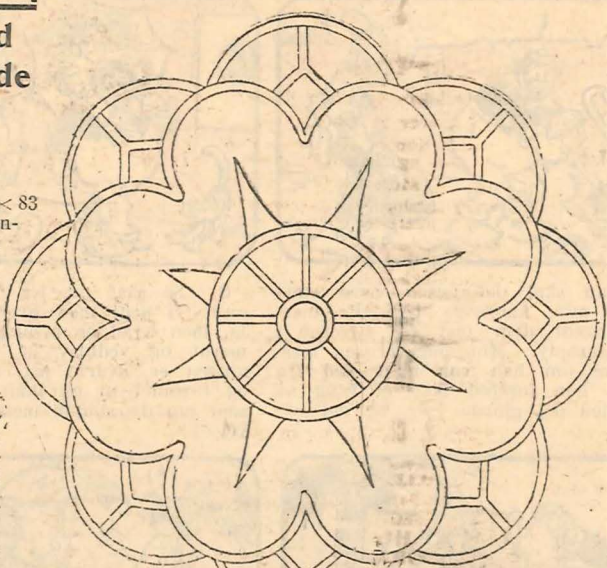
Bill. 1 og 2. Barnevognsteppe og -pute med hvitt broderi og indsatte, heklede eller filerte firkanter. Hekle- og filermønster til firkanten til teppet følger i næste nr.

paa de med knaphulsting syes fast til stoffirkantene. De broderede striper syes efter mønsteret bill. 3; blomstene med venetiansk broderi, stilkene med kontursting eller fransk broderi og bladene som huller. Brede hulfald (heksestinghulfald) forbinder de broderede striper med de som er sammensat av firkanter; paa de to korteste sider broderes en buet tungkant, og længdesidene falder smalt. — De 10 1/2 cm. store firkanter til puten, bill. 2, hekles efter mønsteret bill. 4 og sys med knaphulsting til stoffkvadraterne, saaledes som det ses paa billedet. Paa lerretsfirkanten øverst i midten broderes den lille gren bill. 5, og paa de to firkanter paa sidene grenen bill. 6. Blomsten paa hjørnefirkantene broderes efter bill. 3. Den 6 cm. brede, tungede kant sys glat til firkantene og utstyres med knap hultunger; tilsidst sys midtdelen av puten fast til firkantstripene med en bred hulfald.

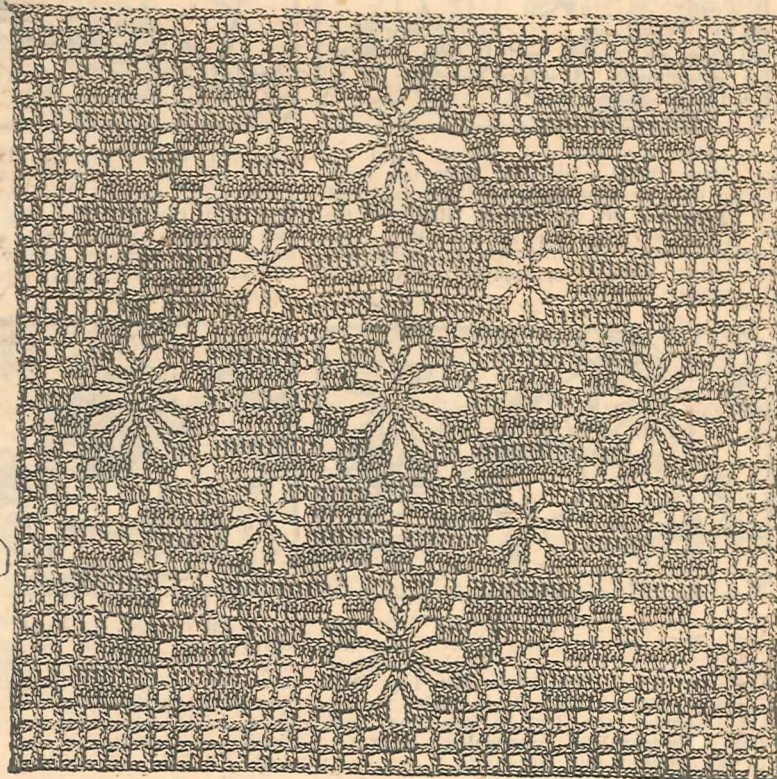
Den 11 cm. store firkant som skal benyttes til teppet og hvortil mønsteret følger i næste nr., hekles saaledes: Opslagrad 107 l. (luftmaske). 1 rad: 1 st. (stang-el'er pindemaske) i den 99. l. av opslaget, derpaa 33 ganger avvekslende 2 l. og 1 st. (d. v. s. stangmaske) hekles i hver tredje maske, arbeidet vendes. — 2. rad: 5 l., 1 st. (den 1. st. i en rad træffer altid i den næstsiste st.), derpaa 15 ganger avvekslende 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av, 16 ganger avv. 2 l. og 1 st.; arbeidet vendes. — 3. rad: 5 l., 1 st., 2 l., 1 st., 6 st. ved siden av, 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av, 6 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 12 st., 6 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 2 l., 1 st. i den 3. l. i forrige rad, arbeidet vendes. — 4. rad: 5 l., 1 st., 2 l., 10 st., 2 l., 10 st., 6 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 12 st. ved siden av, 6 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 2 l., 10 st., 2 l., 1 st., 2 l., 1 st. i den tredje l., arbeidet vendes. — 5. rad: 5 l., 1 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 2 l., 1 st., 6 st., 5 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 3 l., 1 dblst. (dobbelstang) i den tredienæste st. i forrige rad, 3 l., 10 st., 5 ganger avv. 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 2 l., 7 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st., arbeidet vendes. — 6. rad: 5 l., 1 st., 4 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 2 l., 10 st., 6 l., 1 f. m. (fast maske) i dblst. i forrige rad, 6 l., 10 st., 2 l., 7 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st., 3 st. ved siden av, 5 ganger avv. 2 l. og 1 st., arbeidet vendes. — 7. rad: 5 l., 1 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 2 l., 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st., 7 l., 1 f. m., 7 l., 10 st., 2 l., 10 st., 2 l., 4 st., 2 l., 7 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st., arbeidet vendes. — 8. rad: 5 l., 1 st., 2 l., 10 st., 2 l., 1 st., 2 l., 10 st., 2 l., 4 st., 2 l., 10 st., 2 l., 1 dblst. i den faste maske i forrige rad, 2 l., 10 st., 2 l., 4 st., 2 l., 10 st., 2 l., 1 st., 10 st., 2 l., 1 st., 2 l., 1 st., arbeidet vendes. — 9. rad: 5 l., 1 st., 2 l., 7 st., 2 l., 1 st., 2 l., 7 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved

siden av, 2 l., 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 12 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 2 l., 4 st., 2

ganger avv. 2 l. og 1 st., 6 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; arbeidet vendes. Firkanten hekles færdig efter billedet. — Firkanten bill. 4 som er 10 1/2 cm. stor og brukes til puten, hekles paa et opslag av 102 l. — 1. rad: 1 st. i den 96 l., stadig avv. 2 l. og 1 st. i hver trediefølgende opslagmaske, 5 l., arbeidet vendes. — 2. rad: 1 st. i den næstsiste st., 15 ganger avv. 2 l. og 1 st. i hver følgende st., 3 st. ved siden av, hvorav de 2 første griper om 2 l., 16 ganger avv. 2 l. og 1 st. i hver følgende st. (den sidste st. træffer i den 3. l.), 5 l., arbeidet vendes. — 3. rad: 1 st. i den næstsiste st., 14 ganger avv. 2 l. og 1 st., 1 st.; 3 st. ved siden av, 7 l., 1 st. i den tredienæste st., 3 st., 15 ganger avv. 2 l. og 1 st. i 1 st.; 5 l., arbeides vendes. — 4. rad: 1 st. i den næstsiste st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st., i 1 st.; 6 st. ved siden av, 3 ganger avv. 2 l. og 1 st., i 1 st.; 6 st., 4 ganger avv. 2 l. og 1 st., 3 st., 5 l., som slynges til den 4. av de følgende 7 l., 5 l., 1 st. i den fjerdenæste st., 3 st. ved siden av, 4 ganger avv. 2 l. og 1 st., 6 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 5. rad: 1 st. i den næstsiste st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st. ved siden av, 2 l., 10 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 5 l., 1 f. m. om den femtenæste l., 1 f. m. i den tilslungede maske, 1 f. m. i den følgende l., 5 l., 4 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 2 l., 10 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 6. rad: 1 st. i den næstsiste st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 2 l., 7 st., 3 ganger avv.

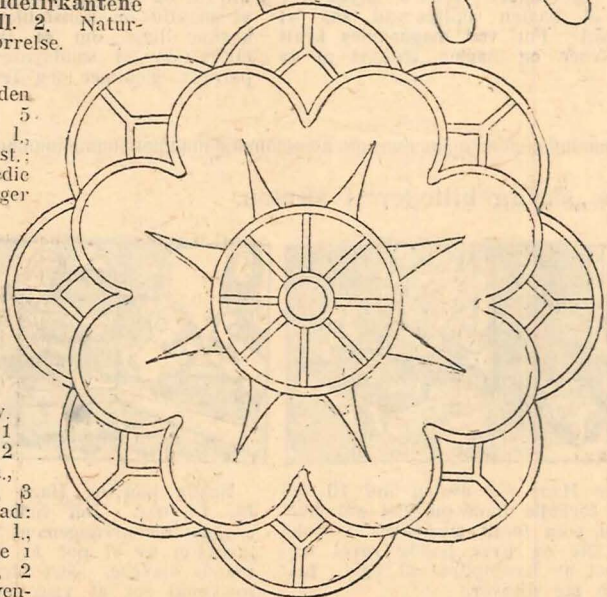

Bill. 6. Mønster til broderiet paa sidefirkantene til puten bill. 2. Naturlig størrelse.

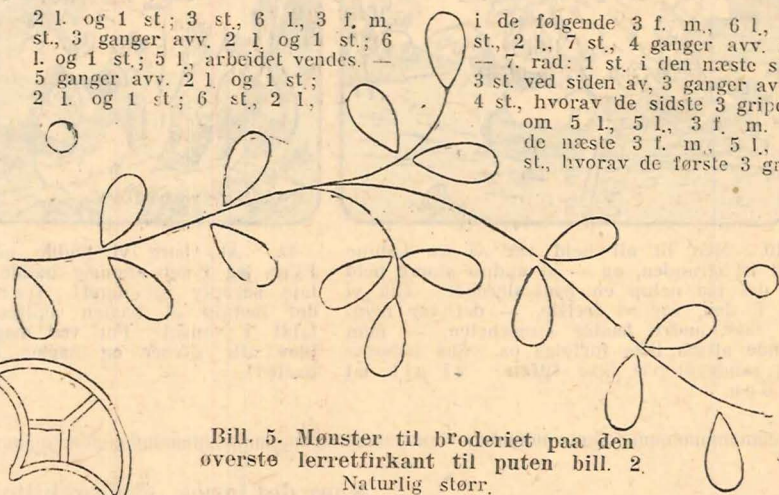

Bill. 4. Heklemønster til firkanten til puten bill. 2.

2 l. og 1 st.; 3 st., 6 l., 3 f. m. i de følgende 3 f. m., 6 l., 4 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 7. rad: 1 st. i den næste st., 3 st. ved siden av, 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 2 l., 10 st., 2 l., 10 st., 6 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 12 st. ved siden av, 6 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 2 l., 10 st., 2 l., 1 st., 2 l., 1 st. i den tredje l., arbeidet vendes. — 5. rad: 5 l., 1 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 2 l., 1 st., 6 st., 5 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 3 l., 1 dblst. (dobbelstang) i den tredienæste st. i forrige rad, 3 l., 10 st., 5 ganger avv. 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 2 l., 7 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st., arbeidet vendes. — 6. rad: 5 l., 1 st., 4 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 2 l., 10 st., 6 l., 1 f. m. (fast maske) i dblst. i forrige rad, 6 l., 10 st., 2 l., 7 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st., 3 st. ved siden av, 5 ganger avv. 2 l. og 1 st., arbeidet vendes. — 7. rad: 5 l., 1 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 2 l., 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st., 7 l., 1 f. m., 7 l., 10 st., 2 l., 10 st., 2 l., 4 st., 2 l., 7 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st., arbeidet vendes. — 8. rad: 5 l., 1 st., 2 l., 10 st., 2 l., 1 st., 2 l., 10 st., 2 l., 4 st., 2 l., 10 st., 2 l., 1 dblst. i den faste maske i forrige rad, 2 l., 10 st., 2 l., 4 st., 2 l., 10 st., 2 l., 1 st., 10 st., 2 l., 1 st., 2 l., 1 st., arbeidet vendes. — 9. rad: 5 l., 1 st., 2 l., 7 st., 2 l., 1 st., 2 l., 7 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved

Bill. 3. Mønster til broderiet paa barnevognputen bill. 2. Naturlig størrelse.

Bill. 5. Mønster til broderiet paa den øverste lerretsfirkant til puten bill. 2. Naturlig stør.

per om 5 l., 2 l., 7 st.; 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 6 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 8. rad: 1 st. i den næste st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 2 l., 4 st., 2 l., 13 st., 2 l., 4 st., 5 l., som slynges til den næstnæste f. m., 5 l., 4 st., 2 l., 13 st., 2 l., 4 st., 2 l., 7 st., 4 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeides vendes. — 9. rad: 1 st. i den næstsiste st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st., 9 st. ved siden av, 3 ganger avv. 2 l. og 1 st., 12 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 2 l., 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 12 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 10. rad: 1 st. i den næste st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st., 3 l., 1 dblst. i den tredienæste st., 3 l., 1 st. i den tredienæste st., 9 st., 2 l., 4 st., 2 l., 10 st., 3 l., 1 dblst. i den trediefølgende st., 3 l., 1 st. i den tredienæste st., 9 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st., 5 l., arbeidet vendes. Herfra hekler man videre efter mønsteret bill. 4.

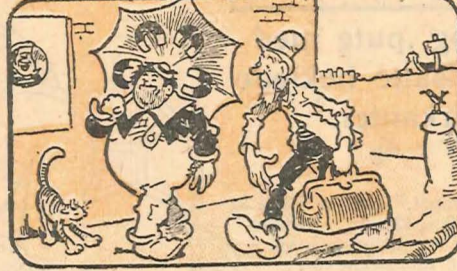
En paraply med „tiltrækkende“ egenskaper.

1. „Min kamerat og jeg havde faat fat i et parli kraftige hestekomagneter som vi bod frem til spotpris. Men ingen vilde kjøpe av os. Saadanne narrestreker! sa folk. Som om vi ikke hadde andet at gi vore penger ut til! Saa vendte de os ryggen og lot os staa der med vore magneter.

2. Men nu skal det ogsaa være slutt! sa jeg til min kamerat, tok alle magnetene og bandt dem fast til sliverne i en gammel paraply. Min kamerat saa nærmest ut som om han var faldt ned fra maanen, — han forstod ikke et Inug av det hele. Men det gjorde jeg, og det var tilstrækkelig.

3. Se saa! sa jeg. Kom nu, saa spacerer vi pent med hverandre opover gaten. Ja, men hvad er meningen? spurte min kamerat og vedblev at se fortapt ut. Menningen er, svarte jeg, at du skal se glad og fornøiet ut og ikke sætte op et ansigt som om du skulde med til din egen begravnelse!

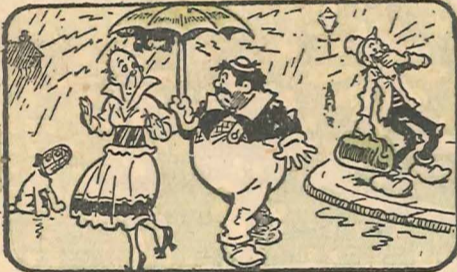
4. Men det var det samme hvad jeg sa. Hans ansigt vedblev at ligne sur melk. Forst da vi kom forbi en jernvarehandler og en hel del av dennes utstillede varer: Laaser, skruer, nøkler osv. begyndte at føle sig tiltrukne av magnetene og spacerer over i paraplyen, syntes han at vaakne.

5. Da vi var komne et stykke utenfor byen, og han fik lov til at fylde alle de gode saker over i sin egen haandveske, blev han lysvaak, og jeg har aldrig set min kamerat ufalende en saadan flid, og hvem skulde tro at han var i besiddelse av et slikt haandlag! Du store verden, hvorledes det gik!

6. Men saa vet jeg ikke hvorledes det det var, — pludselig blev han sær igjen og tok sit gamle eddikbryggeransigt paa. Om det var fordi jeg tilbød en pen, ung dame plads under min paraply — det var nemlig begyndt at regne — eller av andre grunde, kan jeg ikke si noget om, da jeg ikke vet det.

7. Et øieblik efter hørte jeg ham saa igjen slaa en rungende latter op. Min kamerat er rar! sa jeg undskyldende til den unge dame. De skal ikke bry Dem om ham. Det er ikke Dem, han ler av. I det samme saa jeg op paa den unge dame. Hattenaaler, haarnaaler, haar, — all sat oppe i min paraply!

8. Nu forstod jeg hvad det var min kamerat lo av, likesom jeg ogsaa forstod den unge dames fornærmede mine da hun saa paa mig — det med parykken var hendes dyreste hemmelighet, og nu var hun avsløret! Læseren vil forstaa at jeg tok hurtig avsked.

9. Hurtigheten blev ikke litet forøket, da min kamerat og jeg litt efter saa baade jernvarehandleren og den haarløse unge dame, — som altsaa ikke var helt ung — komme løpende efter os i selskap med en konstabel. Den sidstnevnte slags folk har jeg aldrig likt, og jeg begyndte at bli redd.

10. Men til alt held var vi nu komne med til stranden, og — et endnu større held — det laa netop en baat dernede. Gik vi ut i den, var vi frelste, — det var nemlig ikke andre vaater i nærheten, — man kunde altsaa ikke forfølge os. Saa behøver jeg sandsynligvis ikke tilføie: vi gik ut i den.

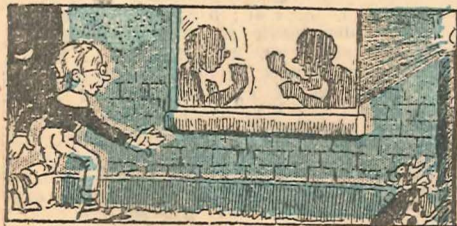

11. Ak, bare vi hadde latt det være! Eller jeg i det mindste hadde latt den fatale paraply bli iland! Dens skyld var det nemlig at baaten skiltes ad saa vi faldt i vandet. For ved magnetenes kraft blev alle skruer og nagler trukket ut av Hvem!

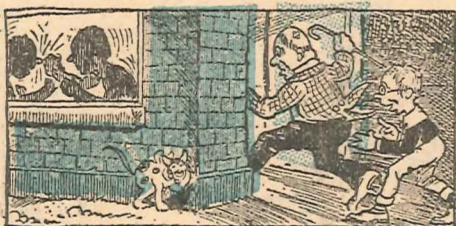

12. Læseren vil uten videre forklaring forstaa at dette blev en værre vandgang for os, og dobbelt ydmygende blev den, fordi vi maatte be konstablen om godt veir og anrope ham om at trekke os iland, — ellers var vi sandsynligvis druknet. Den paraply glemmer jeg ikke i en fart!

Naar det lages „skygebilleder“ i skolen.

„Aa!“ sa Hans, da han en aften opdaget at to av kameratene holdt paa at fare i haarene paa hverandre. „Det maa jeg ind og fortælle læreren!“ Han kunde se paa skyggene paa rullegardinen, at de vilde slaa hverandre ihjel!

Saa skyndte Hans sig avsted ind til læreren for at fortælle ham om det skrækelige slagsmaal som fandt sted over i skoleværelset, — Ole og Erik hadde revet næsten alt haaret av hverandre! sa han. Læreren skyndte sig ditover.

Baade han og Hans kom tidsnok til at bli til nar. Det hele var bare et litet skygebilled-arrangement (se billedet), foranstaltet av et par av de mer fremragende blandt elevene. Saa blev Hans til og med mistænkt for at være ophavsmanden! Utak er verdens løn!

Smaapluk.

Gjæsten (fornærmet): „Se her, kelner, den bukseknappen fandt jeg min suppe.“
Kelneren (med et forbindelselig smil): „Aa, tak skal De ha... knapper er saa dyre for tiden... jeg kunde ikke forstaa, hvordan de var blit av!“

„Hvorfor vil du drikke øl? Melk er meget sundere. Det indeholder: a l e d l r, hvorav det menneskelige blod bestaar.“
„Men jeg er ikke — blodtørstig!“

Hun: „Min egen Ferdinand, jeg er allikevel tilsidst kommet paa det rene med, at jeg elsker dig.“

Han: „Aa... du har naturligvis hørt, at onkel har efterlatt mig 10.000 kroner?“

Hun: „Undskyld, min herre, efter den uttalelse maa vi skilles for steds! Jeg hadde hørt, det var 100.000 kroner!“

Moren: „Fridde, svarte du vel: „Det kommer saa pludselig...““

Datteren: „Nei, mor, jeg syntes jeg vilde være ærlig straks fra begyndelsen.“

Moren: „Hvad sa du da?“

Datteren: „Jeg svarte: „Denne ventetid har været frygtelig.““

„Din mand negtet altsaa at forære dig en automobil?“

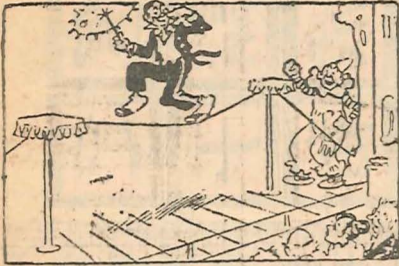
„Naa, ikke netop negtet. Han sa det var bedst, jeg først satte mig litt ind i et almindelig maskineri — og saa kjøpte han en symaskin til mig.“

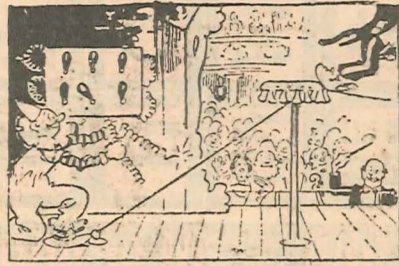
Georg: „Onkel, synes ikke ogsaa du at det vilde være dumt av mig at gifte mig med en pike, som er mig aandelig underlegen?“

Onklen: „Mer end dumt, Georg, uuuu-ig!“

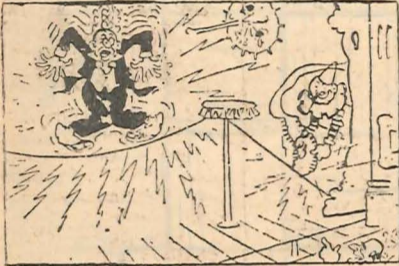
Da Dummeperter fik et „slagtilfælde“.

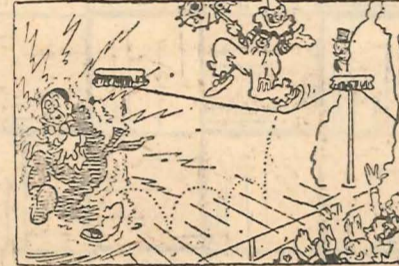
Der var stadige rivninger mellem Dummeperter og Klovnen i det store cirkus, og den ene kunde aldrig unde den anden en succes. Saaledes havde Klovnen forleden instudert et morsomt linedans-nummer, men da tepet gik op, sprang dummeperter op paa linen for at vise sin ferdighed.

„Kom ned!“ ropte Klovnen og truet ad sin kollega. Men dummeperter lod som han ikke hørte det og fortsatte. „Ja — ja jeg skal nok faa dig ned!“ tænkte Klovnen som ikke var saa dum som han saa ud til, og da dummeperter vendte ryggen til, førte Klovnen de elektriske ledningstraader bort til linen.

Linen var af metal, og den elektriske strøm som havde en forsvarlig spænding for øieblikkelig gjennem linen og ut i den linedansende dummeperter, og nu kan det nok være at han kunde „danse“, selv om dansen var af en sort som aldrig før er set i noget cirkus her i Europa.

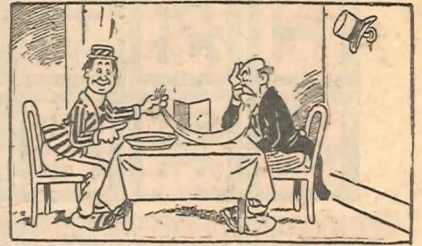

Tilskuene som overværet den interessante forestilling beretter at Dummeperters „dans“ mindet stærkt om Orinoko-indianernes krigsdans. Men da Klovnen derefter viste sig paa linen, tiljubledes han af et bifald som tydelig forfalte at publikum billiget den avstraffelse, Dummeperter havde faat.

Haar i suppen.

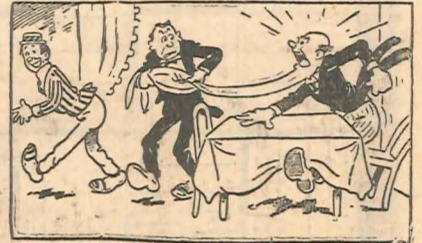
1. „Tjener! Vil De være saa god at bed den herren der om at forsvinde! Jeg ønsker ikke at ha ham sittende her ved mit bord, — jeg spiser bare sammen med folk som har skjeg! Det er et princip, jeg ikke fraviker! Skjegløse mænd berøver mig appetiten. Enten maa han gaa, eller ogsaa gaar jeg!“

2. Efter denne kraftige utladning — satte den ældre, langskjeggede herre sig ned, træt og mat, og et øieblik efter havde søvnen overmandet ham — han glemte baade mat og drikke og skjegløse folk og slumret blidelig ind. Den skjegløse blev sittende og fordrev tiden paa en original maate.

3. Han tok spidsen av den ældre herres lange skjeg, satte menykortet over det og la skjegdene ned i sin egen suppetallerken. Saa ropte han paa tjeneren, pekte paa haarene i tallerkenen og spurte i en indignert tone, hvad meningen var — om det var passende, at der var haar i suppen!!

4. Nei, det var det selvfølgelig ikke! svarte tjeneren — nu skulde han fjerne haarene! Det gjorde han. Med et raskt grep tok han baade tallerkenen og de famøse haar — menykortet vellet, den grætnede, sovende herre for op med et skrik — den skjegløse hadde faat sin hevvn.

UCAN SAFETY HAIR CUTTER

Klip Deres Haar selv med „UCAN“ sikkerhets Haarskjærer

Amerikansk Patent.

„UCAN“ er forsynet med to skarpslebne blade, hvormed haaret skjæres av i den længde De selv ønsker, f. eks. kort i nakken og langt foran, akkurat som hos en barber. De anvender denne paa samme maate, som De kjemmer Deres haar med en almindelig kam. De sparer mange penger i aarets løp, naar De bruker „UCAN“. „UCAN“ er ny her i landet, men er dog intet eksperiment. I De forenede stater er den indført overalt og sælges i hundrede tusinder. „UCAN“ er likesaa god og likesaa uundværlig som barbermaskinen. „UCAN“ leveres med fire reserveblade og koster i skinduffertal kr. 11.00 og i elegant etui kr. 12.50. Sendes utenbys mot postoprav eller forskudsbetaling til anførte priser + porto fra **L. Handberg & Co.,** Ruseløkvejen 12, Kristiania (general-agentur for Norge). Forhandlere antages.

Livsforsikrings-Selskabet BRAGE

Cyklister!

„Tiger-Cyklerne“ med 5 aars garanti forsendes hurtigst over hele landet. Glimrende anbefalet!! Forlang prisliste. Agenter antas. **OLAF B. ANSETH,** Cykelforretn., Markveien 58, Kristiania. Telefon 21140. Telegr. adr. „Tiger“.

Fregner

Skjæres paa faa dage kun med Crème Any. Efter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med Crème Any; det vil De ikke angre! Pris kr. 4.50. Utenbys porto 50 øre. **3-dobbelt portion 10 kr.** postfrit mot beløpet kontant i rekom. brev Kun egte fra **Apotheker Wolff's Magasin,** Grønsen 10, Kristiania. A.

Specialitet: **Bedre Harmonikaer.**

Wilhelm Lanka, Gera Reuss. Tyskl. 7. Harmonika fabrik. *Pris, gratis o. franko.*

Vigor

er bevist at være den bedste barneernæring. Barna kan forlange det bedste.

Perfekt Haarfjerner

Intet er saa skjæmmende for en kvindes utseende som en begyndende bart, haar paa haken eller en bar, lodden arm. — Alles øine rettes mot saadanne haar med mere eller mindre skadefryd. De maa fjernes. — „Perfekt“ tar dem øieblikkelig, garanteres uskadelig og har varig virkning. — Sendes utenbys med bruksanv. for kr. 4.20 + porto for stor portion mot forskuttsbetaling eller efterkrav fra „Morseagenturet“, Ruseløkveien 12, Kristiania.

!!! Skjønhet !!!

har oftest en større magt end rikdom, siger en av verdens største vismand Aristoteles. Utenom den naturlige formdannelse, er hudpleien det viktigste av alle midler til at oppnaa og bevare skjønheten. Et i alle dele ideelt middel er Lady-Cream. Ved stadig bruk av Lady-Cream oppnaas en fin og frisk ansigtshud, paa samme tid elastisk, myk, klar og ungdommelig. Der findes intet andet skjønhetmiddel, som forener de bedste egenskaper paa hygieinens omraade med en saa straalende skjønhetsvirkning som Lady-Cream. Forsendes overalt mot postoprav + porto eller forskudsbetaling i portioner a kr. 3,00 og 4,50.

Internationalt Kemisk Institut, Kristiania. **Holbergsplads 7¹¹.**

Det Norske Livsforsikringselskap **FRAM** A/s overtar alslags livsforsikring ogsaa med ukentlig præmiebetaling.

Et egte gulduhr

er noget enhver ønsker sig, dog maa man betale 100 kr. og derover for et saadant. Hos os faar De **for 10 kr. 15 øre**

et egte guldplaqueuhr (14 karat) med elegant graveret springkapsel foran talskiven og to bakkapsler, altsaa ialt 3 svære kapsler. Uhret er overordentlig holdbart og lik et egte gulduhr til 200 kr. i utseende, det er desuten prisbelønnet (bemerk medaljerne og inskriptionerne paa den inderste bakkapsel), og har et enestaaende godt og holdbart Schweizerverk, hvorfor vi paa dette uhr gir vor **allergjæstede garanti for god og sikker gang nemlig i hele 5 — fem — aar.** Hvert uhr blir naturligvis forinden avsendelsen omhyggelig eftersert og regulert.

Værdi 20 kr. Sælges for kun 10 kr. 15 øre.

5 — fem — aars garanti for god og sikker gang.

Vort forraad vil snart igjen være utsolgt; vil De derfor sikre Dem uhret, da opsæt det ikke til imorgen, men indsend nedenstaaende bestillingsseddel endnu idag.

Saafernt De ikke er fuldt ut tilfreds med uhret, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake.

Bestillingsseddel. A. F. J. G.

til **VAREMAGASINET A/S KRISTIANIA.**

Undertegnede ønsker sig tilsendt pr. efterkrav stk. av det fortrinlige guldplaqueuhr, der skal leveres mig til den billige pris av 10 kr. 15 øre pr. stk. plus porto. Jeg forbeholder mig ret til at returnere uhret og erholde mine utlagte penge tilbake, dersom jeg ved mottagelsen ikke skulde være fuldtut tilfreds.

Navn

Adresse

Husk paa den punkterte linje at angi, om De ønsker et eller flere uhre.

„Graat Haar“ forsvinder, naar man benytter **Apotheker Wolffs Haarfarve.** Blond. Brun. Sort. Ægte. Uskadelig. Letvindt. Kr. 4.50 pr. æske. Porto for utenbys 50 øre. 3-dobbelt portion 10 kr. postfrit mot beløpet kontant i rekom. brev. **Wolff's Magasin,** Grønsen 10, Kristiania. A.

Verdens bedste ideal-barberknive prøvet ad elektrisk vei og æmerkjendte for deres uovertræffelige holdbarhet. Guldmedalje Chicago, Paris. Sendes mot efterkrav 7 kr., 2 stk. 13 kr. franko. Over 2 millioner i bruk. Sterke barberknive av ekte svenskt grævlingehaar 2 kr. Pengene faas igjen efter 3 maaneders prøve, hvis De ikke blir tilfreds. Bemerk! Ingen humbug. Opfinderen **V. Svensson,** Gullringen, Sverige.

Abonner paa **Norsk Menns er-Tidende!**

Helbredelse af Gigt og Ischias. Gratis Oplysning (pr. Brev). *Talrige Anbefalinger foreligge.* **Th. Strøm,** Randers, Danmark.

Slipning av barberknive utføres av Bergs Bogtag Eskilstuna. Guldmedalje: Stockholm 1897. Paris 1900.

Alt til Haven

Frø - Trær - Busker - Stauder - Roser - Lok - Gjødning - Redskaper. Katalog gratis. **Herlofson's Frøhandel,** Kristiania.

Abonner paa „Allers Familie-Journal“

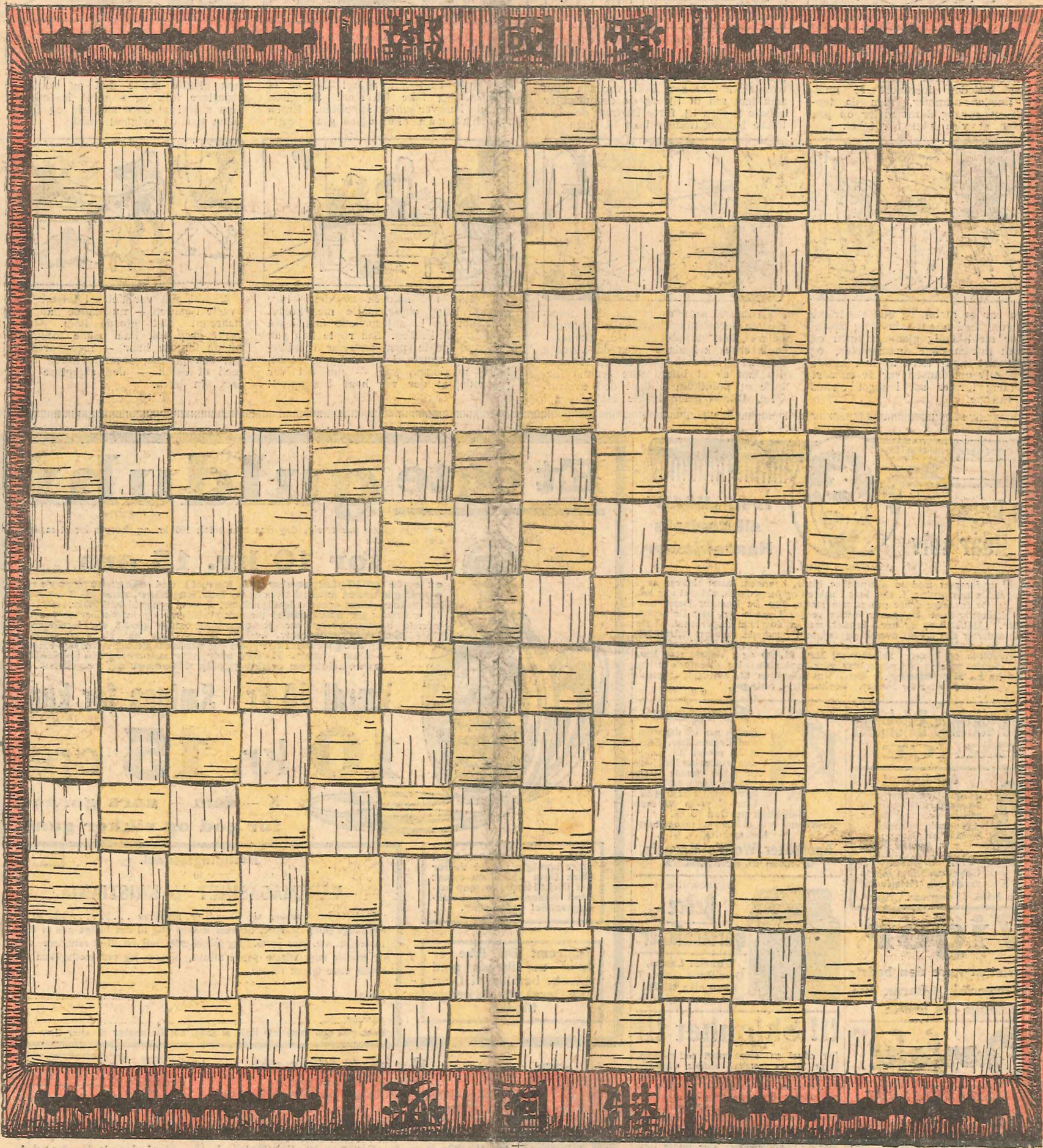
NORSKE KJØBMAND Forsikringsaktieselskap. TELEFON 26587

SJO

Bret og brikker til det ældgamle Go-Bang-spil.

Se spilleanvisningen side 21.

宣講成立○河北宣講所解已經竣工
定于初五日開講門前縣掛龍旗燈

彩府縣及私立策三中學堂之樂天
昨日昨運司陸硯香都轉在院續假五

H.C.M.